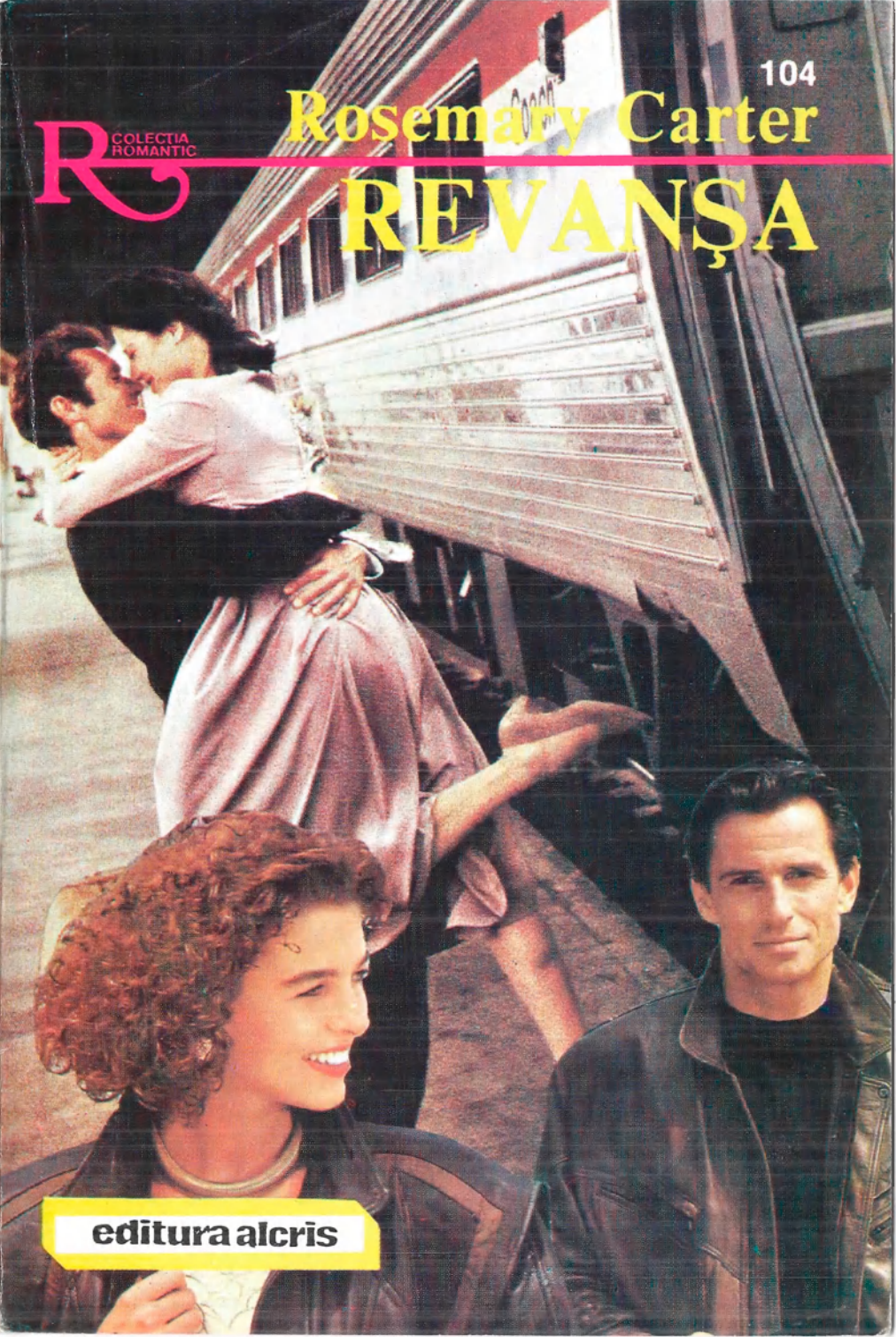
104
COLECTIA ROMANTIC
Rosemary Carter
REVANŞA
editura alcris

ROSEMARY CARTER

REVANŞA

Coperta : ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată
în limba engleză sub titlul :
NIGHT OF THE SCORPION

1993, Rosemary Carter
UNE SI DOUCE REVANCHE
Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
Editurii ALCRIS-M 94

ROSEMARY CARTER

REVANȘA

Traducere din limba franceză de
MIHAIL MININ

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-90-6

Colecția „ROMANTIC“

1.

Erin își sprijini fruntea de fereastra compartimentului. Afară, întâile licăriri ale zorilor conturau împrejurimile și arborii descărnați.

Aseară, întunericul se lăsase puțin după ce trenul părăsise Johannesburg-ul. Cealaltă ocupantă a compartimentului, o doamnă în vârstă cu nas ascuțit, ațipise aproape imediat, dar Erin era prea tensionată pentru a-i urma exemplul. Canada, pe care ea o părăsise în urmă cu două zile, îi părea deja departe : pentru ea începea aici o nouă viață.

Întorcându-se, văzu că vecina ei o privea cu atenție.

— Bună dimineața, îi spuse aceasta. Și dumneavoastră v-ați trezit tot acum ?

— Nu am dormit.

— Doamne sfinte ! Trebuie să fiți tare obosită.

— Liniștiți-vă, îi răspunse Erin, sunt prea agitată ca să pot dormi. De prea multă vreme visez la călătoria asta.

— Aseară, mi s-a părut chiar că aţi avea un accent american. Vă aflaţi în vacanţă în Africa de Sud ?

— În realitate, sunt canadiană şi am venit aici să mă căsătoresc, explică Erin.

— Dar e minunat !

— Da ! Ştiţi cumva din întâmplare peste cât timp vom sosi la Nelspruit ?

Doamna cea în vârstă îşi privi ceasul.

— În cel mult zece minute.

— Formidabil !

Erin îşi aranjă părul şi îşi dădu cu puţin roşu de buze. Cât timp îşi adună bagajele şi le aşeză la uşa compartimentului, trenul se opri într-un scrâşnet de frâne. Nelspruit, în fine ! Apropiindu-se de geam, îşi căută cu o privire nerăbdătoare logodnicul.

— E dificil totuşi să zăreşti pe cineva în mulţime, remarcă tovarăşa ei de călătorie pe un ton liniştitor.

— Logodnicul meu trebuia să mă aştepte.

— Desigur. La revedere, copila mea, toate cele bune şi noroc în viaţă.

— Mulţumesc, murmură Erin părăsind compartimentul.

Cu o geantă mare pe umăr şi cu câte o valiză grea în fiecare mână, ea se felicită în gând ca şi-a lăsat restul lucrurilor acasă la părinţi, în Canada. Mama ei îi promisese că i le va expedia cu vaporul de îndată ce ea s-ar fi instalat.

Se pregătea să coboare, de bine-de rău, cele câteva trepte, când o voce de bărbat se făcu auzită în spatele ei.

— Aveţi nevoie de ajutor ?

Erin privi înapoi şi surâsul de recunoştinţă îi îngheţă pe chip. Era necunoscutul din Johannesburg... Bărbatul care, în ajun, o privise atât de insistent, pe peronul gării. Simţindu-se observată, întorsese capul şi, ca hipnotizată, îi susţinuse privirea căpruie timp de câteva lungi secunde înainte să-şi amintească de scopul călătoriei şi să-şi mute privirea de la el, roşind până în vârful urechilor.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea politicos.

Ea îşi roti din nou privirea pe peronul gării, nezărind decât necunoscuţi care se grăbeau spre ieşire. Nici urmă de Jim, iar trenul avea să se pună în mişcare curând.

— Valizele astea par a fi grele, reluă necunoscutul.

— Chiar sunt. Dacă stau să mă gândesc, v-aş fi recunoscătoare să mi le aşezaţi pe peron.

Bărbatul le ridică fără efort aparent.

— Vreţi să vi le duc undeva ?

— Doar pe peron, mulţumesc.

— O să reuşiţi să vă descurcaţi singură ? întrebă el cu un surâs şiret.

— Sunt aşteptată.

— Dacă sunteţi sigură de asta...

Erin îl măsură din cap până în picioare pe necunoscut, abţinându-se cu greu de la o replică usturătoare.

— Absolut, răspunse ea tăios.

Un surâs amuzat se desenă pe buzele bărbatului, luminându-i chipul bronzat, cu trăsături virile. Ochii negri aţintiţi spre Erin licăreau cu maliţiozitate şi, pentru prima oară, tânăra femeie observă cât de seducător era. Fără să răspundă, o salută printr-o scurtă înclinare de cap şi plecă. Cine era individul acesta din caleafară de sigur pe el ? se întrebă ea privind silueta zveltă care se îndepărta. Jim ar şti, poate. Nu, gândi ea, frumosul necunoscut nu avea ce căuta în gândurile unei femei ce urma să se mărite curând. Nu-l va întreba pe Jim despre el.

Jim... De ce nu sosea ? Cuprinsă de un val de nelinişte, Erin scrută, fără succes, peronul acum aproape pustiu. Doar dacă... Un gând îngrozitor îi trecu prin minte : dar dacă ea nu l-a recunoscut ? În definitiv, nu s-au mai văzut de peste un an. Ea închise ochii şi se arătă neputincioasă să-i vizualizeze cu precizie trăsăturile. Inutil să-şi piardă capul pentru atât : ea l-ar recunoaşte cu siguranţă după silueta-i de înălţime mijlocie, încununată de un păr blond şi chipul acoperit cu pistrui.

Ar fi trebuit să sosească până acum. Fără îndoială a întârziat prins de vreo problemă de ultim moment — să conduci o exploatare fo-

restieră nu era o treabă uşoară — el urma să apară dintr-o clipă în alta, s-o strângă în braţe şi s-o ducă acasă la el, iar peste câteva zile se vor căsători...

Dar trenul plecase de douăzeci de minute şi Jim tot nu se zărea. Ce spunea ultima lui scrisoare ? „Dacă se întâmplă să întârzii, aşteaptă-mă la hotelul Doi Palmieri."

Nu-i mai rămânea decât să găsească un taxi care s-o ducă într-acolo. Zis şi făcut. Faptul de a se descurca singură nu o înspăimânta pe Erin şi, după mai puţin de un sfert de oră, se deplasa spre hotelul indicat de Jim. Se făcuse ziuă. Nerăbdătoare să descopere ţinutul natal al logodnicului ei, Erin coborî geamul taxiului. Ea, care se aştepta la un peisaj arid şi ars de soarele tropicelor, avea motiv să fie surprinsă : arbori doborâţi, sol presărat cu crengi şi aşchii, băltoace de noroi ; regiunea fusese devastată de o furtună violentă.

— Ei bine, se pare că aţi avut parte de o furtună straşnică, prin locurile acestea, remarcă ea.

— Groaznică, domniţă, confirmă şoferul, una dintre cele mai rele pe care le-am văzut vreodată. În fine, important e că s-a terminat. Se anunţă vreme frumoasă pentru săptămânile următoare. Dar iată hotelul Doi Palmieri, domniţă, adăugă el oprind în faţa unei clădiri mici cu pereţi văruiţi, flancată de doi palmieri impunători.

După ce a plătit cursa și și-a luat bagajele, Erin intră în hotel. Decepționată că nu-l întâlnește pe Jim în hol, se apropie de recepție.

— Scuzați-mă, numele meu este Erin Leroy și am întâlnire aici cu dl. Saunders, dl. Jim Saunders...

— Dl. Saunders ? repetă recepționera. După câte știu, nici o persoană cu numele acesta nu a venit astăzi pe aici.

— Poate a sunat și a lăsat un mesaj ?

— Nicidecum. Îmi pare rău.

— Nu va întârzia să sosească. Pot să-mi las valizele undeva cât timp aștept ?

— Bineînțeles, domnișoară Leroy. O să-i spun portarului să le pună la loc sigur. Dacă vreți să vă duceți în grădina interioară... E într-acolo.

— Credeți că dl. Saunders se va gândi să mă caute acolo ?

— Dacă vine, vă promit să-i dau de știre unde vă poate găsi.

„Când va veni, nu dacă", o corectă în gând Erin.

În pofida orei matinale, în grădina interioară se afla o groază de lume, în principal comis-voiajori ce își beau în grabă cafeaua înainte să pornească la drum. Erin aruncă o privire circulară, sperând să vadă un chip pistruiat, dar Jim nu se afla nici acolo.

Ea se așeză la una din puținele mese libere, cu fața către ușă și comandă cafea și un sandviș.

Curând atenția îi scăzu și privirea ei parcurse distrată mesele vecine... dând de o figură familiară : necunoscutul din tren. Hotărât, ea părea condamnată să-l întâlnească la fiecare colț de drum. Și el o privea. Erin îl salută cu un zâmbet politicos și își mută privirea de la el, mai preocupată decât s-ar fi cuvenit s-o admită de întârzierea lui Jim.

„Degeaba te neliniștești, se dojeni ea, există cu siguranță un motiv întemeiat al absenței sale." Mai târziu, va râde fără nici o îndoială de temerile ei absurde.

Se scurse o jumătate de oră. Omul din tren o observa mereu, cu o insistență jenantă. Măcar de-ar putea să-și schimbe locul ! Dar asta ar însemna ca ea să-și mărturisească stânjeneala.

Exista un lucru pe care ea l-ar putea face. în schimb, și pe care ar fi trebuit să-l facă de multă vreme : să-l sune pe Jim de la cabina telefonică din hol. După un minut, Erin introducea o monedă în aparat și forma numărul lui Jim. Câteva clipe de tăcere, apoi un apel strident și continuu îi răsună în ureche. O luă de la capăt : același rezultat. Imposibil să dea de logodnicul ei.

Erin se înapoie la masă cu pași lenți. Ce avea să facă ea, de una singură la capătul pă-

mântului ? Se gândi că nu cunoştea pe nimeni în acest ţinut, căruia să-i poată cere sprijin sau să i se adreseze, în afară de...

Necunoscutul din tren şi însoţitorii lui se pregăteau să plece. Şi el o abandona... Ce idee absurdă ! Singurătatea o tulbura. Omul se opri o clipă în faţa ei, ca şi cum i-ar fi simţit disperarea.

— Sunteţi sigură că vine cineva să vă întâmpine ? întrebă el.

— Da, logodnicul meu trebuie că a întârziat, dar ştie că îl aştept aici.

— Logodnicul ?

Preţ de o clipă necunoscutul păru descumpănit.

— Ce este atât de surprinzător în asta ?

— Presupun că ar fi trebuit să-mi dea de bănuit... Vizitatorii canadieni sunt foarte rari în regiune.

Jena lui Erin se mări în mod inexplicabil.

— Ştiţi cine sunt ?

— Vă numiţi Erin Leroy, nu-i aşa ?

— Exact. Păi atunci, dacă ştiţi asta, trebuie să îl cunoaşteţi pe Jim !

— Da, îl cunosc, răspunse el cu răceală.

— Sunteţi unul dintre prietenii lui ?

Cu toate că, judecând după tonul pe care îl folosea pentru a vorbi de el, era puţin probabil, îşi zise tânăra femeie.

— Administrez un hotel foarte aproape de plantaţia pe care lucrează el.

— Ah... Ei bine, Jim şi cu mine o să ne căsătorim peste câteva zile.

— L-am auzit spunând-o.

Nu, hotărât, necunoscutul nu părea să-l aprecieze prea mult pe Jim. Cu ce drept se arăta el atât de aspru ? Dacă n-ar fi fost singurul ei sprijin, Erin l-ar fi trimis la plimbare.

— În cazul acesta, n-ar trebui să vă mire că Jim vine să mă caute. Îmi închipui că a întârziat pur şi simplu.

— Să sperăm, răspunse el, cu o expresie mai impenetrabilă ca niciodată. Sunteţi sigură că nu s-a întâmplat vreo nenorocire ?

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Ei bine, plantaţia din Shatobi este relativ departe de Nelspruit. Jim v-a spus că va veni să vă caute aici ?

— Da, în ultima lui scrsoare mi-a scris să-l aştept la hotelul acesta dacă cumva ceva neprevăzut l-ar împiedica să fie la gară.

— În cazul acesta, el n-ar trebui să întârzie.

— Cel puţin... Iniţial, trebuia să sosesc mâine, dar zborul meu a fost anulat şi a trebuit să plec cu o zi mai devreme decât fusese prevăzut.

— Dar Jim e la curent cu schimbarea asta ?

— N-am avut timp să-l sun eu însămi, dar i-am cerut mamei s-o facă.

— Înţeleg...

— Mama e sigur că a făcut-o, insistă Erin.

— Cu siguranţă că a încercat, dar ar fi trebuit să vă spună cineva că de fapt, în regiune, a fost o furtună, aproape un uragan.

— Ştiu.

— Ca urmare a acelei furtuni, domnişoară Leroy, liniile telefonice au fost smulse. Mama dumneavoastră nu avea cum să dea de Jim. Ştiu asta pentru că am încercat zadarnic să sun la hotelul meu.

— Deci Jim nu ştie că am sosit astăzi..., murmură ea.

— Exact. Va veni mâine să vă caute la gară, potrivit înţelegerii, cu un buchet de flori şi un discurs de bun-venit. E timpul să plec, continuă necunoscutul după ce îşi aruncă o privire pe ceas. Ei bine, domnişoară Leroy, îmi închipui că vom avea ocazia să ne revedem.

— Aşteptaţi... Îmi cunoaşteţi numele, dar eu nu vi-l cunosc.

— Mă numesc Brett. Brett Mallory.

Şi îi întoarse spatele.

În mai puţin de o secundă, Erin se hotărî. Achită nota de plată şi se grăbi spre parcare.

Brett Mallory era ocupat cu îngrămădirea unor cutii de carton pe bancheta din spate a unei lungi maşini metalizate. Uitând o clipă de preocupările sale, Erin îl privi fără ştirea lui. Ce vârstă putea să aibă el ? Între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, desigur. Un metru optzeci şi cinci, braţe vânjoase, păr des şi în-

chis la culoare, un ten mat bronzat de soare... era incontestabil bărbatul cel mai seducător pe care îl întâlnise vreodată, gândi ea. Dar ce se întâmpla cu ea ? Ce idee să evalueze astfel farmecul unui frumos necunoscut în vreme ce ea urma să se căsătorească peste câteva zile ! Era timpul să-şi revină în fire.

— Domnule Mallory...

— Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Leroy ? întrebă cel interpelat, ridicându-se.

— Aţi accepta să mă conduceţi acasă la logodnicul meu ?

— Jim va veni mâine să vă caute, răspunse el tăios.

— Dar n-am chef să aştept până mâine.

— De ce nu ? Luaţi o cameră aici. În calitate de cunoscător, vă pot asigura că ele sunt foarte confortabile. Iar Nelspruit este un oraş frumos. Faceţi un pic de turism, duceţi-vă la restaurant, sau la cinema. Şi mâine, mergeţi la gară să vă întâlniţi cu Jim.

— Aş prefera să mă întâlnesc astăzi cu el, se încăpăţână tânăra femeie.

— Sunteţi atât de nerăbdătoare să-l revedeţi ?

— Da, e adevărat.

— Aţi face mai bine să aşteptaţi ziua de mâine, vă asigur.

Erin îi aruncă o privire întrebătoare. De ce naiba se arăta el atât de reticent ?

— Prezența mea vă displace într-atât !? exclamă ea.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Brett Mallory o cercetă din cap până în picioare. Erin își întoarse privirile, mai tulburată decât ar fi dorit să recunoască de această examinare.

— Departe de asta, răspunse Brett cu o voce tărăgănată.

— Atunci, de ce pare să vă deranjeze într-atât lucrul acesta ? Mi-ați spus chiar că hotelul dumneavoastră nu se află departe de plantație, nu ?

— Să admitem doar că nu sunt convins că e prea înțelept să vă conduc la Shatobi. Mă tem că Jim nu o să-mi fie recunoscător pentru asta... nici față de dumneavoastră.

— De ce nu, întrucât eu v-o cer ?

— Perseverența nu este întotdeauna o calitate, domnișoară Leroy.

— În cazul de față, da, îl asigură Erin.

Brett se uită la ea o clipă în liniște.

— Bine, dar dacă mi-ați destăinui de ce este atât de important să vă întâlniți astăzi cu Jim.

— Dacă țineți într-adevăr să aflați, nu-mi pot permite să-mi ofer o noapte la hotel și prânzuri la restaurant. Aveți cât de cât idee de prețul unui bilet de avion din Canada până aici ?

— Scuzați-mă, nu voiam să fiu indiscret.

Ascultaţi, dacă v-aş împrumuta să aveţi cu ce plăti camera ?

— Nu este vorba de asta !

— Văd că Jim şi-a ales o femeie încăpăţânată..., comentă Brett cu o privire maliţioasă...

— Asta înseamnă că o să mă conduceţi ?

— Ei bine, am de făcut încă vreo câteva cumpărături până să plec, şi ziua pare să fie lungă...

— Nu are nici o importanţă, domnule Mallory, mă luaţi cu dumneavoastră, da ori ba ?

— Continui să cred că nu este o idee bună, dar accept, puteţi veni cu mine.

— Mulţumesc ! exclamă Erin. Mi-am lăsat valizele la recepţia hotelului, adăugă ea. Credeţi că vor avea loc amândouă în portbagaj ? Dacă nu, Jim va reveni după ele mai târziu.

— Nu, e loc destul.

Brett îi deschise portiera maşinii. Preţ de o clipă, braţul lui îl atinse uşor pe cel al lui Erin care resimţi un fior straşnic la această atingere. Din fericire, câtă vreme se duse să-şi caute valizele, ea îşi redobândi calmul.

Câteva minute mai târziu, după ce au lăsat oraşul în urma lor, rulau pe un drum de ţară. Erin hotărî să-şi concentreze atenţia asupra peisajului, mai debragă decât asupra bărbatului periculos de atrăgător care ocupa locul vecin.

— N-aţi nimerit o zi prea bună pentru a vizita ţinutul nostru, spuse el dintr-odată.

— Totuşi, totul este atât de frumos, domnule Mallory, încât...

— Brett, o corectă el.

Brett... Numele acesta i se potrivea.

— De acord. Iar eu, mă numesc Erin.

— Erin Leroy, şi curând, Erin Saunders.

Uitându-şi hotărârile, ea se întoarse către el şi îi văzu chipul posomorându-se ca de fiecare dată când pomenea de logodnicul ei. Care putea fi cauza acestei animozităţi ? Erin îşi promise să-l întrebe pe Jim despre asta.

— Ce spuneaţi de peisaj ? reluă Brett.

— Că este diferit de tot ce am putut vedea până acum. Vegetaţia este atât de luxuriantă, chiar şi după furtună. Cum se numesc arbuştii de pe marginea străzilor ?

— Hibiscus, azalee, migdali.

— Aşa ceva am văzut numai în sere. Şi erau mult mai pipernicişi.

— Îmi închipui că iernile voastre sunt un pic cam aspre pentru plantele tropicale.

— E prea puţin spus ! În statul Alberta, regiunea în care locuiesc, există zăpadă mai multe luni pe an şi deseori sunt mai puţin de minus patruzeci de grade... Lui Jim nu-i venea să creadă că oamenii suportă un asemenea climat.

— Erin, aici nu veţi întâlni zăpadă. Îi veţi duce lipsa ?

— Desigur, într-o foarte mare măsură. Îmi vor lipsi în special activităţile legate de anotimpul iernii : schiatul, patinajul pe gheaţă...

— S-ar zice că venind aici aţi renunţat la multe lucruri care vă erau dragi.

— Am câştigat mai mult decât am pierdut, îl încredinţă ea.

— Credeţi ?

— Bineînţeles ! Când dai de bărbatul ideal, merită din plin câteva sacrificii. Asta este căsătoria.

— Adevărat ? repetă Brett.

— Se vede că nu sunteţi căsătorit, altminteri nu mi-aţi pune această întrebare.

— Nu... Într-adevăr, nu sunt căsătorit.

Se aşternu o tăcere încordată. De ce oare Brett devenea sarcastic îndată ce se aborda subiectul căsătoriei ? Şi de ce era ea afectată de asta ? Erin hotărî să-i pună întrebarea.

— Nu prea îl agreaţi pe Jim, nu-i aşa ?

— Am spus eu asta ?

— Se subînţelege din atitudinea dumneavoastră.

— Trageţi concluzii pripite, Erin, şi eronate. Îl respect mult pe Jim... din anumite privinţe. Nu mi-aţi spus cum v-aţi cunoscut, continuă el înainte ca ea să-l fi putut întreba ce înţelegea prin acele „anumite privinţe".

— Ei bine, Jim venise în vestul Canadei pentru a vizita nişte uzine de tratare a lem-

nului şi, într-una din zile, ca să se destindă, a hotărât să asiste la un rodeo.

— Vă aflaţi printre participanţi ?

Erin izbucni în râs.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu eram decât spectatoare. Jim se aşezase lângă mine şi, cum nu cunoştea nimic despre rodeo, mi-a cerut să-i explic un pic ce se petrece. După spectacol, m-a invitat să cinăm.

— Şi în aceeaşi seară v-aţi logodit ?

— Nu, după câteva zile. Cum Jim nu putea să rămână mai mult de o săptămână, totul a decurs foarte repede.

— Nu l-aţi mai revăzut de atunci ?

— Nu. A trebuit să ne mulţumim să ne scriem.

— Un an de corespondenţă... Credeţi că asta poate da posibilitatea cuiva să-şi cunoască viitorul soţ ?

— Ne scriam săptămânal, uneori chiar de două-trei ori pe săptămână.

Brett îi aruncă o privire interogatoare.

— De ce vorbiţi la timpul trecut ?

— Ei bine... Încetul cu încetul, Jim mi-a scris ceva mai rar, şi scrisori mai scurte. Nu e uşor să comunici prin poştă, ştiţi. Şi nu tuturor le place să scrie... În ce mă priveşte, am avut nevoie de mult timp să fac economii pentru a-mi plăti biletul de avion. Nu vă imaginaţi ce tulburată am fost în ziua în care am putut să-i telefonez lui Jim pentru a-l anunţa

că reuşisem în sfârşit să strâng suma necesară. El a spus că ne vom căsători cât mai repede cu putinţă.

Brett rămase tăcut, cu ochii aţintiţi cu încăpăţânare asupra drumului.

— Jim şi cu mine ştim că suntem făcuţi unul pentru celălalt, reluă Erin. Şi avem viaţa înainte pentru a învăţa să ne cunoaştem mai bine. Avem atâtea să ne spunem încât nu vom epuiza nicicând subiectele de conversaţie.

— Cu ce vă veţi umple zilele pe când el se va afla la lucru ?

— Nu mă voi plictisi, răspunse ea cu răceală.

Cu ce drept îi punea el toate întrebările acestea ? În orice caz, să nu încerce s-o convingă, după toate astea, că el s-ar înţelege bine cu logodnicul ei.

Erin se cufundă în contemplarea peisajului, foarte hotărâtă să nu mai deschidă gura până la sosire, când deodată maşina se imobiliză pe un drum lateral, într-un scrâşnet de pneuri. Fără să-i răspundă privirii întrebătoare, Brett se grăbi către un pâlc de palmieri, aflat în josul drumului, şi reveni după câteva minute ţinând în braţe un căţeluş cu blana încâlcită şi plină de noroi.

— Vi-l prezint pe Hoinarul, spuse el urcând din nou în maşină.

— Care îşi merită numele, dacă e să mă iau după cum arată. Cunoaşteţi acest animal ?

Fără voia ei, privirea i se opri asupra mâinilor lungi şi fine care ţineau căţelușul. Ce ar simţi ea dacă le-ar lăsa să-i pipăie trupul cu o mângâiere îmbătătoare ? Gândurile ei deviau în mod periculos. Dar Brett nu părea să-i fi remarcat tulburarea.

— Hoinarul aparţine lui Amy şi Tim Anderson, copiii unuia dintre prietenii mei care posedă o plantaţie de portocali la vreo zece kilometri de aici. Mă întreb cum de a reuşit un animal atât de mic să ajungă până aici. Copiii trebuie să fie neliniştiţi.

— Îi înţeleg. E groaznic să pierzi un animal.

— Pentru Amy şi Tim este şi mai rău. Mama lor a murit acum un an, într-un accident de maşină. Ei sunt foarte sensibili şi ţin enorm la câinele ăsta.

— A fost un noroc că l-aţi descoperit.

— Da. Haide, Hoinarule, o să te ducem înapoi acasă, conchise el aşezându-l pe bancheta din spate.

Îndată, căţelușul începu să scheaune. Tremura din toate încheieturile.

— Aşteptaţi, o să-l ţin pe genunchi, propuse Erin.

— Aţi văzut în ce hal este ? Pantalonul alb pe care îl purtaţi se va curăţa cu greu.

— Nu-i nimic grav, am să-l spăl. Bietul micuţ, auziţi-l cum plânge. Daţi-l la mine Brett.

Brett se supuse şi îl ridică pe căţeluş. În trecere, mâna lui o atinse din nou pe cea a lui Erin, şi de data asta, el era perfect conştient de emoţia ei. Prizonieră a privirii lui, tânăra femeie îşi simţi bătăile inimii accelerându-se... Doamne, are s-o îmbrăţişeze.

Un scheunat al Hoinarului rupse vraja. Era cât pe ce să-i cedeze ? Revenindu-şi în fire, Erin îndepărtă mâna lui Brett.

— Nu ! exclamă ea cu glas tremurător.

Brett nu insistă şi demară din nou fără un cuvânt.

2.

Câțiva kilometri mai departe, părăsiră șoseaua principală pentru a se angaja pe un drum umbros. În împrejurări normale, Erin s-ar fi extaziat de frumusețea arborilor ce îl mărgineau, dar mica scenă cu Brett o tulburase. Fără să pară ofensat de mutismul ei, acesta îi arătă portocalii, lămâii și o specie indigenă producând un soi de mandarină numită **naartjie.**

Puțin după aceea, ajunseră într-o poiană. Un bărbat vădit extenuat și doi copii cu fețe triste coborau dintr-un jeep parcat în fața unei case.

— Brett, sosești în toiul dramei. Hoinarul a dispărut. Copiii sunt disperați iar eu, nu mai știu la ce sfânt...

El holbă ochii zărind pe cel de-al treilea pasager al mașinii.

— Hoinarul ?

După ce trecu primul moment de stupefacție, copiii năvăliră pe Erin urlând de bucurie.

— Hoinarul, ăsta-i Hoinarul !

Cățelușul se porni să hămăie, urmând o hărmălaie veselă.

— Am scormonit toată plantația, explică tatăl când voioșia se mai domoli. Unde naiba l-ai găsit, Brett ?

— Sub o tufă la marginea șoselei principale. Extrem de abătut.

— Noroc că l-ai zărit ! Copiii ar fi fost disperați dacă s-ar fi întâmplat ceva cu el, și...

El se întrerupse privind-o pe Erin.

— Îmi pare rău, suntem atât de ușurați că l-am regăsit pe Hoinar încât nici măcar nu v-am salutat. Brett probabil v-a spus că familia noastră a trecut de curând printr-o împrejurare grea...

— Erin, vi-l prezint pe Wayne Anderson, spuse Brett, și pe copiii lui, Amy și Tim. Wayne, dânsa este Erin Leroy, logodnica lui Jim Saunders, care sosește din Canada.

Wayne păru surprins și o privi insistent pe Erin, cu interes.

— Auzisem vorbindu-se despre apropiata lui căsătorie, dar nu înțeleg... Jim nu a putut veni să vă ia de la Nelspruit ?

— Am sosit mai devreme cu o zi și, pe cât se pare, Jim nu a putut fi prevenit. Din fericire, Brett a acceptat să mă conducă la Shatobi.

— Da, desigur, furtuna..., murmură Wayne. Nu știu care linii telefonice sunt reparate, dar puteți totuși să încercați să-l sunați pe Jim de

aici. Linia mea a fost restabilită în după-amiaza aceasta:

O licărire copilărească juca în pupilele lui Erin.

— Acum că am ajuns până aici, cred că prefer să-i fac o surpriză.

— Va fi desigur o surpriză..., răspunse Wayne aruncându-i o privire lui Brett.

Ce însemnau toate misterele astea ? se întrebă Erin, din ce în ce mai mirată. Aşi... fără îndoială, nimic important.

— Totuşi, v-aş cere o favoare, continuă ea Mi-aţi permite să mă folosesc de baia dumneavoastră ? Aş dori să mă schimb şi să-m aranjez ţinuta un pic înainte să sosesc. E atât de multă vreme de când nu l-am văzut pe Jim...

— Vă prevenisem că labele pline de noroi ale Hoinarului vor da o lovitură fatală albului imaculat al pantalonilor dumneavoastră, interveni Brett.

Wayne zâmbi.

— Amy vă va arăta drumul.

Brett deschise portbagajul maşinii ca Erin să ia îmbrăcăminte de schimb din valiză, şi ea o urmă pe fetiţă.

Ajunsă în sala de baie, tânăra femeie îşi scoase hainele mânjite cu noroi, îşi stropi faţa şi braţele cu apă rece, apoi îmbrăcă un taior-bermudă verde jad. Se pieptănă, îşi dădu cu puţin roşu de buze de culoarea mărgeanului :

ce noroc că s-a putut înviora chiar înainte să ajungă la Shatobi ! După mai mult de un an de despărţire, ea ţinea să arate bine când se va reîntâlni cu Jim.

O va plăcea, astfel ? se întrebă examinând imaginea din oglindă cu o privire critică. Femeia din faţa ei era nespus de fermecătoare, cu părul bogat de culoarea mierii, cu buze pline şi ochi mari şi verzi adumbriţi de gene lungi şi dese. Într-o seară de inspiraţie poetică, Jim îi asemuise ochii cu lacurile de munte...

Când ea ieşi din casă, cei doi copii se jucau cu câinele pe peluză, şi tatăl lor discuta cu Brett lângă maşină. Era o conversaţie serioasă, judecând după expresia feţelor lor.

Brett ridică ochii, mormăi câteva cuvinte lui Wayne, apoi cei doi bărbaţi tăcură.

— Nu vreţi să rămâneţi să beţi ceva în preajma piscinei ? sugeră Wayne, cu o licărire de admiraţie sinceră în ochi.

Nici urmă de aşa ceva în cei ai lui Brett, dimpotrivă. De ce părea el dintr-odată aproape duşmănos ?

— Trebuie să plecăm. Anumite lucruri nu pot fi amânate la nesfârşit.

— Sigur... Ei bine, la revedere, Erin. Sper că veţi mai trece pe la noi.

— Ştiu că copiii vor fi încântaţi de asta.

— Şi eu. Am de gând să-i revăd, când voi fi căsătorită.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire enigmatică.

* * *

După două opriri pentru a duce un sac cu sămânţă unui prieten şi pentru a se interesa în treacăt de un cal pe care proiecta să-l cumpere, Brett anunţă că se apropiau de Shatobi.

Erin contempla cu aviditate peisajul. În locul câmpiilor îşi făcuseră apariţia pădurile. La fel ca în regiunea ei natală, arbori, mii de arbori se întindeau cât vezi cu ochii... doar că aici, luminişurile erau invadate de junglă.

Brett conducea în linişte, cu mâinile crispate pe volan. Tensiunea lui avea vreo legătură cu schimbul de priviri pe care ea îl surprinsese între el şi Wayne ? Fără îndoială, cei doi bărbaţi aveau oarecari diferende cu Jim. Ea nu avea altă explicaţie.

În sfârşit, părăsiră drumul pentru o potecă nisipoasă presărată cu ace de pin. Arborii erau atât de stufoşi încât formau o boltă deasupra capetelor lor. Erin se întoarse spre Brett.

— Sosim la Shatobi ?

— Da. Casa se află chiar după prima cotitură, iar fabrica de cherestea un pic mai departe.

— Dar hotelul dumneavoastră ?

— Trebuie s-o luaţi din nou pe şosea cale de câţiva kilometri.

— Aha ! înseamnă că Jim şi cu mine vă vom întâlni desigur foarte adesea.

— Dumneavoastră mă veţi revedea mai curând decât credeţi, mormăi Brett.

Ce reprezenta această nouă aluzie ? se întrebă Erin, pe care aceste aluzii începeau s-o alarmeze. Dacă lui nu-i plăcea de Jim, nu avea decât s-o spună deschis !

Ea i-ar răspunde că logodnicul ei era mai presus de orice bănuială, iar dacă el nu-l va frecventa pe Jim, n-o va întâlni nici pe ea. Ceea ce de altfel nu ar însemna nici o pagubă.

— Iată-vă ajunsă, anunţă Brett tăind contactul.

Da, aceasta era casa pe care Jim i-o arătase în fotografii. O construcţie din bârne cu aspect romantic, într-o poiană mică. Locul ideal pentru o lună de miere... Ceva mai mică decât îşi închipuise, desigur, dar, după descrierile lui Jim, era confortabilă. În faţa porţii erau parcate un jeep şi un Toyota roşu.

— Iată casa lui Jim, vesti Brett pe un ton puţin amar.

— E fermecătoare.

— Un pic izolată, poate ?

— Deloc, replică Erin cu fermitate.

Ea îi întinse mâna.

— Vă mulţumesc extrem de mult că m-aţi adus până aici. Sunteţi deosebit de amabil.

— O clipă, vă însoţesc.

— Dacă nu vă e cu supărare, Brett, aş prefera să intru singură. Nu mi-am văzut logodnicul de un an şi mi-ar place ca revederea noastră să se desfăşoare în intimitate. Înţelegeţi ? În schimb, sper că veţi veni într-o seară, să cinaţi la noi.

— Vă mulţumesc. Lăsaţi-mă cel puţin să vă conduc până la uşă...

— Nu. Vreau să fiu singură când mă voi reîntâlni cu Jim. E foarte important pentru mine.

— Nu ştiţi ce îmi cereţi, răspunse el cu asprime.

— Începeţi să mă înfricoşaţi, Brett. Am impresia că încercaţi să-mi spuneţi ceva... în legătură cu Jim. Atitudinea dumneavoastră este atât de ciudată...

— Ascultaţi, nu voi merge până la uşă, dacă asta vă supără, dar voi aştepta afară câteva minute, cât să mă încredinţez că totul e în regulă.

— E ridicol ! Auzindu-vă, s-ar crede că Jim este un fel de Barbă-Albastră ! Acum, ajunge. Dacă e să iau în considerare cele două vehicule parcate în faţa casei, el nu poate fi departe, iar dacă nu e aici, îl voi aştepta pe terasă.

— Uneori nu-i bine să dai buzna în viaţa oamenilor, ştiţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brett, nu dau buzna, iar Jim nu este un oarecare ! E

logodnicul meu şi noi trebuie să ne căsătorim peste câteva zile. Ard de nerăbdare să-l văd, dar nu voi bate la uşă atâta timp cât nu veţi fi plecat.

— Bine, Erin, mă duc. Ce vreţi să fac cu valizele dumneavoastră ?

— Lăsaţi-le acolo sub pomi. Jim le va lua mai târziu.

Fără să mai insiste, Brett coborî din maşină şi aşeză valizele lui Erin la marginea drumului. Îşi strânseră mâinile. Tulburată de atingerea palmei fierbinţi şi ferme a lui Brett, Erin şi-o retrase pe a ei un pic cam iute.

— Mulţumesc încă o dată pentru tot.

Cu privirea de nepătruns, el se întoarse şi urcă în vehicul. Când zgomotul motorului se stinse de tot, Erin se îndreptă către casă şi bătu în uşă. Şi aici, furtuna făcuse ravagii, constată ea aruncând o privire în jurul ei. Straturi cu flori dezrădăcinate, ramuri smulse, fără a socoti frunzele şi acele de pin presărate pe sol : erau multe de făcut, dar nu ceva la care ea şi Jim să nu răzbească cu o greblă zdravănă şi un pic de osteneală.

Cu inima zvâcnindu-i în piept, Erin bătu din nou ; nici un răspuns. Ea împinse uşa. Zâna-cea-Bună intrând în casa celor trei ursuleţi — acesta era efectul pe care ea îl sconta.

Dar privelişte care se oferea privirilor ei nu era atrăgătoare : o încăpere întunecoasă, mobilată cu o masă acoperită cu muşama

flancată de trei scaune desperecheate, şi de o curăţenie mai mult decât îndoielnică. Grămezi de cutii de bere goale şi ziare lipite pe pereţi dădeau impresia unui vag efort de aranjare. Pe scurt, un bârlog de celibatar pierdut în mijlocul pădurilor... Avea vreo importanţă ? Jim şi cu ea o vor amenaja din nou !

Muzică — un radio, firește — se auzea dintr-o altă încăpere.

Erin se pregătea să-şi extindă investigaţiile în acea direcţie, când o uşă se deschise... şi logodnicul ei apăru. În slip, cu părul ciufulit şi ochii injectaţi, aproape că nu mai semăna cu bărbatul elegant şi fermecător care o sedusese acum un an şi ceva. El părea de altfel mai mult uluit decât încântat de apariţia neaşteptată pe care o descoperea în mijlocul salonului. Erin îşi reveni în fire prima şi se precipită spre el.

— Jim, dragule !

Dar ea se opri brusc zărind înfăţişarea îngrozită a lui Jim.

— Erin ? bâigui el ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Da, dragule, eu sunt !

— Ce faci aici ?

— Am avut întâlnire sâmbătă, îţi aminteşti ? răspunse Erin, bosumflându-se copilăreşte. Oh, Jim, mă simt atât de fericită că mă aflu aici !

Din nou ea îi întinse braţele, dar el se dădu înapoi ca pentru a o evita.

— Jim ! Ce nu e în regulă ? Nu te bucuri să mă vezi ?

— Ba da, desigur... dar nu înţeleg... Cum de ai ajuns până aici ?

— M-a adus cineva. Nu ai auzit maşina ?

— Maşinile nu fac mult zgomot, pe un astfel de drum. Şi apoi, radioul funcţiona.

— Speram să-ţi fac o surpriză, murmură ea, din ce în ce mai descumpănită.

— Este o surpriză. Te aşteptam mâine.

Întreaga bucurie dispăruse din sufletul lui Erin. Nimic în atitudinea lui Jim nu evoca un logodnic îndrăgostit...

— N-ai vorbit cu mama la telefon ?

— Cu mama ta ?

— Brett intuise bine că furtuna ar fi putut să întrerupă liniile telefonice.

— Brett ? Brett Mallory ? Ce amestec are el în povestea asta ?

— Brett m-a adus. Înţelegi, avionul pe care trebuia să-l iau a fost suspendat şi a trebuit să plec cu o zi mai curând. Mama trebuia să te sune pentru a te preveni. Nu puteam să ghicesc că furtuna deranjase telefonul.

— Fir-ar al dracului ! înjură Jim trecându-şi mâinile prin claia de păr zbârlită.

— Când am văzut că nu erai la Nelspruit, l-am convins pe Brett să mă ia cu el.

O licărire ce se asemăna în mod straniu cu disperarea se aprinse în ochii lui Jim.

— El mi-a sugerat să te aştept la Nelspruit până mâine, continuă încet Erin.

— Ai fi făcut mai bine să-l fi ascultat !

— Jim, îmi pare tare rău, dar pe moment mi s-a părut o idee bună.

— Nu sunt pregătit să te primesc, Erin. Voiam să pregătesc...

Erin îşi aruncă privirea prin încăpere.

— O vom aranja împreună.

— Da...

— M-am încălzit un pic... Aş dori să-mi scot vesta şi să mă răcoresc puţin. Asta este uşa de la cameră ?

— **Nu intra acolo !**

— Jim, dar...

— După cum ţi-am spus, nimic nu este pregătit pentru a te primi, articulă el, făcând în mod vădit un efort deosebit pentru a-şi păstra calmul.

— Nu are nici o importanţă. Tot ceea ce contează pentru mine este să fiu aici, cu tine. Păcat că încăperea este în dezordine.

— Bine, Erin, ştiu cum vom proceda : o să-ţi petreci noaptea la hotel.

— Dar de ce ?

— E mai bine aşa.

— Eu... eu nu înţeleg...

— De altminteri, reluă Jim pe un ton mai ferm, dacă stau să mă gândesc, nu mi se pare

cuviincios ca tu să locuieşti aici înainte de a ne fi căsătorit. Deci, este cea mai bună soluţie ; până sâmbătă o să locuieşti la hotelul lui Brett.

Erin îl privi năucită. Şi ea care visa la clipa asta încă de la plecarea din Canada, închipuindu-şi expresia de fericire a lui Jim şi braţele lui arzând de nerăbdare s-o cuprindă de talie. Poate ar fi trebuit să-i urmeze sfatul lui Brett şi să-şi petreacă noaptea la Nelspruit. În felul acesta, în loc să fie primită de acest străin îmbufnat şi neras, ea şi-ar fi regăsit prinţul fermecător...

— Aşteaptă-mă puţin aici, cât timp mă îmbrac ; sunt gata într-un minut. Pe urmă te voi conduce la hotel.

— Nu dispun de bani ca să stau la hotel, Jim. Din cauza asta am insistat să vin aici chiar de azi.

— Nici o problemă, eu voi plăti.

— Dar, Jim... scumpule... aş prefera să rămân aici.

— Nu ! Nici vorbă de aşa ceva !

— Dar..., începu Erin, descumpănită de atâta vehemenţă. Ea se opri brusc când o voce feminină răsună din cameră :

— Jim, seumpule, ce faci ?

— Jim, cine este ? întrebă Erin îngrozită.

Cel interpelat se pierdu cu firea de tot Vocea se răsti din nou :

— Jimmy ! Dă' mult timp îţi mai trebuie până să-mi aduci berea aia !

— **Cine** e, Jim ? repetă Erin.

— Nimeni, ăă... e doar o cunoştinţă. Noi.. noi eram pe punctul de a bea ceva împreună Aşteaptă-mă un minut, Erin. Revin şi te însoţesc la hotel.

— Jimmy ? strigă din nou vocea.

Paralizată de şoc, Erin îşi privi în ochi logodnicul care pălise. Şi vocea aceea languroasă care se auzea din nou ..

— Jim, e ultima noastră zi ! Trebuie să profităm de ea. Grăbeşte-te, zău !

— Mă duc în cameră, articulă Erin, cu voce gâtuită.

— Nu !

— Ba da, ţin s-o văd pe acea „cunoştinţă".

— Nu, Erin, te implor, nu fă asta. Te rog, scumpo, permite-mi să te conduc la hotel. Erin ! Îţi **interzic** să intri în încăperea aceea !

El încercă să-i bareze trecerea, dar furia şi disperarea dezlănţuind forţele lui Erin, ea izbuti să-l dea la o parte şi deschise uşa. Lungită pe patul în dezordine, o femeie pe jumătate goală ridică spre ea o privire stupefiată.

— Ce... ? Jim, binevoieşte şi dă-o afară pe fata asta !

— Ascultă, Priscilla...

— În fine, ce te-a apucat ?

— Priscilla, ea este Erin, bâigui Jim cu voce gâtuită.

Cu un strigăt de groază, numita Priscilla dispăru sub aşternuturi.

Erin închise ochii şi ieşi de-a-ndăratelea din cameră, clătinându-se. Doar n-o să leşine de faţă cu ei.

— Erin, aşteaptă ! imploră Jim. Erin...

Dar respingând mâna cu care el încerca s-o ia de braţ, tânăra femeie fugi hohotind de plâns.

— Lasă-mă ! Lasă-mă !

— Erin ! Iubito...

— Lasă-mă-n pace !

— Acordă-mi doar câteva minute pentru a mă îmbrăca... Erin ! Vezi bine că nu pot ieşi în halul ăsta. Aşteaptă ! Pun ceva pe mine şi te conduc la hotel.

Dar Erin era deja departe.

*

* *

Deîndată ce casa nu se mai zări, ea se prăbuşi pe acele de pin şi dădu frâu liber amărăciunii sale. Însă nu era momentul să se înduioşeze de soarta ei : deocamdată, trebuia să fugă, unde vedea cu ochii. Nu avea importanţă locul în care s-ar opri, numai să fie cât mai departe cu putinţă de Jim şi de femeia aceea.

Stăpânindu-şi plânsul, ea se porni să alerge, poticnindu-se pe drumul nisipos. După ce căzu de două ori, ea se resemnă să meargă, şi începu să mediteze. În fuga ei disperată, nu remarcase că cerul se întuneca : curând se va lăsa întunericul. Ce se va întâmpla cu ea ? Unde să se ducă ? Nici vorbă să se întoarcă acasă la Jim, dar nici să-şi petreacă noaptea în pădure.

Hotelul... Brett spusese că se găsea la depărtare de câţiva kilometri, de-a lungul şoselei. Ar ajunge ea acolo înainte să se întunece ?

Un zgomot de motor răsună în urma ei. Jim o căuta, desigur. Fără să stea pe gânduri, Erin se lungi pe jos în spatele unui arbust. Îmbrăcămintea ei de culoare verde constituia un camuflaj excelent şi, ajutată de întuneric, el trecu la câţiva metri de ea, fără s-o observe.

Îndată ce el se îndepărtă, ea îşi reluă mersul sub bolta arborilor. Timpul trecea : se făcea din ce în ce mai întuneric. O panglică de asfalt apăru în depărtare. Şoseaua, în fine.

— Erin ! strigă o voce în dreapta ei.

O siluetă familiară se îndrepta spre ea.

— Brett ! Nu v-am observat. Unde vă este maşina ?

— Într-un luminiş. Drumul este prea îngust ca să poţi parca alături.

— Vreţi să spuneţi că m-aţi aşteptat ?

— Gândeam că veţi avea poate nevoie de mine.

— Dumneavoastră... ştiaţi că... Priscilla era acolo ? întrebă ea.

— Toyota roşie îi aparţine.

Dumnezeule ! De la început, el ştia ce umilinţă o aştepta înăuntru ! Îi venea să plângă Aşadar nu o cruţase deloc !

— Veniţi, Erin, să mergem la maşină.

— Nu ! replica ea refuzând mâna întinsă de el.

— Nu fiţi copil !

— Eraţi nerăbdător să vă întoarceţi acasă şi totuşi m-aţi aşteptat ca să nu pierdeţi nimic din spectacol, reluă ea întorcându-şi capul pentru ca el să nu-i vadă lacrimile.

— Doar n-o să vă vărsaţi focul asupra mea pentru că sunteţi furioasă pe Jim ! Şi aţi intuit just, îmi doresc să ajung acasă, atunci să mergem într-acolo !

— Dar dacă refuz să vin ?

— Ascultaţi, Erin, spuse el cu mai multă blândeţe, amândoi ştim că sunteţi o femeie curajoasă, aşadar ce încercaţi să dovediţi ? Unde o să vă duceţi de una singură la ora asta ?

Erin ezită.

— Ei bine, mi-aţi spus că hotelul dumneavoastră se află doar la câţiva kilometri de aici...

— Exact la zece kilometri şi se va întuneca în mai puţin de o oră. Independent de faptul că mergem în aceeaşi direcţie, nu preferaţi să veniţi mai degrabă cu mine decât cu Jim ? Doar i-aţi văzut jeep-ul trecând.

— Da...

— Îmi închipui că se află în căutarea dumneavoastră. Negăsindu-vă, îşi va da seama curând că v-a depăşit şi va face cale-ntoarsă. Evident...

— Nu mă gândisem la asta.

— Atunci, ori Jim ori eu, Erin. Dumneavoastră alegeţi.

— Nu prea am încotro, mormăi ea urmându-l până la maşina lui.

3.

Fără să spună un cuvânt, Erin se instală lângă Brett... şi izbucni în lacrimi. Cu faţa ascunsă în palme, se forţa să-şi reţină plânsul care o sufoca. Cu o discreţie de care ea îl ştia în stare, Brett aşteptă fără un cuvânt ca ea să-şi revină.

— Jim tocmai a trecut, spuse el calm când ea ridică în fine capul.

— Ne-a văzut ?

— Nu. Este preocupat să vă caute. El trebuie că se întreabă unde v-aţi dus.

— Asta îi va da de furcă. Brett, de ce nu m-aţi prevenit în legătură cu Priscilla ?

— Voiam s-o fac, dar n-am putut.

— Trebuie să mă consideraţi complet proastă, spuse ea cu blândeţe.

— Nu, doar un pic naivă. Nu-l văzuserăţi pe Jim de mai mult de un an, scrisorile lui se răriseră... şi totuşi, fără să vă îndoiţi o clipă de el, aţi traversat jumătate de glob pentru a-l întâlni.

— El spunea că mă iubeşte, iar data căsătoriei noastre era fixată.

— Totuşi...

— Se pare că aţi râs straşnic de mine, murmură Erin, strângând din dinţi.

— De ce aş fi făcut asta ?

— Pentru că aveam atât de multă încredere în Jim. Eram atât de sigură că va veni, mai întâi la gară, apoi la hotel, atât de convinsă că va fi încântat să mă vadă sosind pe nepusă-masă.

Brett o privi drept în ochi, bănuind-o că îşi va feri privirea.

— În realitate, gândeam că Jim avea mult noroc. Am simţit dispreţ faţă de persoana lui.

— Aţi făcut câteva aluzii...

Eram convins că le-aţi sesizat. Nu v-aţi întrebat unde voiam să ajung ?

— Ba da... dar din asta am tras concluzia că aţi considera cu siguranţă regăsirea pe un peron de gară mult prea romantică. Mai târziu, când v-am văzut vorbind cu Wayne, am înţeles că alta era cauza, desigur, dar am crezut că sunteţi în relaţii proaste cu Jim. Nimic mai mult.

— Wayne şi cu mine tocmai ne întrebam dacă ar trebui să vă prevenim sau să încercăm să vă împiedicăm să vă duceţi în seara asta la Shatobi.

— Şi de ce nu aţi făcut-o ?

— Era cumva treaba noastră ?

— Evident, era problema lui Jim, nu a voastră.

Brett îi susţinu privirea.

— Cam aşa ceva. Puteţi să mă fulgeraţi cu privirea cât poftiţi, Erin, dar reflectaţi o clipă : m-aţi fi crezut dacă aş fi pomenit de existenţa Priscillei ?

— Poate.

— Nu prea cred. Mi-aţi fi atribuit vreo motivare meschină şi ascunsă. Şi apoi, Jim trebuia să vă mărturisească despre rătăcirile conduitei sale, nu Wayne, nici eu.

De mărturisit, el a mărturisit, chiar dacă a fost în mod involuntar. Gândindu-se din nou la scena pe care ea o surprinsese în camera lui Jim, Erin închise ochii şi se cutremură de dezgust.

— Spuneţi-mi, Brett, când m-aţi lăsat în faţa casei, aţi insistat să mă însoţiţi înăuntru apoi, când am refuzat, mi-aţi propus să mă aşteptaţi afară. De ce ? Ca să vă distraţi pe seama mea ?

— Ca să vă ajut — în cazul în care aţi fi avut nevoie de mine — o corectă el cu blândeţe.

— Admit că n-aţi fi îndrăznit să mă preveniţi mai curând, dar când aţi reeunoscut maşina Priscillei, ar fi trebuit s-o faceţi.

— După ce veţi fi avut timp să reflectaţi la asta, veţi înţelege că aşa ceva îmi era imposibil.

— Totuşi, v-aţi gândit o secundă la ce aş simţi eu descoperindu-i pe Jim şi Priscilla împreună ?

— Îmi dădeam seama că asta o să vă ofenseze dar, credeţi-mă, aş fi dat orice pentru a vă cruţa de această suferinţă morală, numai că, ştiam că veţi pune la îndoială vorbele mele.

— Aţi fi putut totuşi să încercaţi ! ţipă ea.

— Am încercat, îi reaminti Brett. Atât pe cât îmi era posibil s-o fac.

Erin păstră tăcerea o clipă înainte să răspundă.

— Iertaţi-mă, Brett. Aveţi dreptate. Eu sunt de vină că n-am priceput. Mă simt... în acelaşi timp furioasă şi tulburată... consternată.

— O să vă reveniţi, o încredinţă Brett atingându-i uşor mâna.

Erin tresări ca şi cum el ar fi ars-o.

— Adevărat ? Dar ce ştiţi dumneavoastră despre asta ? Evident, sunteţi convins că deţineţi adevărul universal, nu-i aşa ?

— Sincer îmi pare foarte rău pentru ceea ce vi s-a întâmplat, spuse Brett.

Conştientă de nedreptatea propriilor sale vorbe, şi mişcată de gentileţea lui Brett, tânăra femeie izbucni din nou în lacrimi.

— A fost groaznic..., murmură ea.

— Cred şi eu.

— Nu, a fost mai rău decât vă puteţi închipui : se aflau... în pat.

— Doamne sfinte !

— M-am trezit nas în nas cu Jim care venea să caute ceva de băut.

— Probabil că a avut un şoc zărindu-vă.

— Un şoc ? Puţin spus. Nu-i venea să-şi creadă ochilor şi în mod vădit nu avea decât un gând în minte : să mă determine să dispar cât mai repede. Nici el, nici casa nu erau pregătiţi să mă primească, a început el să-mi explice, de aceea ţinea să mă conducă la hotelul dumneavoastră. Chiar atunci Priscilla i-a strigat să se grăbească să vină înapoi, amintindu-i că era ultima oară când se întâlneau în voie. Înţelegeţi, ei nu-i păsa de prezenţa mea... Când am înţeles asta, am resimţit o emoţie puternică şi am năvălit în cameră unde am găsit-o pe Priscilla goală în aşternuturi.

Erin plecă fruntea, tremurând de amărăciune şi de disperare. Într-o clipă, Brett se apropie şi o cuprinse în braţe.

— Nu mă atingeţi ! exclamă ea încercând să se elibereze.

— Calmaţi-vă, Erin. Aţi suferit un şoc.

— După cum spuneaţi adineauri, o să-mi revin...

Brett o strânse şi mai tare în braţe. Apreciind, în ciuda dorinţei ei, forţa dătătoare de linişte izvorând din trupul puternic atât de aproape de al ei, Erin gândi ce uşor şi plăcut era să renunţe să i se împotrivească. La urma-urmelor, majoritatea femeilor probabil că

visează să se cuibărească în braţele lui Brett Mallory... dar Erin nu va mai fi vreodată o femeie normală.

— Lăsaţi-mă în pace ! insistă ea desprinzându-se de el.

— Nu vă fie teamă, vreau numai să vă liniştesc.

— Nu înţelegeţi, Brett. Eu... eu nu vreau să mă atingeţi. Mă simt... întinată, înjosită.

— Nu aveţi nici un motiv să simţiţi asta. Nu aveţi ce să vă reproşaţi.

— Ba da, că m-am arătat naivă.

— Un pic prea încrezătoare, poate, dar asta nu-i o crimă.

— Mă simt totuşi murdărită.

Brett se desprinse de ea.

— Dar ce vreţi să faceţi, acum ? întrebă el.

— Să mă întorc la mine acasă, în Canada.

— În seara asta ?

— Trebuie să plec de aici, insistă ea.

— Aş putea să vă conduc la Nelspruit, dar nu prea văd la ce ar folosi, la o asemenea oră. Mai bine veniţi cu mine la hotel, cel puţin în noaptea asta.

Era desigur soluţia cea mai înţeleaptă, admise Erin în sinea ei. Oricât de dornică ar fi să se îndepărteze cât mai repede de Shatobi, Brett avea dreptate : era inutil să spere că va pleca mai curând de a doua zi.

O porniră din nou pe şosea, până la un panou indicând intrarea la „Hanul Colinelor".

Câteva minute mai târziu, mașina se opri în fața unei fermecătoare clădiri din lemn.

— Tocmai mă gândeam la un lucru, băigui Erin, nu v-am întrebat măcar cât costă.

— Sunteți invitata mea.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, dar nu pot accepta.

— De ce nu ?

— Am fost naivă, dar nu mai sunt.

Brett care sesiză aluzia, surâse.

— Nu aveți de ce să vă temeți de mine, spuse el.

Erin binecuvântă întunericul care îi ascundea obrajii.

— Ascultați, reluă ea, am comis o gravă greșeală arătându-mă prea încrezătoare, dar am înțeles lecția.

— Erin, eu nu sunt Jim.

— Exact, dar Jim mi s-a părut sincer și cinstit. Nu am avut nici un motiv să nu am încredere în el. Deci... cred că niciodată nu voi mai avea încredere în cineva.

— V-ați înșelat, e drept, și ați fost trădată, dar a reacționa de o manieră excesivă și melodramatică nu duce la nimic.

— Ce vreți să spuneți ?

— Să nu credeți cumva că vă propun găzduire peste noapte pentru a atenta la virtutea dumneavoastră.

— Bărbații se gândesc numai la asta, este îndeobște cunoscut.

— Acum sunteţi cinică ?

Erin îl privi drept în ochi.

— Desigur.

Brett îi mângâie obrazul cu palma lui călduţă, trezind în ea o mulţime de senzaţii, pe cât de violente pe atât de contradictorii, pe care ea le atribui deîndată oboselii. Îi îndepărtă mâna lui Brett.

— Aşadar, iat-o pe noua Erin..., spuse el gânditor. Cred că aş prefera-o pe femeia tânără plină de viaţă, de entuziasm — şi de iluzii — pe care am întâlnit-o de dimineaţă.

— Uitaţi-o, a murit, replică Erin cu o voce uşor tremurândă.

Brett se întinse şi îşi puse braţul pe spătarul scaunului ei.

— Ascultaţi, Erin, recunosc cu multă plăcere că sunteţi frumoasă şi ispititoare, dar acesta este felul meu de a mă impune. Niciodată nu aş proceda astfel cu vreo femeie şi nu văd de ce aş începe cu dumneavoastră. Îmi reînnoiesc propunerea : o cameră pentru care nu aştept de la dumneavoastră nici o compensaţie, nici pecuniară, nici... altceva. Aşadar ? întrebă el cuprinzându-i mâinile îngheţate într-ale sale.

Era oare asta consecinţa indirectă a şocului pe care tocmai îl suferise ? Deîndată ce o atinsese, ea avu impresia că un fior puternic îi scutură trupul.

— V-am spus să nu mă atingeţi !

— Bine, ţin să vă previn că sunt pe punctul de a-mi pierde răbdarea. Pentru numele lui Dumnezeu, Erin, nu sunt un libidinos ! exclamă el, vădit exasperat. Ziua a fost lungă şi sunt obosit, deci, hotărâţi-vă ! Vreţi camera aceea sau preferaţi să vă duc înapoi la Jim ? Vă pot lăsa şi la marginea drumului sau în mijlocul pădurii... oriunde, numai să vă decideţi acum !

— Cum doriţi. Şi... mulţumesc, Brett.

Fără să mai scoată un cuvânt, coborâră din maşină şi merseră până la hotel. Brett o urmă într-o încăpere plăcută cu pereţi acoperiţi de fotografii reprezentând peisaje din regiune. O vază din lut ars plină de flori de izmă şi spice uscate trona pe biroul recepţionerei, o tânără femeie roşcată cu faţa acoperită de pistrui care îi întâmpină cu un zâmbet larg.

— Bună seara, Brett. Începeam să ne întrebăm dacă nu cumva ai pierdut trenul.

— Bună seara, Liza. Nu, ne-am amânat sosirea.

— Presupun că ştiţi că telefonul nu funcţionează ?

— Da. Mi-am dat seama când am vrut să vă sun. Când se speră ca liniile telefonice să fie reparate ?

Tânăra femeie făcu o mutră prin care îşi exprima îndoiala.

— Tot ce am putut afla, este că încă se mai lucrează la ele... Asta îngreunează oarecum rezervările.

— Avem o cameră liberă, pentru noaptea asta ?

— Două : cea de la nr. 9 şi cea de la nr. 11. Nişte persoane care nu au venit. Probabil că nu ne-au putut contacta pentru a le anula rezervările.

— Fără îndoială... Liz, ţi-o prezint pe Erin Leroy care va ocupa camera 11 în noaptea aceasta. Te poţi îngriji de formalităţi cât timp arunc o privire pe corespondenţă ?

Erin îşi scrise numele în registrul hotelului în timp ce Liz îi completa formularul. Aflat lângă ele, Brett frunzărea un teanc de scrisori.

— Gata, Liz ? Atunci, să mergem, spuse el desprinzând de pe panou cheia camerei nr 11. Veniţi, Erin, o să vă arăt drumul, Liz, vom face socoteala un pic mai târziu împreună.

Spre marea surpriză a lui Erin, Brett o conduse în afara clădirii. Urmară o cărare mărginită de arbuşti parfumaţi, flancaţi, ici şi colo, de căsuţe din lemn pe care Brett le numea căsuţe de vacanţă. El se îndreptă spre una din acele construcţii şi introduse cheia în broască.

— Iată, sper că nu veţi considera locuinţa din cale-afară de neprimitoare, spuse el aprinzând lumina.

— Neprimitoare ? În comparaţie cu puţinul pe care l-am întâlnit în casa lui Jim, aceasta este un adevărat palat !

Începerea degaja o senzaţie de calm, de tihnă. În fine, aşa ar trebui să fie când atenţia nu-i era distrasă de prezenţa tulburătoare a unui bărbat ca Brett Mallory, gândi ea îmbujorându-şe în obraz.

— Nu vreau să spun că mi-ar fi fost greu să locuiesc în casa lui Jim, bâigui ea pentru a-şi ascunde emoţia. Desigur, dezordinea era de nedescris, dar cu un pic de osteneală... Dacă Jim şi cu mine... în fine, dacă lucrurile ar fi decurs altfel, aş fi putut cu siguranţă s-o fac să arate plăcut.

— Sunt convins de asta.

Din fericire pentru nervii lui Erin, Brett îşi luă rămas bun tocmai în acel moment, promiţând să revină s-o vadă un pic mai târziu.

— Ascultaţi, să nu vă credeţi obligat să-mi purtaţi de grijă, protestă ea, acum mă pot descurca foarte bine şi singură.

— Ştiu că sunteţi o femeie independentă, dar n-aţi mâncat mai nimic toată ziua, în afară de câteva sandvişuri azi-dimineaţă. Cum o să vă descurcaţi cu cina ?

— La drept vorbind, nu mi-am pus întrebarea.

— Atunci, veniţi să cinaţi cu mine. Voi trece să vă iau cam peste o oră.

— Nu prea îmi este foame..., începu Erin.

— Ei bine, o să vă uitaţi la mine cum mănânc.

De ce nu, în fond ? Ea va face un duş straşnic, se va schimba, şi...

— Oh, Doamne, Dumnezeule ! exclamă ea. Brett ! Valizele mele ! Uitasem complet de ele. Au rămas sub copac, în faţa casei lui Jim.

— Trebuie să mărturisesc că acest detaliu mi-a scăpat.

— Sinceră să fiu, nu mă simt în stare să mă întorc acolo să le caut.

— Mă voi duce să le recuperez mâine dimineaţă, nu vă faceţi griji. Sunt sigur că Liz are să vă împrumute ceva, până atunci.

— Brett... mulţumesc pentru tot. Aţi fost într-adevăr foarte amabil.

— ...pentru un bărbat, adăugă el cu maliţiozitate.

Cu preţul unui efort aproape supraomenesc, Erin izbuti să pară indiferentă.

— Ştiu că spun o banalitate, reluă Brett cu glas blând, dar lucrurile vă vor părea mai puţin tragice la lumina zilei.

După plecarea lui, Erin se lăsă moale pe pat, deodată epuizată. Repercusiunea evenimentelor din ultimele ore se adăuga la oboseala călătoriei. Şi apoi, era atât de cald : în pofida orei târzii, temperatura trebuia că depăşise cu mult treizeci de grade. Îi era impo-

sibil să creadă că părăsise iarna canadiană cu numai două zile în urmă...

Şi dacă ar face un duş rece ? Neavând schimburi, se va putea înfăşura totuşi în halatul alb atârnat în sala de baie. Apoi, va îmbrăca din nou compleul verde pentru a merge să cineze cu Brett.

Dezbrăcându-se cu mişcări grăbite, tânăra femeie deschise la maximum robinetele duşului. Mmm... ce plăcut e ! Apa călduţă şi binefăcătoare şiroia pe corpul ei, luând cu ea praful depus în timpul călătoriei. După ce se zvântă, Erin îşi puse halatul şi se lungi pe pat pentru a se odihni câteva minute... şi adormi aproape imediat.

Nişte bătăi în uşă o treziră, o jumătate de oră mai târziu. Erin deschise un ochi şi tresări. Oare unde se găsea ? Cum de se afla în încăperea aceea întunecoasă, abia luminată de o geană de lumină ce pătrundea printr-o uşă întredeschisă, cu mobilierul acela, cu perdele vag familiare... Îşi reaminti.

Cineva bătu din nou. Acesta trebuie să fie Brett care venea s-o ia la cină şi care îşi pierduse răbdarea. Doar nu avea să-l primească în halat ! Ea întredeschise uşa pentru a-i explica că aţipise, dar împietri recunoscându-l pe vizitator.

— Erin, trebuie să discutăm.

— Jim ? Ce cauţi aici ?

— Deschide, Erin...

— Pleacă, n-am nici un chef să te văd !

Anticipând mişcarea tinerei femei, el ţinu cu putere de uşă pentru ca Erin să n-o poată închide.

— Te rog...

— Ascultă, Jim, sunt în halat.

— Îţi promit că nu voi încerca să te ating.

— De ce ai face-o ? replică ea. Ai avut astăzi o asemenea satisfacţie, sper.

— Chiar e nevoie să-mi spui asta ? Bine, mă laşi să intru, da ori ba ?

— De acord, suspină Erin, dar numai pentru câteva minute.

Ea îşi potrivi halatul şi aprinse lumina. Jim intră, îmbrăcat, de data asta, mult mai îngrijit...

— De două ore te caut.

Cu ce drept îşi permitea el să-i vorbească pe tonul acesta acuzator ?

— Zău ? răspunse ea cu răceală.

— Pe unde ai fost ? Te-am căutat peste tot. Chiar m-am întors înapoi, crezând că am trecut pe lângă tine fără să te observ.

— Aşa s-a şi întâmplat.

— În ce loc ?

— În pădure.

— Ar fi trebuit să ieşi la drum, te-aş fi văzut.

— Nu ţi-a trecut prin minte că poate nu aveam chef să te întâlnesc ?

Jim plecă ochii cu un aer stânjenit.

— Înţeleg că ai fost surprinsă găsindu-mă cu Priscilla...

— Surprinsă ? Te înşeli !

— Ascultă, Erin...

— Nu, tu o să mă asculţi. Când am plecat, adineauri, mă gândeam la un singur lucru : să fug cât mai departe cu putinţă. Nici măcar nu m-am întrebat unde o să mă duc, nici ce urma să fac.

— Oricum, se pare că ai rezolvat problema destul de repede, comentă el cu răutate.

— Brett mă aştepta la marginea drumului.

— Îmi închipui că a recunoscut maşina Priscillei.

— Da. De fapt, a încercat să mă prevină, dar aluziile lui erau un pic prea subtile, iar eu nu am înţeles unde voia el să ajungă...

— Brett a avut ideea să te aducă la hotel ?

— Da, dar oricum aş fi venit aici, chiar dacă ar fi trebuit să parcurg cincisprezece kilometri pe jos. Cum de ai ghicit unde mă aflu ?

— Am încercat la întâmplare. După trei drumuri dus-întors de-a lungul rutei forestiere, am început să mă neliniştesc. Ai fi putut fi atacată, sau să te rătăceşti. În definitiv, nu cunoşteai regiunea. Priscilla mi-a sugerat să te caut la hotelul lui Brett.

— Ce drăguţ din partea ei, ricană Erin cu un mic rânjet trist.

— Oh, încetează, Erin !

— Te-ai întâlnit cu Brett ? El ţi-a spus că mă aflu aici ?

— Crezi că mi-ar fi spus-o ? Nu, am întrebat-o pe Liz.

— Înţeleg...

— Ascultă, Erin, îmi pare într-adevăr rău de ceea ce s-a întâmplat, îţi jur, dar trebuie să înţelegi că nu te aşteptam. Cum de aş fi putut ghici că vei sosi cu o zi mai curând decât era prevăzut ?

— Ai vrea poate să mă scuz că am ajuns mai devreme ?

— Nu, desigur, dar speram că vei înţelege...

— Ce să înţeleg, Jim ? Că logodnicul meu are o amantă ?

Jim se îmbujoră.

— Nu suntem căsătoriţi încă, Erin.

— Şi ce-i cu asta ?

— Ei bine, după părerea mea, nu avem obligaţii unul faţă de celălalt decât după cununie, răspunse el fără a îndrăzni s-o privească în faţă.

— Vrei să spui, articulă încet Erin, uluită, că tu nu vedeai nici un inconvenient în a avea o legătură cu Priscilla — căci de o legătură e vorba, iar asta trebuie că durează de un anumit timp, de vreme ce Brett şi Wayne Anderson erau cu siguranţă la curent — întrucât noi nu eram „decât" logodnici, aşa e ?

Jim ridică din umeri, din ce în ce mai stânjenit.

— Încearcă să înțelegi, Erin. Un an de singurătate, e prea mult pentru un bărbat.

Cum de putuse ea să se îndrăgostească de individul ăsta ? Ce se întâmplase cu bărbatul chipeș, atât de vesel, pe care ea îl întâlnise la rodeo-ul din Edmonton și ale cărui sărutări, jurăminte de iubire și complimente alese i-au sucit mințile ?

— Și eu mă simțeam singură, Jim, îi atrase ea atenția.

— Nu e același lucru în cazul unei femei.

— A, nu ?

— De altminteri, aș fi fost perfect de acord ca tu să te întâlnești cu prieteni, adăugă el.

— Da, cu prieteni, Jim, dar cu amanți ?

El își încleștă maxilarele în loc de răspuns. Erin se miră că nu a remarcat la el mai curând curba cam molâie a maxilarului.

— Într-una din zile mi-ai spus că eram făcuți unul pentru altul, reluă Erin.

— Așa credeam, altfel nu ți-aș fi oferit inelul de logodnă.

— Da, și nu l-am scos deloc din deget, până în seara asta... Se află pe noptieră.

— Poți să-l porți din nou.

— Nu.

— Spui asta din cauza Priscillei ?

— Cum de îndrăznești să-mi pui întrebarea asta ? se răzvrăti Erin.

— N-ai fi știut niciodată de povestea asta dacă ai fi sosit mâine.

— Fără îndoială...

— Aş fi venit să te întâmpin la gară, am fi mers împreună să dejunăm într-un restaurant şic în oraş şi apoi te-aş fi dus să vizitezi plantaţia. Pregătisem totul.

— Câtă amabilitate ! îl ironiză Erin.

Jim îi aruncă o privire bănuitoare.

— Totul era aranjat pentru căsătorie : florile, petrecerea, aici, la hotel, călătoria noastră de nuntă la Durban, pe coastă...

— Şi când socoteai să-mi vorbeşti de Priscilla ? întrebă Erin fără ocolişuri. Niciodată, bănuiesc.

Jim îşi trecu mâna prin părul în dezordine. Continua să-i evite privirea.

— Ascultă, Erin...

— Răspunde-mi, Jim ! Oare ai fi făcut-o ?

— Nu ştiu... Poate că n-ar mai fi trebuit să-ţi destăinui nimic...

— Pretinzi că socoteai să termini astăzi cu Priscilla ?

— Poate, răspunse Jim după o scurtă ezitare.

— Uiţi că am auzit ce ţi-a spus Priscilla înainte de a fi aflat de sosirea mea, „Jimmy scumpule". Intenţionaţi să vă continuaţi legătura pe ascuns.

— O să termin cu ea, o asigură Jim, din ce în ce mai spăşit.

— Nu te osteni pentru asta.

— Îi voi spune Priscillei că trebuie să încetăm să ne întâlnim.

— E inutil.

O expresie de neîncredere se aşternu pe chipul îmbujorat al lui Jim.

— Ce încerci să-mi spui, Erin ?

— Credeam că ţi-ai dat seama. Nu va avea loc nici o căsătorie.

Asta ar trebui să-l liniştească. Şi totuşi, preţ de o clipă, o lucire abătută îi licări în ochi.

— Dar ţi-am spus că deja totul este pregătit...

— Tare păcat. Uite, ia-ţi asta înapoi, adăugă ea întinzându-i inelul de logodnă pe care ea îl purtase cu atâta mândrie.

Jim privi inelul apoi ridică spre ea un chip ruşinat.

— Oricine comite greşeli, ştii.

— Poate, dar asta este una pe care nu o pot ierta, mai ales ştiind că tu vei continua s-o vezi pe Priscilla.

— Ţi-am promis s-o părăsesc.

— Dar împotriva voinţei tale.

Ce urma să-i răspundă el la asta ? Vizibil perplex, el ezita fără îndoială între a-i mărturisi adevărul şi a-i expune lucrurile pe care le gândea şi pe care ea dorea să le audă... Întrucât el nu se decidea, ea îi va pune clar întrebarea, chiar dacă răspunsul avea s-o facă să sufere.

— Jim, eşti cumva îndrăgostit de Priscilla ?

— Erin, te rog...

— Trebuie s-o ştiu, insistă ea pe un ton vibrând de emoţie.

— Eu... eu o iubesc mult...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jim !

— Şi pe tine te iubeam, altfel nu ţi-aş fi cerut să-mi devii soţie.

— Şi pe urmă ai întâlnit-o pe Priscilla, şi totul s-a schimbat.

„Ce nenorocire !" gândi Erin.

— Îmi pare rău...

— Şi de cât timp durează asta, Jim ? Din momentul în care scrisorile tale au început să se rărească ?

— Cam de atunci, da. Ni s-a făcut cunoştinţă la o serată, s-a înfiripat o discuţie între noi, şi, din vorbă în vorbă... Nu voiam să se întâmple asta, Erin, dar...

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— M-am gândit adeseori la asta, dar mi-a lipsit curajul.

— De ce ?

— Din cauza a ceea ce îmi povesteai în scrisorile tale : despre rochia de mireasă pe care ţi-o confecţionai, despre banii de drum pe care îi economiseai... Păreai atât de fericită ! Şi ai fi fost atât de dezamăgită aflând că m-am răzgândit.

Lui Erin nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îşi dădea el oare seama de suferinţa pe care i-o provoca în clipa de faţă ?

— M-aş fi resemnat. Oricum, n-aş fi avut încotro. Nu zic că mi-ar fi venit uşor, dar cel puţin aş fi fost acasă la mine, înconjurată de familia mea, pe când aici nu cunosc pe nimeni.

Pe nimeni în afară de Brett. Dar nu era momentul să se gândească la el.

— Ştiai că cununia noastră nu ar fi decât o mascaradă, reluă ea, că nu aveai nici cea mai mică intenţie să-ţi ţii promisiunile faţă de mine şi, cu toate astea, m-ai lăsat să traversez o jumătate de glob pentru a veni la tine.

— Nu ştiu ce să-ţi spun...

— Cred că nu mai avem nimic a ne spune.

— Ce o să faci acum, Erin ?

— Încă n-am avut timp să reflectez la asta.

— O să te întorci în Canada ?

— Nu prea văd ce aş putea face altceva.

De data asta, licărirea care scânteia în ochii lui Jim nu lăsa nici o îndoială în legătură cu sentimentele lui : era profund uşurat sufleteşte şi evident chiar nerăbdător s-o vadă pe Erin dispărând din viaţa lui.

— Ţi-am adus valizele. Le pusesem în jeep din pură întâmplare.

— Mulţumesc.

— O să mă duc să le iau şi să ţi le aduc.

— Lasă-le în faţa uşii. Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Erin...

— Pleacă, Jim ! exclamă ea cu glas tremurător. Pleacă !

După ce a trecut pragul, el se întoarse ca pentru a adăuga ceva, dar ea îi trânti uşa în nas.

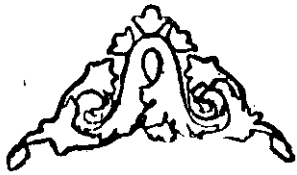

4.

Tremurând din toate încheieturile, Erin se sprijini cu spatele de uşa închisă. Afară, Jim se îndepărta cu paşi mari, vădit furioşi. Da, dar numai orgoliul lui avusese de suferit, gândi tânăra femeie, pe când trădarea lui frânsese toate speranţele şi toate visurile ei.

Scoase din geantă un pachet cu fotografii, acele fotografii a căror contemplare o susţinuse în clipele de descurajare : Jim împreună cu ea îmbrăţişaţi, Jim surâzând către obiectiv, o altă poză a casei lor viitoare pe care el i-o trimisese. Şi, după ce le-a parcurs cu privirea una câte una, ea le rupse în mii de bucăţi. Atât rămânea din visul ei frumos : nişte confetti.

Erin se aruncă pe pat şi dădu frâu liber disperării sale. Ea n-ar fi ştiut să spună cât timp stătuse abătută astfel, cu umerii zdruncinaţi de hohote de plâns, când o mână îi atinse uşor părul.

— Pleacă, Jim !

— Nu sunt Jim, răspunse un glas mângâietor.

Erin ridică ochii.

— Brett ?

— Da, eu sunt.

— Lasă-mă, imploră ea cu vocea gâtuită.

— Nici vorbă să te abandonez.

— Te rog... Trebuie că arăt îngrozitor, gemu ea.

Brett râse cu amabilitate.

— Asta nu prea are importanţă, nu ?

Fără să-i aştepte răspunsul, el se aşeză pe marginea patului şi o atrase pe Erin în braţele lui. Ce ruşine să se arate într-o asemenea stare unui cvasi-necunoscut... Şi pe deasupra, aproape că-i udase cămaşa. Măcar să reuşească să se oprească din plâns.

— E peste puterile mele, izbuti să murmure ea printre lacrimi.

— Ştiu.

Brett o strânse la pieptul lui, mângâindu-i părul, iar lacrimile ei se potoliră.

— Îmi pare rău, spuse ea în sfârşit, când fu capabilă să vorbească din nou.

— De ce să-ţi pară rău ?

— Că m-am prăbuşit în felul acesta.

— E ceva omenesc, nu crezi ?

— Ba da, fără îndoială că ai dreptate...

Ea tăcu, gânditoare... Ce liniştitor era umărul lui Brett de care ea îşi lipise obrazul, şi mirosea atât de plăcut. Un miros în acelaşi timp de proaspăt şi viril, gândi în sinea ei

Erin, stupefiată de cursul pe care îl luaseră gândurile ei.

— Totul o să fie bine, acum, spuse ea forțându-se să se smulgă din această îmbrățișare tulburătoare.

— Bine.

— Mă poți lăsa, Brett.

— Încă nu...

Erin ridică ochii spre el. Lumina blândă a lămpilor aprindea reflexe roșiatice în părul lui negru și scotea în relief curba fermă a maxilarului său și pe aceea, incredibil de senzuală, a buzelor lui. Privirea lui, tivită de gene dese, era de nepătruns.

— A venit Jim, articulă ea cu glas tremurător.

— Știu.

— Când a bătut la ușă, am crezut că erai tu, alminteri nu i-aș fi deschis.

— Ați discutat amândoi ?

— Îndeajuns.

— Asta poate că nu este prea rău.

— Dacă-ți închipui că mi-a făcut bine să discut despre ceea ce s-a petrecut adineauri, te înșeli. Asta a agravat mai degrabă situația.

— Cred totuși că e un lucru bun că ați avut ocazia să discutați.

— Cum de ai aflat de venirea lui ? întrebă Erin după câteva minute de liniște.

— Mi-a spus Liz. De fapt, el a lăsat bagajele în faţa uşii.

— Da, aşa convenisem.

— Le-am adus în camera ta.

— Nici măcar nu te-am auzit.

În loc de răspuns, Brett îi mângâie obrazul cu dosul mâinii, smulgându-i un tremur de plăcere. Tulburată, Erin trebui să mărturisească faptul că nicicând o simplă atingere — chiar şi din partea lui Jim — nu stârnise în ea asemenea emoţii... dar ea nu era sigură că asta îşi dorea. Respingându-l brusc pe Brett. se aşeză pe pat. Fără să pară ofensat de atitudinea ei, acesta îi apucă mâna stângă.

— Ce ai făcut cu inelul ? se interesă el.

— L-am înapoiat lui Jim, redându-i libertatea. Căsătoria nu va mai avea loc.

— Aşa ?

— Doar nu crezi cumva că m-aş preta la acea mascaradă ?

— Cine ştie ? Ai venit de atât de departe ca să fiţi împreună... şi pe urmă, unele femei închid ochii asupra acestei stări de lucruri.

— Eu nu, însă Jim a fost cel dintâi mirat de hotărârea mea. Evident, el nu se aştepta la o asemenea reacţie din partea mea, mai ales când am refuzat să mă las înduplecată de promisiunea lui de a o rupe cu Priscilla. Înţelegi, după ceea ce s-a întâmplat, n-aş mai avea încredere vreodată în el. Măcar de şi-ar fi manifestat oarecare remuşcări pentru că

m-a înşelat ! Dar nu ! El părea doar contrariat că a fost surprins într-o companie intimă.

Brett nu-i răspunse imediat.

— O să-ţi revii, spuse el în sfârşit.

— Aşa se spune...

— Poate. Totuşi, sunt convins că o să-ţi regăseşti fericirea.

Auzind vorbele acestea, Erin simţi cum îi venea să plângă din nou.

— Dacă Jim ar fi avut decenţa să-mi scrie anunţându-mă că o întâlnise pe Priscilla şi că el dorea să desfacă logodna, aş fi fost dezamăgită, disperată, dar cel puţin n-aş fi străbătut jumătate din planetă degeaba ! Cum de-a îndrăznit să aibă o legătură cu acea fată în vreme ce era logodit cu o alta ? Şi pe deasupra, în văzul lumii, întrucât tu şi Wayne eraţi evident la curent cu relaţiile dintre ei.

— Ascultă, Erin, departe de mine gândul de a-i găsi scuze, dar un an fără prezenţa unei femei, e mult pentru un bărbat ca Jim...

— Aşa mi-a spus şi el.

— Uneori te simţi atras de o persoană, peste voinţa ta. Ar trebui s-o ştii, reluă Brett cu o notă de provocare.

Erin ignoră subînţelesul şi răspunse pe un ton vibrând de convingere :

— Nici măcar o singură dată nu am ieşit cu un alt bărbat de când m-am logodit cu Jim.

Dar Brett nu voia s-o lase să scape atât de ieftin.

— Erin, între noi a existat ceva chiar din prima clipă când ne-am întâlnit, insistă el fără reţinere.

— Nu-i adevărat !

— De ce negi, Erin ? Recunoaşte că ai simţit o anumită tulburare pe când ne aflam doar noi doi în maşină.

— Nu !

— Şi că dacă nu te-ai fi aflat în drum pentru a te reîntâlni cu logodnicul, m-ai fi lăsat să te sărut...

— Îţi interzic să-mi vorbeşti astfel !

— De ce te îndârjeşti atât de tare ? Din cauză că vorbele mele sunt foarte aproape de adevăr ?

Erin se ridică măsurându-l cu o privire de gheaţă.

— Chiar dacă ceea ce pretinzi ar fi adevărat, nu aş fi cedat... imboldurilor mele. Niciodată, înţelegi, niciodată, Brett, nu mi-aş fi încălcat promisiunile faţă de Jim.

— Niciodată ? Cum de poţi fi atât de sigură ?

— Sunt sigură de asta. Categorică, chiar. Pe cât sunt de sigură că nu va mai exista nici un alt bărbat în viaţa mea.

— Pentru că inima ta va aparţine totdeauna lui Jim ? o întrebă Brett fixând-o cu o privire intensă.

— Nu, pentru că nu mai vreau să sufăr.

— Dar cu iubirea, Erin, ce vei face ?

— Nu va exista loc pentru ea în viaţa mea.

— Sper că nu crezi cu seriozitate în ceea ce spui, murmură el.

Ochii lui se fixară o clipă pe buzele îmbufnate ale tinerei femei, apoi alunecară cu o încetineală anume de-a lungul gâtului ei delicat.

— Nu mă privi aşa, te rog.

— Pretinzi prea mult de la mine. Eşti atât de... atrăgătoare, adăugă Brett cu o privire expresivă.

Erin îi urmări privirea şi descoperi cu groază că marginile halatului ei erau date la o parte, dându-i aproape la iveală sânii. Cu o exclamaţie furioasă, îşi strânse din nou gulerul cu o mână tremurândă.

— Vino aici, reluă Brett cu o voce răguşită.

— Nu.

Fără să-şi dea osteneala să i se adreseze, Brett o apucă de mâna rămasă liberă şi o atrase pe tânăra femeie către el în timp ce se ridica. Imposibil să-i scape, el o îmbrăţişa cu patimă...

Brett îi cuprinse obrazul lui Erin în mâini, şi ea încetă să se zbată, dintr-odată incapabilă să facă cel mai mic gest pentru a se feri de buzele care se apropiau de ale sale ca să le cuprindă cu o irezistibilă împletire de g.n găşie şi senzualitate.

Învinsă, tânăra femeie se lăsă în voia sărutării lui Brett a cărui mângâiere devenea cu fiece clipă mai arzătoare, mai pătimaşă. Uitase de Jim, de casa lui şi de scena în care dăduse peste el acum câteva ore : nimic nu mai exista în afară de Brett, de mâinile lui care alunecau de-a lungul spatelui ei pentru a reveni să-i cuprindă mijlocul ; sărutările lui care îi aprindeau simţurile, aceste sărutări pe care ea i le întorcea acum cu ardoare, neputând să se gândească la altceva decât la senzaţiile noi şi exaltante care îi invadau corpul.

— Ce-ţi spuneam eu ? întrebă în fine el cu voce răguşită, fără a-şi desprinde ochii de la ea. Nu ai putea alunga în totalitate bărbaţii din viaţa ta, Erin.

Cum ? Aşadar el n-o sărutase decât pentru a-i demonstra asta ? Simţindu-se umilită, Erin gândi în sinea ei că nici măcar nu încercase să-i respingă avansurile...

— Mi-ai promis că nu mă vei forţa niciodată să...

— Nu te-am obligat la nimic, Erin. Ai consimţit în aceeaşi măsură ca şi mine. Acum nu mai poţi nega că s-a petrecut ceva între noi doi.

— Desigur, nu pot nega că m-am sărutat cu tine, lansă ea cu dispreţ, dar, în ceea ce priveşte... predispoziţia mea, în seara asta, aş fi procedat astfel cu orice bărbat normal.

— Ce vrei să spui ?

— Ei bine, stimabile, recunoşti că împrejurările sunt într-o oarecare măsură deosebite. Reflectează două secunde : o femeie care tocmai îşi găseşte logodnicul cu o altă femeie...

— Ei şi ?

— Cred că sărutându-mă, ai încercat să dovedeşti ceva, nu-i aşa ? Nu ţi-a trecut prin gând că şi eu aş putea fi în aceeaşi situaţie ?

Privirea lui Brett se aspri.

— Dar ce vrei să demonstrezi ?

— Că eram totuşi adorată... e cât se poate de simplu.

— Este ceea ce te-ai hotărât să spui ?

— Nu, acesta-i adevărul, Brett. Cum de ar putea fi altcumva ? Îl iubeam pe Jim...

Se priviră în ochi. În fine, Brett ridică din umeri şi se îndreptă către uşă.

— Ai douăzeci de minute să te îmbraci, spuse el înainte să iasă.

— Să mă îmbrac ? pentru ce ?

— Pentru cină. Convenisem să cinăm împreună, îţi aminteşti ?

— Vrei să cinăm împreună după tot ce s-a petrecut ?

— Asta nu are nici o legătură cu faptul că ai nevoie să prinzi puteri.

Ce calmă îi era vocea ! Sărutările arzătoare pe care tocmai şi le dăduseră nu-l tulburaseră oare câtuşi de puţin ? Asta ar fi trebuit s-o liniştească, şi totuşi, în mod inexplicabil, de-

zinvoltura lui Brett o răneá, iar ea nu era sigură că îşi dorea să înţeleagă de ce.

— Nu, nu cred că este o idee bună, răspunse ea scuturându-şi capul.

Contrar aşteptărilor, Brett îi adresă un surâs strengăresc.

— Sufrageria se află lângă recepţie. Voi fi acolo peste douăzeci de minute. Dacă vrei să mă reîntâlneşti, Liz îţi va indica drumul.

— Nu am spus că voi veni.

— Îţi rămân douăzeci de minute să te hotărăşti.

*
* *

Hotărârea ei era ca şi luată : ideea de a petrece un ceas împreună cu Brett îi surâdea atât de puţin, încât prefera să nu cineze. Considerând problema încheiată, ea aşeză valiza cea mică pe pat şi o deschise pentru a-şi lua schimburi. Inutil să-şi scoată lucrurile din valize, întrucât nu avea nicidecum intenţia să zăbovească prea mult la Hanul Colinelor.

Incomodată de căldura jilavă cu care nu era obişnuită, Erin hotărî să facă încă un duş. Apoi îşi puse o rochie uşoară şi îşi prinse părul.

Când reveni în cameră, constată cu uimire că era abia ora 8 şi 15 minute... Cum avea să-şi petreacă seara ? Hanul Colinelor era conceput

desigur pentru persoanele dorind să-şi petreacă vacanţa în tihnă şi departe de prejudiciile civilizaţiei : deci nu se considerase nimerit să se instaleze televizor în camere. Şi Erin nu mai avea nimic de citit. Organismul său nefiind încă adaptat cu decalajul de fus orar, în pofida nopţii albe petrecute în tren şi a emoţiilor din ultimele ore, nu îi era somn deloc. În plus, Brett avea dreptate într-o anumită privinţă : ei i se făcuse tare foame...

Fără să ezite prea mult timp, Erin aruncă o ultimă privire în oglindă, ieşi din cameră şi porni în direcţia clădirii principale.

— Bună seara, spuse Liz cu un zâmbet amical, căutaţi sufrageria ? Se află la prima uşă din dreapta, pe culoar.

— Mulţumesc.

Erin urmă indicaţiile ei şi intră într-o sală cu pereţi de culoare bej. Palele unui ventilator se învârteau domol, împrăştiind o răcoare binevenită după zăpuşeala de afară. Zărindu-l pe Brett, singur la o masă din colţ, Erin i se alătură şi luă loc în faţa lui într-un fotoliu de nuiele acoperit de o confortabilă perniţă înflorată.

— Pofta de mâncare te-a îndemnat să iei o hotărâre înţeleaptă ? întrebă el cu un surâs maliţios.

— Ai fost sigur că voi veni, nu-i aşa ? Liz nu a părut deloc surprinsă văzându-mă.

— Eram sigur că vei da dovadă de bun-simţ. Poftim, alege, adăugă el întinzându-i o listă de bucate.

Mmmm... preparate simple, dar strașnic de apetisante. Cu ochii strălucind de poftă, Erin ezită o clipă cu meniul în faţă.

— Nu te tentează nimic? întrebă Brett, indus în eroare de tăcerea ei.

— Dimpotrivă, toate mi se par delicioase. Mi-ar place să am timp să gust din toate.

— Nimic nu te împiedică s-o faci. Nu eşti obligată să pleci chiar mâine.

— Ba da, Brett.

— De ce să nu petreci câteva zile aici? murmură el.

Erin ridică spre el o privire nedumerită şi îşi regretă imediat gestul. O lucire nespus de tulburătoare juca în pupilele negre ale lui Brett. Stânjenită, se foi pe scaun.

— Nu, nu mai am ce face aici, şi cu cât voi pleca mai degrabă, cu atât va fi mai bine, răspunse ea pe un ton nesigur.

— Nu sunt de acord... dar tu decizi.

— Da, murmură ea plecând ochii.

— Dar până atunci, îţi recomand fileul de vită: este specialitatea maestrului bucătar.

— Perfect.

— Păcat că nu primeşti cu acelaşi entuziasm şi cealaltă sugestie a mea.

— Nu pot. Trebuie într-adevăr să mă întorc acasă. Dar... Brett, vrei să-mi acorzi o

favoare ? Mi-e foame de mor şi aş dori să cinez în tihnă, deci să nu mai discutăm nici de Jim, nici de Priscilla, nici de căsătorie. Bine ?

— Bine.

Ce surâs fermecător avea el. În alte împrejurări, Erin s-ar fi simţit tulburată... Însă deocamdată, era mai bine să admire decorul rustic şi plin de farmec al sufrageriei decât pe vecinul ei de masă.

— E multă vreme de când te-ai stabilit aici ? întrebă ea.

— M-am născut în ţinutul acesta. Tata poseda o plantaţie de tutun. Când el a murit, mama şi cu mine am plecat să ne stabilim pe coastă. Mi-am făcut studiile la Durban, apoi am revenit să construiesc hotelul, acum zece ani.

— Dar trebuie că eşti foarte tânăr ! exclamă Erin, neîncrezătoare.

— Am început cu două căsuţe cu confort redus. Restul a venit încetul cu încetul, potrivit priceperii şi mijloacelor mele financiare.

Descoperind această nouă faţetă a caracterului lui Brett, Erin gândi în sinea ei că greu se putea uita un astfel de bărbat. Hotărât, era preferabil să plece chiar a doua zi...

Dar deocamdată, subiectele de conversaţie spinoase fiind cu bună-ştiinţă evitate, iar mâncărurile dovedindu-se plăcute la gust, ea petrecu o seară excelentă şi nu îşi dădu seama de trecerea timpului. Când în fine se uită la

ceas, surprinsă să vadă că în sală nu se mai aflau decât ei doi, constată că trecuse de ora 10 şi 30 de minute.

— N-am băgat de seamă ce târziu s-a făcut ! se miră ea.

— Nimic nu te obligă să ne părăseşti...

— Ba da, îl întrerupse ea cu fermitate. Şi tu o ştii prea bine.

Brett o învălui cu o privire provocatoare.

— Cum doreşti...

— Aş vrea să plec mâine dimineaţă devreme, reluă ea cu un calm studiat. Cu ce se poate ajunge la Nelspruit ? Există vreun autobuz ?

— Am să te duc eu. Ce socoteşti să faci, odată ajunsă în oraş ?

— Să găsesc o agenţie de voiaj şi să-mi aranjez plecarea acasă.

— Eşti o femeie hotărâtă.

Ceea ce, judecând după tonul pe care îl folosise el, nu părea a fi un compliment. Ieşiseră din sufragerie şi, în ciuda protestelor lui Erin, Brett insistă s-o conducă până la căsuţa ei. Era în drumul lui, spuse el.

În prag, tânăra femeie se întoarse spre el pentru a-l saluta.

— Mulţumesc. Am petrecut o seară excelentă.

— Cât de ceremonioasă eşti, dintr-odată, spuse Brett, râzând încetişor. Ai uitat cumva că mai adineauri ai plâns pe umărul meu ?

— Nu am chef să vorbim despre asta.

— Ştiu că ţi-am promis să nu discutăm de Jim, de Priscilla şi acea întâmplare tristă, însă am a-ţi pune totuşi o întrebare.

El surâdea, dar în ochii lui negri strălucea o sclipire stranie. Inima lui Erin îşi înteţi bătăile.

— Erin, te-ai gândit cumva la Jim, în seara asta ?

— N... nu, mult mai puţin faţă de cât mă aşteptam, răspunse ea cu sinceritate.

— Mă simt fericit din pricina asta.

Şi, înainte ca ea să fi putut reacţiona, el îi dădu un uşor sărut.

*

* *

A doua zi dimineaţă, Erin fu trezită în zori de razele luminoase ce pătrundeau prin draperii. Ca şi în seara trecută, îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi reaminti unde se afla. Apoi, ca într-un film derulat la iuţeală, ea revăzu evenimentele care o purtaseră aici, ceea ce izbuti s-o trezească de-a binelea. Incapabilă să doarmă din nou, deschise fereastra camerei. Contrar la ce lăsa de presupus căldura de aseară, în dimineaţa asta era aproape frig. Tânăra femeie îşi trase un pulovăr pentru a ieşi să dea o raită.

O porni pe drumul umed de rouă care ducea la clădirea principală, şi descoperi că aceasta

era flancată de vreo douăzeci de căsuţe, pe care nu le remarcase în ajun. În spate, în parc, se zăreau terenuri de tenis, unul de minigolf şi o piscină, iar în depărtare, colinele care dădeau numele hotelului. Pretutindeni se zărea o vegetaţie exuberantă şi colorată.

Ea tocmai trecuse de terenurile de tenis când un nechezat îi atrase atenţia. Grajduri de cai ! Erin schimbă direcţia pentru a se apropia de ele... şi se opri în loc : Brett, mai seducător ca niciodată, într-un jeans strâns pe pulpe şi un tricou, tocmai înşeua un cal. Simţindu-se desigur privit, se întoarse exclamând surprins :

— Ia te uită, Erin ?

— Bună dimineaţa, Brett.

— Te-ai sculat deja ? Aş fi jurat că la ora asta dormi adânc ! De altfel, nu ai fi fost singura care s-a trezit.

— Ca şi ţie, îmi place să mă scol devreme, răspunse ea pe un ton lejer, doritoare să-i ascundă cât de mult o tulbura această întâlnire inopinată. Exploram împrejurimile. Sper că asta nu te deranjează.

— Nicidecum !

— Înţeleg de ce ai dorit să construieşti hotelul aici. M-am plimbat prin grădini. Ce plante minunate...

— Sunt frumoase, nu-i aşa ?

Erin izbucni într-un râs cristalin.

— Nemaipomenite ! Îmi petrec timpul o-

prindu-mă să le privesc cât mai de aproape şi să le respir parfumul. Mi-ar place să ştiu cum se numeşte fiecare.

— Dacă ai fi mai puţin grăbită să te întorci în Canada, ai învăţa repede să le cunoşti.

Chipul lui Erin se posomorî.

— Brett, trebuie să-ţi vorbesc.

— Da ? Te ascult.

— Iată...

— Ştii să călăreşti ? o întrerupse el.

— Da, desigur, însă...

— Dacă aş înşeua un cal pentru tine ? Ce zici ?

— Brett, trebuie să-ţi vorbesc.

El surâse enigmatic.

— Mi-ai mai spus-o. Ascultă, mă pregăteam să dau o raită atunci când ai apărut. Însoţeşte-mă. Cunosc un loc unde am putea discuta. Erin, reluă el, văzându-i ezitarea, ştiu ce crezi despre bărbaţi în general, dar de ce refuzi plăcerea unei plimbări călare ? Îţi vei regreta încăpăţânarea, îndată ce o să te înapoiezi la întinderile îngheţate pe care mi le-ai descris aseară...

Evident, nu la asta se aşteptase ea, însă tentaţia era mult prea mare...

— Bine, vin...

În ajun, Erin avusese o vedere de ansamblu venind cu maşina de la Nelspruit la Shatobi, dar nimic nu se compara cu ceea ce descoperea în prezent. În pofida ravagiilor cauzate

de furtună, ţinutul, scăldat de răsăritul soarelui, oferea un spectacol grandios.

Brett şi ea călăreau la trap, umăr la umăr pe un drum forestier presărat cu ace de pin. Printre arbori, se zărea în depărtare silueta impozantă a colinelor cu coame netede.

Apoi cărarea deveni prea îngustă pentru a călări alături, şi Brett trecu înainte, lăsându-i lui Erin răgazul deplin să-i admire trupul de atlet şi ţinuta perfectă în şa. Nu, se dojeni ea, întorcându-şi privirile cu hotărâre, nu era momentul să-şi lase gândurile să rătăcească din nou.

— O să facem o oprire să se poată odihni caii un pic, anunţă Brett douăzeci de minute mai târziu, întorcându-se spre ea.

— Am ajuns ? întrebă Erin.

Brett izbucni în râs văzându-i expresia nedumerită.

— Asta înseamnă că nu doreşti să te opreşti aici ?

Erin ridică din umeri. În definitiv, aici sau în altă parte... Din moment ce el acceptase să aibă o conversaţie serioasă cu ea... Brett descălecă cu o mişcare suplă şi îşi priponi calul de un arbust înainte să se îndrepte spre ea.

— Mă pot descurca singură, murmură ea.

— Sunt convins, dar te pot ajuta totuşi, nu ?

Cu surâsul pe buze, Brett o ridică lăsându-şi mâinile să întârzie o clipă pe mijlocul ei îna-

inte să-i dea drumul pentru a se duce să lege calul lui Erin alături de al său. De ce era atât de prostește dezamăgită de asta ? Foarte hotărâtă ca, de astă dată, să nu-și trădeze emoțiile, ea afișă un surâs politicos.

— Pe aici, indică Brett părăsind drumul.

Erin îl urmă supusă pe un teren pietros și accidentat care urca pieptiș colina. Înaintarea lor devenind din ce în ce mai anevoioasă, Brett o apucă de mână, ignorându-i protestele.

— Am ajuns..., spuse el după câteva clipe.

Erin scoase un mic strigăt de încântare. Niciodată nu s-ar fi așteptat la așa ceva. Ajunseseră pe culmea povârnișului, iar celălalt versant al muntelui aflându-se în față, o prăpastie impresionantă se căsca la picioarele lor.

Crâmpeie de ceață se agățau încă pe creste, acoperind cu un văl fin pantele împădurite și văile care le separau. Ce priveliște splendidă !

— Ei, cum ți se pare ?

Brett continua s-o țină de mână, iar ea nu mai avea deloc dorința de a se elibera.

— E formidabil ! exclamă ea, cu un suspin de extaz.

— Îți pare bine că ai venit ?

Ea ridică spre el ochii strălucind de încântare.

— Oh, da ! Regret doar că nu pot reveni în plină zi, când totul se vede limpede. Trebuie să fie atât de frumos...

— Superb. Nimic nu te împiedică să revii ori de câte ori dorești, Erin.

— Știi bine că nu este așa, răspunse ea, întristându-se dintr-o dată. Mă voi mulțumi să-mi închipui priveliștea scăldată de soare.

— Tot mai ești hotărâtă să pleci, dacă înțeleg eu bine...

— Da.

— Să te întorci cât mai repede posibil în Canada ?

— Nu, nu în Canada... în orice caz, nu încă. Despre asta voiam să discut cu tine.

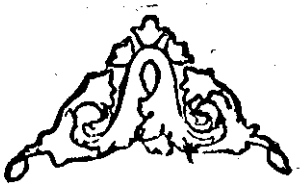

5.

— Ce-ai spus ?

Brett părea interesat, nu şi surprins.

— Ei bine, ieri, nu mă gândeam decât la un lucru, să fug de Jim şi să mă întorc acasă, însă azi, raţiunea şi-a reintrat în drepturi, iar eu mi-am revenit. De fapt, în toiul nopţii, mi-am amintit dintr-o dată ceea ce şocul m-a făcut să uit... că îmi cheltuisem toate economiile pentru a veni aici.

— Înţeleg.

— În mod evident, trebuie să-ţi fi dat seama că neavând posibilitatea să-l aştept pe Jim la Nelspruit, nici să-mi permit o noapte în hotelul tău, era imposibil să am cu ce să mă înapoiez în Canada.

— Ai luat bilet numai pentru dus, presupun ?

— Desigur, luând bilet pentru întoarcere ar fi însemnat să admit înainte chiar de a fi căsătorită că mariajul ar putea să eşueze.

— Iar tu eşti femeia care îşi ia în serios angajamentele. „Uniţi la bine şi la rău, până ce moartea vă va despărţi..."

— Exact.

De ce o privea cu atâta insistenţă ?

— Şi iată-mă singură, fără speranţe, şi fără un ban. Nu dispun de suma necesară pentru a mă întoarce acasă.

— Înţeleg, repetă Brett.

Dar judecând după tonul lui, nu înţelegea deloc. Iar cât despre a o compătimi...

— Îţi dai seama în ce situaţie mă găsesc ?

— Întru totul. Ai luat hotărâri noi ?

— M-am oprit asupra a două dintre ele. Prima, să abandonez provizoriu ideea de a mă întoarce acasă, şi a doua, să încerc cât mai repede posibil să-mi găsesc o slujbă, pentru că zborul costă foarte scump. De altminteri, despre asta voiam să-ţi vorbesc. După părerea ta, unde am cele mai multe şanse să găsesc de lucru : la Nelspruit sau într-un mare oraş precum Durban sau Johannesburg ?

— Ce fel de slujbă cauţi ?

— Sunt cofetăreasă, dar dacă nu găsesc în branşa asta, aş putea totuşi să fiu vânzătoare ; am ceva experienţă în domeniul acesta.

— Eşti o femeie polivalentă.

— Nu crezi că e destul pentru a găsi o slujbă ?

— Oricum, destul pentru a găsi una aici, la Hanul Colinelor.

— Îmi propui să rămân aici ? întrebă Erin, neîndrăznind să-şi creadă urechilor.

— Gândeşte-te, Erin. În altă parte, va trebui să închiriezi o locuinţă, să te hrăneşti... Cu ceea ce ţi-ar rămâne — admiţând că ţi-ar rămâne ceva — cât timp crezi că ţi-ar trebui să economiseşti pentru preţul biletului ?

Pentru că şi-a petrecut o parte din noapte reflectând la asta, Erin cunoştea răspunsul.

— Luni de zile..., spuse ea cu glas scăzut.

— Eşti optimistă. Mai degrabă ani de zile.

— Ce grozăvie, murmură ea.

— Îţi reamintesc că ţi-am propus o altă soluţie.

— Refuz să-mi dai de pomană ! răspunse ea ridicându-şi capul cu mândrie.

— Ascultă, Erin. Ţi-am spus încă de ieri că nu voi pretinde aşa ceva de la tine... deci să nu revenim asupra acestei chestiuni.

— Ce îmi propui de fapt, Brett ?

— Sunt un om de afaceri şi, în această calitate, mereu în căutare de idei pentru îmbunătăţirea serviciilor pe care le oferă hotelul meu. Şi mă gândesc de câtăva vreme să propun turiştilor o selecţie de produse din fermele învecinate.

— Ai vrea să mă ocup de magazinul care le va vinde ?

— Exact. Îţi voi plăti un salariu întreg, vei putea locui într-una din căsuţele nefolo-

site şi, precum întreg personalul, vei lua masa la han.

— E foarte tentant...

Nesperat, chiar, adăugă un glas lăuntric.

— Iar dacă vei vrea să produci biscuiţi sau ciocolată, beneficiile vor fi ale tale.

— Întocmai, sorturile de ciocolată reprezintă una din specialităţile mele !

— Dar sunt bune ?

— Cu riscul de a nu părea modestă, voi răspunde că nu ai mâncat niciodată ceva atât de bun..

— Atunci vei vinde tone întregi.

Da, cu condiţia ca ea să-i accepte oferta. Dar era rezonabilă ? Erin nu era sigură de asta. Cum îi mai ghicea el gândurile ! Brett reluă :

— Observ că eziţi. Ideea mea nu-ţi place ?

— Ba da, mult, afară de un punct.

— Care ?

— Vecinătatea cu Shatobi, explică ea. Ieri mi-ai spus că Jim venea adeseori să bea ceva sau să cineze aici, iar prezenţa mea nu-l va determina să-şi schimbe obiceiurile.

— Ce e jenant în asta ?

— Nu ştiu dacă voi putea suporta să-l întâlnesc mereu.

Brett o privi mijindu-şi ochii.

— Încă îl mai iubeşti ?

— M-a umilit şi m-a rănit şi am o pică teribilă pe el. Cu siguranţă că n-o să-mi revin peste noapte.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Erin. Tot îl mai iubeşti pe Jim ?

— Nu ştiu... Oricum, aş fi extrem de stânjenită să mă aflu faţă în faţă cu el.

— De ce ? replică Brett cu asprime. Dacă e cineva care trebuie să se simtă stânjenit, acela este mai curând el.

— Îmi dau seama, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt eu.

— Mă decepţionezi, Erin ! O femeie în stare să-şi părăsească familia şi ţara plecând să se căsătorească cu un bărbat pe care abia îl cunoaşte, n-ar trebui să se lase intimidată de un jerpelit precum Jim Saunders !

Descumpănită de furia lui, Erin hotărî să încerce să-i explice ceea ce simţea.

— Crezi că este plăcut să trebuiască să te loveşti la tot pasul de un om care te-a înşelat şi alungat ? întrebă ea înghiţindu-şi lacrimile.

— Cine spune că-i uşor ? Dar cred că eşti capabilă de asta. Să nu-l laşi pe Jim să te împiedice să faci ce poftesti.

— Mă dispreţuieşti, nu-i aşa ?

Ceea ce, pentru un oarecare motiv ascuns, ei îi provoca mai mult rău decât trădarea lui Jim...

— Aşa crezi ? întrebă Brett pe un ton schimbat.

Erin ridică ochii şi îi plecă aproape îndată, nefiind deloc în stare să-i susţină licărirea vie a pupilelor întunecate aţintite spre ea.

— Presupun că ai dreptate, recunoscu ea în sfârşit. La urma-urmei, nu este vina mea dacă Jim a crezut de cuviinţă să aibă o legătură cu Priscilla.

— Asta ce înseamnă ?

— Că ciocolatele mele sunt într-adevăr cele mai bune.

Brett izbucni în râs.

— Aşa te vreau ! Trebuie să înţeleg că suntem asociaţi ?

— Sper.

Brett îi mângâie uşor obrazul, apoi o cuprinse pe tânăra femeie după umeri. Erin se îndemnă la calm, repetându-şi că nu era vorba aici decât de un simplu gest de prietenie destinat să le pecetluiască înţelegerea. Măcar de n-ar tulbura-o într-atât atingerea degetelor lui pe care o simţea prin pulovăr...

— Erin..., murmură Brett cu voce răguşită, înclinând capul către ea.

După toate aparenţele, nu era singura care se simţea tulburată. Dar de data asta, refuzând să-şi asume riscul de a fi trădată de simţămintele sale, ea întoarse capul.

— Nu o să-ţi regreţi hotărârea, promise ea cu o voce un pic tremurătoare. Îţi jur că magazinul nostru va reprezenta un succes !

Brett nu răspunse, dar licărirea care juca în adâncul ochilor lui era suficient de grăitoare.

Fără să-şi mai vorbească, făcură cale-ntoarsă. Brett deschidea drumul fluierând uşor, mulţumit de sine. Erin, însă, încerca să uite senzaţiile pe care le avea de fiecare dată când mâna lui o atingea.

Când ajunseră la cai, Erin sări în şa fără să aştepte ajutorul lui Brett şi coborî din nou colina în urma lui pentru a se-napoia la hotel. În parc, tihna matinală făcuse loc forfotei : un cuplu înota în piscină, patru persoane jucau tenis de câmp, iar un chelner ducând un platou se îndrepta către o căsuţă.

— Ţi-e foame ? întrebă Brett după ce a lăsat caii în grija unui tânăr rândaş.

Erau primele cuvinte pe care le pronunţa de când Erin îi evitase sărutul.

— Da.

— Atunci, să luăm micul dejun. După aceea, o să-ţi arăt căsuţa despre care ţi-am vorbit adineauri.

— Mă temeam că o să-ţi regreţi propunerea, spuse ea fără să reflecteze.

— O să-ţi dai seama repede că sunt un răzbătător, Erin, replică el, cu un surâs maliţios pe buze. Când intenţionez ceva, nu renunţ cu uşurinţă.

* * *

După micul dejun, Brett, fidel cuvântului dat, puse pe cineva să ducă valizele lui Erin în căsuţa neocupată şi îi sugeră să dea o raită pe la bucătării şi să înceapă să reflecteze la înfiinţarea magazinului şi la cele trebuincioase.

— Dar nu te extenua totuşi, adăugă el. Peste o zi sau două vom cutreiera ţinutul pentru a găsi furnizori potenţiali. Până atunci, limitează-te la familiarizarea cu localitatea şi odihneşte-te un pic.

După plecarea lui, Erin despachetă, străduindu-se să-şi netezească îmbrăcămintea şifonată de şederea prelungită în valize. După ce rezolvă problema asta, se hotărî să-i urmeze sfatul lui Brett şi se duse la bucătărie unde fu primită de către un maestru bucătar suspicios care nu-şi găsi tihna decât atunci când îl încredinţă că treburile ei nu-l vor deranja cu nimic în pregătirea prânzului. După un inventar sumar al ustensilelor, ea alcătui în minte lista celor ce îi vor fi necesare.

Pentru a-şi termina vizita, ea dădu o raită prin clădirea principală, care adăpostea, în afară de bucătărie şi sufrageria în care cinase aseară, un salon cu televizor, o sală de biliard şi un al doilea salon, mai mare, ale cărora ferestre dădeau spre piscină. Apoi se duse la recepţie să o salute pe Liz.

— Bună, Erin. Adineauri am aflat de la Brett că urmează să rămâneţi cu noi câtva timp. Sunt sigură că o să ne înţelegem bine.

Mişcată de atâta amabilitate, Erin îi răspunse surâzând :

— Şi eu.

După o matură chibzuinţă, şederea ei la Hanul Colinelor se anunţa destul de satisfăcătoare. Fire sociabilă, Erin se bucura că îşi făcuse deja o prietenă. Desigur, mai era şi Brett, dar nu se putea vorbi cu adevărat de prietenie între ei.

Această primă impresie se confirmă în următoarele zile : în ansamblu, noua ei viaţă îi era pe plac. Absorbită în întregime de proiectele sale pentru viitorul magazin, izbutea totuşi să-şi uite visurile spulberate.

* * *

Dar când se trezi sâmbătă dimineaţa, în acea zi care ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă din viaţa ei, toate regretele sale şi tot necazul o copleşiră... Cu inima strânsă, se gândi la rochia de mireasă pe care o cususe cu mâinile ei, la voalul şi la pantofii ascunşi vederii, în fundul dulapului.

Înghiţindu-şi amărăciunea, se strădui să se scoale, dându-şi seama că dacă va rămâne în pat, îşi va petrece dimineaţa plângând. De alt-

minteri, plânsese destul de la sosirea ei în Africa de Sud.

Zece minute mai târziu, plonjă în piscină, hotărâtă să-şi facă de lucru pentru a evita să gândească. După ce înotă un pic, începu să se simtă mai bine. Acordându-şi cam zece minute pentru a-şi trage sufletul şi a se îmbrăca, tânăra femeie se duse apoi la grajduri ca să-l ajute pe rândaş să panseze gleznele cailor.

Brett o întâlni la micul dejun. Ştia şi el la fel de bine ce ar fi trebuit să reprezinte ziua aceasta pentru ea, dar văzând că Erin nu abordează subiectul, avu delicateţea de a se abţine să discute despre asta.

După ce îşi bău cafeaua în grabă, Erin se duse la Liz pentru a-i propune s-o ajute. Entuziasmată, tânăra recepţioneră îi acceptă oferta cu recunoştinţă. Într-adevăr, telefonul suna fără încetare. Pe când dădea informaţii unui client canadian, se gândi dintr-odată la părinţii ei : cum nu îi prevenise de ruperea logodnei, ei vor suna la Shatobi pentru a o felicita... Trebuia neapărat să sune înaintea lor. Brett n-ar avea decât să-i reţină din primul ei salariu costul convorbirii.

— Erin, draga mea ! exclamă mama ei la celălalt capăt al firului. Tatăl tău şi cu mine chiar ne pregăteam să vă sunăm, pe Jim şi pe tine.

— Mamă...

Erin respiră adânc şi explică pe scurt că a renunţat la căsătorie. Mama ei scoase o exclamaţie îngrozită.

— Erin ! Oh, scumpo, îmi pare atât de rău. Întoarce-te repede acasă.

— Cât de curând, mamă, îndată ce voi fi economisit suma pentru a-mi cumpăra biletul de avion.

— Dar cum ai să te descurci ?

— Am găsit o slujbă la un hotel, Hanul Colinelor. Directorul s-a arătat foarte amabil faţă de mine şi sunt sigură că totul se va desfăşura cu bine. Nu îţi face griji.

Liniştindu-şi de bine, de rău părinţii, ea aşeză receptorul în furcă cu o mână tremurătoare, fiind conştientă dintr-odată de miile de kilometri care o despăţeau de ai săi.

Fidelă hotărârilor ei din acea dimineaţă, Erin nu îşi acordă nici un minut de trândăvie până la ora cinei. Iată, gândi în sinea ei în timp ce se schimba, ce a fost mai greu s-a rezolvat ; ziua aceea atât de temută aproape că trecuse şi ea rezistase ispitei de a se înduioşa de soarta ei.

Cu ce o să se îmbrace ? În fiecare sâmbătă seara, o petrecere îi reunea pe clienţii hotelului cu locuitorii din împrejurimi care, după spusele lui Liz, vedeau în asta un prilej de a se distra. Erin optă pentru o rochie de muselină albă, decoltată în spate, pe care ea o cumpărase cu puţin înainte de plecarea din Ca-

nada. Ideală pentru o lună de miere, socotise ea pe atunci. Jim o va adora... Nu era momentul să se gândească la asta. Își cercetă machiajul încă o dată înainte să se îndrepte spre clădirea principală.

În asemenea ocazii, mesele sufrageriei erau dispuse astfel ca să permită amenajarea unui ring de dans în centrul căruia trona disc-jockey-ul, pe o estradă. Liz, deja așezată la o masă cu logodnicul său, Don, un fermier din împrejurimi pe care Erin îl cunoscuse deja, îi făcu semn să li se alăture. Flecărind amical cu ei privea la evoluțiile dansatorilor. Erin aproape că își uitase grijile când își făcu apariția un cuplu : Jim, din nou la fel de frumos și elegant ca atunci când o cucerise, în urmă cu un an, iar la brațul său, o tânără femeie blondă machiată excesiv : Priscilla.

— Ei poftim ! exclamă Liz cu glas scăzut. Ce tupeu !

— Ar fi trebuit să ghicesc că vor veni aici. Eu... eu nu reușesc să înțeleg cum de nu m-am gândit la asta.

Jim o zărise și el. După ce a murmurat câteva cuvinte la urechea celei ce îl însoțea el se apropie.

— Bună seara, spuse el vădit stânjenit.

— Bună seara, Jim.

— Pot să-ți vorbesc un moment ? întrebă el cu o ocheadă elocventă către Liz și către Don.

După ce se asiguraseră că Erin nu avea nevoie de sprijinul lor, prietenii ei se îndepărtară.

— Nu ştiam că te afli încă aici, mormăi Jim.

— Unde îţi închipuiai că eram ?

— În drum spre Canada.

— Fără o clipă de odihnă ?

— Ai zis că nu mai vrei să te căsătoreşti cu mine.

— Da, ştiu.

El îi aruncă o privire pe jumătate speriată, pe jumătate agresivă.

— Vrei să spui că te-ai răzgândit ?

— Ar fi un pic cam târziu, nu ? Trebuia să ne căsătorim astăzi. Petrecerea asta ar fi trebuit să fie a noastră...

— Am putea fixa o nouă dată.

— Dacă aş accepta, ai înceta într-adevăr să te întâlneşti cu femeia aceea ? întrebă ea cu răceală.

Jim ezită o clipă apoi îşi înălţă capul cu sfidare.

— Ascultă, Erin, eram pregătit să-mi respect angajamentele faţă de tine, tu nu poţi afirma contrariul ! M-aş fi căsătorit cu tine. Nici măcar nu am avut intenţia vreodată să mă sustrag obligaţiei mele.

— Câtă noblețe din partea ta !

— Scuteşte-mă de sarcasmele tale. Nu eu sunt acela care a anulat cununia, ci tu. Toate

astea pentru că tu nu ai suportat că mă distram un pic înainte de a ne căsători. Ca şi cum îţi aparţineam deja, înainte chiar ca tu să-mi fi pus ştreangul de gât !

— Inutil să mai discutăm despre asta, nu rezolvăm nimic. Să zicem că nu avem aceleaşi principii.

— Erin, te-ai răzgândit sau nu ?

— Nu, bineînţeles că nu.

Uşurarea lui evidentă era aproape ridiculă — întrucâtva jignitoare, totuşi.

— Când pleci ?

— Nu plec, încă, în orice caz.

— De ce ?

— Am motivele mele.

— E ridicol ! Ce o să faci aici ? Pariez că în mai puţin de o săptămână o să te plictiseşti de moarte.

— Oh nu, nu cred. O să lucrez pentru Brett.

— Brett... iarăşi el... Ca şi cum nu i-ar fi de ajuns ce a făcut ! Dacă el nu te-ar fi...

— Dacă el nu m-ar fi condus la tine cu o zi mai devreme, continuă ea în locul lui, nu aş fi aflat niciodată de Priscilla.

— Şi nu ai fi suferit din pricina asta.

O asemenea remarcă nu merita un răspuns.

— Ascultă, reluă Jim, arborând un surâs pe care ea îl îndrăgise altădată atât de mult, ţi-am spus că mi-a părut rău. Eram pregătit chiar să te iau în căsătorie, cu orice preţ, dar

de vreme ce tu nu vrei, de ce nu poţi refuza oferta lui Brett ducându-te altundeva ?

— Cu alte cuvinte, ţi-ar conveni să te descotoroseşti de mine.

Surâsul lui Jim se împietri.

— Ştii, aici, întâlneşti mereu aceiaşi oameni. Mă vei întâlni deci adesea şi asta te va stânjeni de fiecare dată...

— Nu, Jim, tu te vei simţi stânjenit. Sau, adăugă ea cu o ocheadă către chipul întunecat al tinerei blonde aşezate de cealaltă parte a ringului de dans, poate ar trebui să spun „voi" ?

— Gândeşte-te, Erin, ai face mai bine să te duci să te stabileşti în altă parte.

— Am intenţia să rămân aici unde mă aflu, articulă Erin cu claritate.

Ea izbutise să-şi păstreze calmul de-a lungul acestei conversaţii greu de suportat, însă nu trebuia totuşi să se pretindă prea mult de la ea. Cu o uitătură furioasă, Jim se îndepărtă cu paşi mari. Erin strânse pumnii cu putere : nu era momentul să izbucnească, nu de faţă cu toţi aceşti oameni.

Peste măsură de enervat, Jim îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi o antrenă pe Priscilla pe ringul de dans. Erin nu se putu abţine să nu îi privească. Părul lung blond, ochii albaştri, silueta zveltă a rivalei sale reprezentau în mod incontestabil tot atâtea atuuri pentru a place bărbaţilor. Cât despre Jim... Acesta era

oare omul care îi declarase că o iubeşte, pentru care ea părăsise totul ? Ea crezuse că erau făcuţi unul pentru celălalt, iar acum...

— Dansezi, Erin ? întrebă un glas familiar. Adâncită în amintirile sale, nu-l auzise pe Brett apropiindu-se. Ridică spre el o privire rătăcită, prea tulburată pentru a-i răspunde.

— Vino, repetă el cu blândeţe întinzându-i mâna.

Muzica era suficient de lentă pentru a-i permite să-şi revină în fire, iar umărul lui Brett îi va ascunde plânsul de privirile indiscrete... Dar pentru Erin necazurile nu se sfârşiseră. Ringul de dans era îngust şi, inevitabil, va da cu ochii de Priscilla. Cu o privire insolentă, aceasta se cuibări lângă Jim care o strânse şi mai tare la pieptul lui. Ofensată, Erin resimţi o incontrolabilă nevoie de a proceda la fel, de a se lipi strâns de Brett. Pentru a-l face gelos pe Jim, sau pur şi simplu pentru a alunga sentimentul de singurătate care îi strângea inima ? Nu ar fi ştiut s-o spună.

Numai că Brett se arăta rezervat, lucru pe care în orice altă împrejurare, ea l-ar fi apreciat. Dar în seara asta, nu avea nevoie de comportamentul lui delicat. Fără să gândească, ea îi strecură braţul pe după mijloc. Stăpânindu-şi o tresărire de surpriză, o atrase lângă el.

Pe neaşteptate, un rock îndrăcit succedă seriei de slow-uri şi rupse farmecul. Brett îşi slăbi strânsoarea.

— Ce-ai zice dacă am da o raită pe afară ? sugeră el.

— Excelentă idee.

O puzderie de stele scânteiau pe cerul senin şi noaptea fremăta de ţârâitul greierilor. Brett îi luă mâna şi Erin gândi că era plăcut să se simtă protejată şi adorată.

— Ce-ar fi să ne aşezăm ? propuse Brett arătând spre un fotoliu din lemn de tec de la marginea piscinei.

— Dar nu e decât unul.

— E destul de încăpător pentru amândoi. Priveşte.

Însoţindu-şi gestul cu vorba, el se aşeză şi o atrase pe tânăra femeie pe genunchii lui. Ea ar fi trebuit fără îndoială să i se împotrivească, dar mângâierea aerului, parfumul florilor, uşurarea sufletească de a nu mai fi în aceeaşi încăpere cu Jim şi Priscilla, totul contribuia la starea ei plăcută, şi încetă să se opună. Atunci îşi dădu seama de prezenţa lui Brett, de căldura trupului său lipit de al ei, de forţa braţului care îi cuprindea mijlocul.

— Parfumul acestor gardenii este îmbătător, murmură ea pentru a-şi ascunde tulburarea.

— Tu eşti îmbătătoare, Erin. Mă faci să-mi ies din minţi... cred că-ţi dai seama de asta.

— Nu, Brett, protestă ea, dintr-odată temătoare.

Nu era pregătită pentru ceea ce avea să urmeze, chiar dacă o parte din fiinţa sa o dorea din răsputeri.

— Apropie-te, murmură Brett cuprinzând-o cu mâna după ceafă...

— Nu...

Dar el o reduse la tăcere printr-un sărut şi Erin, purtată de un vârtej de senzaţii noi, încetă să protesteze. Lăsând la o parte orice încercare de împotrivire, ea îşi încolăci braţele pe ceafa lui Brett şi se lipi de el. Mâinile nerăbdătoare care îi atingeau gâtul, umerii, braţele îi smulseră un suspin de plăcere.

Degetele fierbinţi ale lui Brett se strecurară în decolteu, atingându-i sânii.

— Nu !

Cum de putuse ea să lase lucrurile să meargă atât de departe ? se întrebă Erin cu spaimă, chiar dacă visa să cedeze mângâierilor versate ale lui Brett. Era timpul ca ea să redevină stăpână pe sine, înainte de a fi prea târziu.

— Aştept momentul acesta de când am început să dansăm, murmură Brett, cu vocea răguşită de dorinţă.

— Brett, te rog...

Ea îi respinse mâna şi se ridică.

— Erin... Ce se întâmplă, draga mea ?

— Nu vreau...

— Nu aceasta era impresia pe care o dădeai acum câteva minute.

— Nu eram eu însămi, răspunse ea, gata să izbucnească în plâns.

— De-a ce te joci, Erin ? A trebuit să ştii prea bine la ce să te aştepţi când ai acceptat să mă însoţeşti afară.

— Eu... eu nu m-am gândit la asta, răspunse ea printre lacrimi. Altfel, nu aş fi venit.

— Ascultă, Erin, dacă nu doreai să te sărut, aş putea şti ce semnificaţie avea purtarea ta pe ringul de dans ? Nu am visat, chiar tu ai luat iniţiativa de a te cuibări la pieptul meu.

— Ştiu..., bâigui ea înainte de a izbucni în lacrimi.

— De ce ?

— Jim şi Priscilla...

Toţi muşchii lui Brett se crispară. Ea îi simţi mânia înainte chiar de a izbucni.

— Va să zică asta era !

— Bănuiam că ştii, murmură Erin.

— Te-ai folosit de mine pentru a încerca să-l faci gelos pe Jim.

— Nu-i chiar aşa, Brett, te implor, nu te enerva.

— Recunoaşte că am de ce ! Cum de ai îndrăznit să-mi faci una ca asta ?

— Nu înţelegi...

— Tot mai eşti îndrăgostită de Jim ?

— Nu ştiu... Nu cred... Dar noi ar fi trebuit să ne cununăm astăzi, să începem împreună o viaţă nouă. Doar la asta m-am gândit timp de un an, seara asta care ar fi trebuit să fie cea

a nunții noastre, m-a tulburat. Credeam că ți-ai dat seama, reluă ea după o pauză.

— Erin, înțeleg că purtarea lui Jim te-a ofensat. Nu e de mirare. În schimb, cum explici restul, pasiunea cu care ai răspuns avansurilor mele ?

— M-am... lăsat antrenată.

— Te gândeai la Jim ? Îți închipuiai că te săruta el ?

Cum de putea el să creadă un asemenea lucru ? Nici o secundă ea nu se gândise la Jim. De altminteri, el nu stârnise niciodată în ființa ei senzațiile pe care le dezlănțuia Brett.

— Răspunde, Erin ! insistă el pe un ton tăios.

— Te rog, nu mai țipa...

— Nu sunt o jucărie, Erin. Jim s-a comportat într-un mod oribil, desigur, dar asta nu te îndreptățește să te răzbuni pe el folosindu-te de mine... sau de altcineva. Așa să știi !

— Brett, te rog...

Fără s-o asculte, o dădu la o parte de pe genunchii lui.

— Dacă vrei să te întorci la dans, te însoțesc până la sufragerie, spuse el.

— Nu, mi-ar fi cu neputină. Nu-mi doresc altceva decât să mă culc.

— Cum dorești.

El o conduse până la ușa căsuței tăcând cu înverșunare și o părăsi fără ca măcar să o salute.

6.

A doua zi, Erin se trezi dis-de-dimineaţă, cu pleoapele roşii încă de lacrimile vărsate după plecarea lui Brett. O migrenă uşoară îi apăsa tâmplele. Ar fi rămas cu plăcere în aşternut, cu atât mai mult cu cât lumina cenuşie care se strecura printre draperii prevestea o vreme mohorâtă, dar exista un lucru pe care ea trebuia să-l facă înainte de a-şi îngădui să leneveasc㠄 în pat.

După un duş întremător, îşi trase un jeans, un pulovăr şi un hanorac uşor pentru a se proteja de bură şi plecă în căutarea lui Brett. Negăsindu-l nici la birou, nici la căsuţa lui, se duse la grajdurile cailor, la fel de pustii. Boxa calului lui Brett era goală.

În doi timpi şi trei mişcări, Erin înşeuă iapa pe care o călărise a doua zi după sosirea ei şi porni pe drumul spre coline. Intuiţia nu o înşelase : urme proaspete de copite marcau solul şi, puţin după aceea, distinse în depărtare silueta familiară a unui călăreţ. Chiar şi de la acea distanţă, ea l-ar fi recunoscut dintr-o mie,

gândi în sinea ei, emoţionată. Zărind-o pe tânăra femeie, el făcu cale-întoarsă pentru a o întâlni.

— Bună dimineaţa, frumoasă amazoană. Ce cauţi în pădure la ora aceasta şi pe o vreme ca asta ?

— Te căutam, răspunse Erin.

— De ce ?

— Voiam să-mi cer scuze pentru aseară. Ai avut perfectă dreptate să fii furios. E adevărat că într-un anumit sens m-am servit de tine pentru a mă răzbuna pe Jim şi nu ar fi trebuit.

— Într-un sens ? Nu era singurul motiv al purtării tale ?

— Ei bine, când i-am văzut pe Jim şi Priscilla unul în braţele celuilalt, m-am simţit dintr-odată foarte singură. Poate crezi că asta nu ar fi trebuit să mă tulbure, întrucât ştiam la ce să mă aştept din partea lor — şi, într-un anumit fel, nu-mi păsa de ei — dar asta e.

Brett întinse braţul pentru a-i mângâia obrazul umed.

— Te-a plouat, murmură el.

— Şi pe tine.

— Sunt obişnuit cu ploaia.

— Şi eu, răspunse ea râzând.

— Totuşi... Ai venit după mine neţinând seama de vremea urâtă, doar pentru a te scuza ?

— Da.

— Vrei să dăm o raită împreună înainte de a te înapoia acasă să te usuci ?

— Înseamnă că ai hotărât să nu mă concediezi ?

— Nu am avut nici cea mai mică intenție să fac asta. Nici pomeneală să las să-mi scape regina ciocolatelor !

— Evident, răspunse ea, cu inima plină de fericire.

Chiar și atunci când se amuza pe seama ei, vocea lui avea efectul unei mângâieri...

— Și de altfel, adăugă Brett, vom merge chiar mâine să cutreierăm fermele din ținut ca să cumpărăm produse pentru buticul tău.

Se plimbară încă un moment tăifăsuind de una, de alta, evitând, de comun acord, să vorbească de Jim.

*
* *

Brett și Erin părăsiră Hanul Colinelor în ziua următoare după micul dejun.

După o jumătate de oră de drum, vegetația se modifică : arborii se răzlețiră făcând loc mai întâi unor câmpii cultivate, apoi unui fel de savană țepoasă pe care Brett o numea **bushveld.**

Tufe de hibiscus și de oleandri împletiți, arbuști cu flori mov și roșu-aprins mărgineau drumul și, mai uimitor încă pentru privirile

unei tinere canadiene, se zăreau bananieri sălbatici încărcați de fructe.

Brett avusese grijă să-și anunțe vizita, și peste tot li se rezervă o primire călduroasă. Fermierii le dădură să guste din conservele de fructe, din legumele în oțet, din miere dar și din preparate mult mai exotice, precum **konfijt**, desert pe bază de pepene și apă, **koeksusters**, sau **biltong**, delicioasa pastramă de vacă uscată și condimentată. Admirară de asemenea artizanatul local : lenjerie brodată, mileuri croșetate, baticuri.

— Ei ? întrebă Brett puțin mai târziu.

— Totul este minunat !

— Crezi că magazinul va prospera ?

— Sunt convinsă. Nu mă așteptam să descopăr produse de o asemenea calitate !

— Întotdeauna am bănuit că exista în ținut o mină de talente nevalorificate. Și, bineînțeles, adăugă el surâzând, pentru ca totul să fie complet, vor exista ciocolatele tale.

— În privința asta, m-am gândit că aș putea să pregătesc și torturi de aniversare sau... torturi pentru mirese... dacă așa ceva îi interesează pe clienții noștri.

— Excelentă idee !

— Va trebui să găsești pe cineva pentru a prelua magazinul, când voi pleca, reluă ea după câteva clipe de gândire.

— Crezi ? răspunse Brett cu un surâs enigmatic.

Perplexă, Erin se întrebă în legătură cu semnificaţia acelei replici stranii, fără a fi de altfel sigură că îşi doreşte să-i priceapă sensul.

În schimb, de un lucru era sigură : Brett se arătase mult prea curtenitor faţă de ea, tulburându-i liniştea sufletească. Cu privirea irezistibil atrasă de coapsele bronzate, ea îşi aducea aminte de atingerea lor pasionată din preajma piscinei, când Brett o atrăsese pe genunchi. Gândurile îi rătăciră din nou... Îmbujorându-se, ea se forţă să se concentreze asupra peisajului.

La sfârşitul după-amiezii, Brett se opri într-un cătun, în faţa unui han foarte mic.

— Ne ajunge pentru astăzi, declară el.

— O să dormim aici ?

— Da.

— Nu uita să închiriezi două camere, spuse ea, un pic cam grăbită.

Brett surâse maliţios.

— Eşti sigură că n-o să regreţi ?

— Sigură.

— Păcat. Ce-ai spune de o raită înainte de lăsarea întunericului ?

— De ce nu ?

Satul era atât de mic încât se treziră repede în plin câmp. Părăsind drumul, porniră pe o potecă ce şerpuia prin luncă. Lumina asfinţitului aprindea cerul cu luciri roşiatice, portocalii şi aurii. Amurgurile africane îşi meritau pe deplin renumele.

— Ce splendid asfinţit de soare ! se extazie Erin. Nu-mi închipuiam ca acest continent să fie atât de frumos.

Brett îi atinse mâna cu vârful degetelor.

— Dacă o să rămâi ceva mai mult timp, n-o să mai vrei poate, niciodată, să te întorci acasă...

— Trebuie să mă întorc, Brett, răspunse ea dintr-odată înăbuşită de emoţie. Ştii prea bine.

— Adevărat ?

— Îndată ce voi avea cu ce să-mi cumpăr biletul de întoarcere.

Drept răspuns, el îi adresă o privire scurtă indescifrabilă şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să treacă peste un pârâu mărginit de sălcii. Se sprijiniră cu spatele de o stâncă, cu privirea aţintită la apa scânteietoare, savurând mână în mână liniştea şi tihna care se aşterneau încetul cu încetul peste câmpie. Aproape se întunecase când se hotărâră în fine să se înapoieze la han.

Li se servi o cină simplă dar delicioasă, în mica sufragerie. Mult timp după ce au isprăvit cu desertul, mai discutau încă. Deodată lui Erin îi trecu prin minte că nu purtase niciodată o discuţie adevărată cu Jim. De altminteri, aflase mai multe despre Brett în câteva zile decât despre ex-logodnicul ei într-un an de corespondenţă.

— Dumnezeule, am petrecut trei ore la masă ! exclamă ea cu uimire, când în fine se ridicară. Nu-mi închipuiam că e atât de târziu.

— Timpul trece repede când te simţi bine cu cineva...

Drept singur răspuns, Erin se mulţumi să-i surâdă. Ce ar fi putut să-i spună ? Fără un cuvânt, ea o porni pe scară şi nu se întoarse decât odată ce ajunse în faţa uşii de la camera ei.

— Ei bine, noapte bună, spuse ea introducând cheia în broască.

— Eşti sigură că nu regreţi ?

Cu o încetineală exasperantă, îi cuprinse bărbia şi o atrase spre el pentru a o săruta. O tulburare de acum cunoscută o invadă pe Erin. Din nou, simţurile ei îi jucaseră festa.

— Noapte bună, Erin, murmură Brett dându-i drumul.

Tânăra femeie intră în cameră şi închise uşa în urma ei. Cu un suspin uşor, îşi puse cămaşa de noapte din muselină roz pal, împodobită cu dantelă, cadou de nuntă de la colegii ei de breaslă. Un pic transparentă, exact ceea ce trebuie pentru o proaspăt căsătorită, spuseseră ei...

Prea agitată să poată dormi, se hotărî să citească puţin. Dar când întinse braţul către geantă îl observă. O enormă insectă neagră cu o coadă încovoiată, pe covoraşul de lângă pat.

Cu un urlet de groază, năvăli în camera lui Brett.

— Brett, vino repede !

— Ce se întâmplă ?

— Acolo jos, în camera mea, spuse ea cu o voce schimbată de spaimă.

— Aşteaptă-mă aici, mă duc să văd.

— Brett... Fii prudent.

Se aşeză pe patul lui Brett, cu picioarele ghemuite sub ea. Două lovituri înăbuşite răsunară de cealaltă parte a peretelui despărţitor, urmate de zgomote de uşă, apoi Brett reveni.

— Ce era acela ? întrebă ea.

— Un scorpion.

Ochii tinerei fete se măriră de groază.

— Un scorpion ?

— Nu ai văzut niciodată un scorpion ?

— Nu, niciodată unul viu. E periculos, nu ?

— Da, dar l-am alungat.

— E posibil să vină şi alţii ?

— Nu cred, răspunse Brett după o scurtă ezitare.

— Eşti... eşti sigur de asta ?

— Da, linişteşte-te.

Tremurând încă, Erin se ridică.

— Mulţumesc, spuse ea, forţându-se să-şi stăpânească timbrul vocii.

— Nu eşti obligată să te întorci acolo, Erin. Poţi rămâne aici, cu mine.

— Nu știu... răspunse ea pe un ton neliniștit.

Brett se apropie și ea începu să tremure și mai și, de emoție de data asta. Se uita cu atenție la trupul ei abia ascuns privirilor de cămașa de noapte diafană. Când i se adresă din nou, vocea îi era răgușită.

— Ești adorabilă, murmură el. Eram convins de asta.

Erin făcu un pas înapoi pentru a scăpa de acest nou pericol, cu mult mai mare decât cel precedent...

— Cred că ar fi mai bine să plec...

— Recunoaște că nu dorești cu adevărat să te întorci în camera aceea.

— Ai alungat scorpionul...

— Erin, aș dori să rămâi, murmură el, fără a înceta să-i mângâie corpul cu privirile.

— Brett...

— Cred că și tu dorești să rămâi.

Ea nu avea decât un singur cuvânt de spus : „Nu". De ce era incapabilă să-l rostească ? Brett făcu un pas și o luă în brațe. Acum, era prea târziu să se răzgândească.

O contemplă un lung moment înainte de a-și apleca fața să o sărute, încet, cu o senzualitate tulburătoare. Cu simțurile surescitate de mâinile fierbinți ale lui Brett ce îi mângâiau spatele și șoldurile, Erin îl săruta la rândul ei cu o ardoare de care nu se crezuse în stare nicicând. Brett o atrăgea tot mai aproape și,

în loc să se eschiveze, ea se lipea din răsputeri de corpul lui.

Incapabilă de cel mai neînsemnat gând coerent, ea nu opuse nici o rezistență când o ridică pentru a o așeza în patul lui. Lungindu-se lângă ea, Brett îi cuprinse din nou buzele, acoperindu-i pielea fină de mângâieri tulburătoare. Acum, gura lui fierbinte aluneca de-a lungul gâtului lui Erin... și mâinile lui se furișară sub cămașa de noapte.

Nerăbdător, Brett îi scoase veșmântul. Desigur, ea ar fi trebuit să se împotrivească sau cel puțin să se simtă oarecum jenată că fusese dezgolită astfel, însă ea nu mai era conștientă decât de sărutările pătimașe cu care Brett îi acoperea gâtul, smulgându-i gemete de plăcere. El ridică o clipă capul pentru a o contempla.

— Ești atât de frumoasă, Erin... Scumpă mea, îmi doresc atât de mult intimitatea ta, fii a mea.

Rugămintea aceasta avu asupra lui Erin efectul unui duș rece. Dumnezeule, cum de lăsase lucrurile să meargă atât de departe ?

— Brett...

— Te rog, Erin...

— Trebuie să-ți spun ceva...

— Mai târziu, scumpo, protestă el cu voce răgușită. Deocamdată, avem altceva mai bun de făcut decât să discutăm...

— Brett, este... prima oară.

Depărtându-se de ea, el îi lansă o privire neîncrezătoare.

— Cum ? Nu ai făcut dragoste niciodată cu Jim ?

— Voiam să aşteptăm până când ne-am fi căsătorit.

Brett se uită la ea cu atenţie.

— De ce îmi spui asta acum ?

— Pentru că mi-e teamă.

— Zău, Erin, îţi dai seama că nu ţi-aş face nicicând un rău. Sper că mă crezi.

Da, corpul ei o ştia... corpul ei care fremăta de dorinţă pentru Brett. Însă cugetul nu era pregătit.

— E încă prea devreme...

— Nu este adevărat ! exclamă Brett cu mânie. Curând o să-mi spui că dacă vei face dragoste cu mine, ar fi doar pentru a te consola de decepţia pe care ţi-a provocat-o Jim !

— Da...

Ea se trase înapoi, când îi văzu expresia chipului. Totuşi, era nevoită să se arate sinceră faţă de el.

— Cum de poţi măcar să te gândeşti la un asemenea lucru ? Mai ales acum, după clipele pe care le-am petrecut împreună !

— Nu voiam să se întâmple asta, bâigui Erin, gata să izbucnească în plâns.

— Nu încerca să pretinzi că te-am obligat să faci un lucru pe care nu voiai să-l faci ! Erai la fel de doritoare ca şi mine, recunoaşte !

— E adevărat.

— Atunci ce se petrece ? Ce ţi se întâmplă ?

— Opinia mea despre bărbaţi nu s-a schimbat, răspunse ea. Pari a uita că nu sunt decât trei zile de când Jim şi cu mine... ar fi trebuit să ne căsătorim.

— Dacă înţeleg eu bine, te-ai folosit iar de mine ? Aşa e ? De aceea ai venit în camera mea în această ţinută ?

— Ştii prea bine că nu este aşa !

— Dar tu ai preţuit fiecare din clipele care au urmat... până să te gândeşti la blestematul tău de logodnic !

— Da..., mormăi Erin.

— Când o să admiţi în fine că Jim aparţine trecutului ? Pentru numele lui Dumnezeu, mă placi la fel de mult pe cât te plac şi eu. Crezi cu adevărat că ai fi făcut ceea ce ai făcut cu mine în seara asta, cu oricare alt bărbat ?

— Nu pot fi sigură de asta.

— Erin, ajunge... Nu ai încredere în sentimentele tale ?

— Încă nu.

— Când vei putea avea ?

— Poate niciodată. Îmi este atât de teamă să sufăr iarăşi, Brett, gemu ea.

Brett se ridică, cu trăsăturile feţei înăsprite de mânie.

— Culcă-te, Erin.

— Unde... unde te duci ?

— Voi dormi în camera ta. Rămâi aici.

— Şi dacă apare un alt scorpion ?

— Îmi asum riscul. Sunt un bărbat normal, Erin... Niciodată nu aş putea dormi alături de tine fără să-mi doresc să te mângâi, să te iubesc. M-aş detesta s-o fac.

— Aş putea dormi în fotoliu.

— Nu am ajuns încă să accept asemenea gest cavaleresc din partea unei femei, răspunse el surâzând.

Se pregătea să iasă, când Erin îl opri.

— Brett... sincer îmi pare rău.

— Şi mie... Dar ia seama, Erin, să nu te mai foloseşti de mine drept substitut al lui Jim. E un sfat pe care ţi-l dau şi ai face mai bine să-l asculţi.

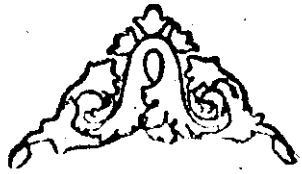

7.

Pentru ziua următoare le mai rămâneau încă vreo câteva ferme de vizitat, înainte să se întoarcă la hotel. Apoi, Erin va putea începe să facă curăţenie în căsuţa, situată ideal între hotel şi căsuţele de vacanţă, destinată să adăpostească „Casa Erin", nume pe care Brett îl preferase sugestiei propuse de tânăra fată : „Cadourile Colinei".

O surpriză o aştepta în noul ei domeniu : în absenţa sa, interiorul fusese zugrăvit şi nişte rafturi fuseseră aşezate de-a lungul pereţilor. Se gândiseră să aducă şi o masă frumoasă din lemn sculptat, care va servi de tejghea.

Pe când Erin se minuna de aceste atenţii delicate, Liz îşi băgă capul înăuntru.

— Asta este, deci, Casa Erin ! E superb.

— E nemaipomenit ! Nu-mi vine să cred că atât de multă muncă a fost terminată în două zile.

Tânăra recepţioneră izbucni în râs.

— Când o să-l cunoşti ceva mai bine pe Brett Mallory, vei vedea că este un om de ac-

țiune. Când vrea un lucru, își dă toată silința pentru a-l obține.

Efectiv, Erin își amintea că el îi spusese la fel...

— Reușește întotdeauna ?

— Aproape întotdeauna. Oricum, îmi place ce a făcut din încăperea asta. Treaba cea mai grea a fost terminată, dar în rest, tu decizi.

— Am o mulțime de idei pentru magazinul acesta ! Măcar de aș rămâne destul de mult timp ca să le pun în practică..., adăugă ea, amintindu-și de răceala care domnea între ea și Brett de la întâmplarea din noaptea trecută.

— Tot mai ai de gând să te întorci în Canada îndată ce e posibil ?

— Mai mult ca niciodată.

— Asta n-o să-i placă lui Brett.

— Cum adică ? întrebă Erin, uluită.

— Nu încerca să mă faci să cred că n-ai remarcat că îl interesezi.

— Poate într-un anumit moment, însă nu și în prezent. Nu te supăra, Liz, dar prefer să nu discut despre asta.

Ea avea toată încrederea în discreția noii sale prietene, dar ceea ce simțea pentru Brett și ceea ce se întâmplase între ei erau subiecte prea personale pentru a fi discutate cu o terță persoană, fie ea și o confidentă.

— Înțeleg. Erin... pot să-ți spun ceva ?

— Știi bine că poți să-mi spui orice.

— Brett nu are nimic în comun cu Jim Saunders.

— Tot aşa îmi spune şi el întruna. Ştiu bine că este adevărat, dar mai ştiu că nu sunt pregătită să încep o nouă relaţie cu un bărbat. Poate niciodată. Şi apoi, ştii, îmi place mult regiunea asta, dar nu mă simt ca acasă.

— O să te obişnuieşti.

Erin îşi scutură capul.

— Nu cred, în schimb, nădăjduiesc să profit la maximum de şederea mea aici.

Dând curs intenţiilor sale, roboti ziua întreagă să aşeze în magazin cumpărăturile din ultimele două zile. Cutiile cu legume în oţet fură stivuite în piramide colorate pe două etajere, deasupra mierii, a dulceţii şi a compoturilor. Etală lenjeria brodată într-un evantai colorat şi divers pe care îl puse pe o masă joasă, alături de mileurile croşetate. Istovită, dar satisfăcută de munca sa, Erin întregi decorul agăţând baticurile pe un perete şi punând o vază de ceramică plină de dalii şi trandafiri pe tejghea.

Pentru desăvârşirea ansamblului, nu-i mai rămânea decât să confecţioneze o firmă. Se ocupă de asta chiar a doua zi dimineaţa. Într-o pădurice puţin umblată, ciopli o scândură cu margini neregulate care ar fi perfectă odată şlefuită, gravată şi lăcuită. Ar fi de-ajuns câteva cuie pentru a o fixa lângă uşă — nu prea

solid, pentru ca Brett s-o poată înlocui cu uşurinţă după plecarea ei.

Încheind cu acest detaliu, nu mai lipseau decât ciocolatele. Luni, în ziua liberă a lui Liz, cele două tinere femei plecară în expediţie în oraşul cel mai apropiat, să caute ingredientele necesare. Chiar de la înapoierea lor, Erin se puse pe treabă în bucătăria hotelului, sub privirea neîncrezătoare a maistrului bucătar. Dar Basile nu putu decât să se încline în faţa talentului vizitatoarei, când mâinile acesteia dădură la iveală trufe, drajeuri cu rom, tablete cu alune, şoricei, iepuraşi şi chiar lebede din ciocolată.

A doua zi dimineaţa, Erin admira cu satisfacţie cele două etajere garnisite cu rodul muncii sale când îşi dădu seama că practic nu-l întâlnise pe Brett de la înapoierea lor. Ca şi cum amintirea nopţii scorpionului era încă prea prezentă în mintea lor pentru ca ei să poată întreţine o conversaţie normală.

La ora aceasta, gândi ea, îl va găsi desigur în preajma grajdurilor. Intuiţia nu o înşelase : el deşeua calul când ea ajunse în dreptul lui. Imaginea siluetei lui înalte făcu să năvălească amintirile... şi emoţia. Erin se îmbujoră.

— Oh, bună, Erin.

— Bună, Brett.

— Dacă aş fi ştiut că vrei să călăreşti, te-aş fi aşteptat.

— Nu am venit pentru asta.

— Adevărat ? întrebă el pe un ton ironic, perfect conştient de efectul pe care îl producea.

— Venisem să-ţi spun că sunt pregătită să deschid magazinul.

— Aha...

Asta era tot ce găsea el de spus ?

— Am trudit din greu să pun totul la punct, dar asta nu prezintă nici o importanţă pentru tine, nu-i aşa ?

El se apropie dintr-odată şi o prinse de umeri.

— Însemni mult pentru mine, spuse el. Credeam că ştii... Ştii, nu-i aşa, Erin ?

Intrigată de tonul lui, ridică ochii către el şi îi întâlni privirea arzătoare. Ca hipnotizată, Erin gândi că dacă ar atrage-o în braţele lui, aici, chiar în mijlocul grajdurilor, l-ar urma oriunde, incapabilă să-i reziste. Însă ea ar regreta-o ; era mai bine aşadar să i-o ia înainte şi să destrame farmecul până să fie prea târziu.

— Poate, răspunse ea dându-se înapoi cu un pas. Presupun că n-ai fi cheltuit atât de mulţi bani pentru transformarea căsuţei în magazin, dacă n-ar fi fost cazul.

— Desigur...

— În fine, reluă ea forţându-se să nu cedeze provocării, aş vrea să te previn că am de gând să-l deschid astăzi.

— Eşti nerăbdătoare ?

— Sper să iasă bine.

— Sunt sigur de asta.

Întinzând mâna, mângâie cu gingăşie chipul tinerei femei.

— Brett ! Încetează !

— Sunt mâhnit...

Dar în mod vădit, nu era nicidecum aşa, ba dimpotrivă.

— De ce uit mereu că nu-ţi place să fii atinsă ? Să fie oare din cauză că simţămintele îţi contrazic vorbele ?

Erin îi azvârli o privire furioasă şi îi întoarse spatele. Cum de îndrăznea el ? Şi pe deasupra, izbucni ea în sinea ei, el îşi permite să râdă.

* * *

Casa Erin cunoscu un succes imediat. Clienţii hotelului se abăteau pe acolo ducându-se să-şi ia masa de prânz, şi rari erau aceia care plecau fără să fi făcut cumpărături. Dulceţurile de fructe exotice erau foarte solicitate, dar asta nu era nimic în comparaţie cu ciocolatele Erin. Stocurile se spulberară cu iuţeala fulgerului.

Nişte vecini care auziseră vorbindu-se de talentele ei de cofetăreasă îi comandară un tort aniversar pentru cei douăzeci şi unu de ani ai fiului lor. Răspândindu-se vestea, carnetul ei de comenzi se umplu repede cu solicitări pentru câteva săptămâni.

— Ei bine, remarcă Liz înregistrând o nouă comandă, în ritmul în care îţi vinzi dulciurile, vei economisi la iuţeală banii pentru a-ţi plăti biletul de avion !

— Aşa este, merge mai bine decât mi-aş fi închipuit.

— O să-ţi pară rău că pleci ?

— Îmi este tare dor să mă întorc în ţară, însă va fi dificil să părăsesc... să vă părăsesc pe toţi.

De fapt asta ar însemna, mai mult ca sigur, o despărţire sfâşietoare...

* * *

Aşezată în pat într-o duminică dimineaţa, unica zi în care magazinul era închis, Erin punea la punct programul zilei sale libere, gândindu-se că era mult mai plăcut să lenevească puţin.

O partidă de călărie prin pădure cu Brett ar fi încântat-o. Dar de la deschiderea magazinului, îşi luase obiceiul de a-l evita, iar raţiunea îi şoptea că hotărâse înţelept să continue astfel.

Nu era vorba să rămână închisă în casă numai pentru atât ; ea ar putea să-şi petreacă dimineaţa la piscină în compania unei cărţi. Zis şi făcut. După un sfert de oră, intra în su- Ziz şi făcut. După un sfert de oră, intra în su-

fragerie, îmbrăcată cu un şort de culoarea peruzelei şi cu tricou asortat. Nici un risc să-l întâlnească pe Brett la o oră atât de târzie... îşi închipuia ea.

— Bună, Erin, spuse o voce familiară. Te căutam.

Surâsul ei se crispă recunoscându-l pe Brett. Ea se forţă să-şi domine tulburarea care o invada şi să răspundă cu detaşare.

— Da ?

— Ai planuri pentru astăzi ?

— Da... Scăldat, plajă şi tenis.

— Ce-ai zice să faci primele două părţi ale acestui program acasă la Wayne Anderson ? Ştii, prietenul pe la care am trecut în ziua când ai sosit.

Erin surâse.

— Fericitul stăpân al lui Hoinarul-cel-faimos.

— Exact. El şi copiii te invită să-ţi petreci ziua acasă la ei.

— Ăă... Vii şi tu, Brett ?

— Te deranjează ?

— Bineînţeles că nu, răspunse ea cam prea repede. A fost doar o întrebare.

— Wayne ne-a invitat pe amândoi, dacă faptul acesta te poate linişti, admite că în prezenţa lui Wayne şi a copiilor, nu vei avea a te teme de elanurile mele supărătoare.

— Oricum, sunt în stare să mă apăr, răspunse ea pe un ton calm.

— Nu eu sunt acela care te va contrazice în această chestiune. Atunci, pot să-l vestesc pe Wayne că acceptăm ?

— Aş fi încântată să-i revăd.

După ce înfulecă micul dejun în grabă, îşi pregăti costumul de baie şi alese nişte ciocolată pentru gazde, Erin îl regăsi pe Brett în faţa maşinii, şi porniră la drum.

Tim şi Amy Anderson probabil că pândiseră maşina, pentru că ţâşniră din casă înainte chiar ca Brett să fi tăiat contactul. Tatăl lor apăru după câteva minute, urmat de neastâmpăratul Hoinar.

— Dumnezeule, cât a crescut ! exclamă Erin ridicându-l în braţe pe căţeluş. Nu-mi vine să cred că e acelaşi !

Wayne râse de uimirea ei.

— La vârsta asta, cresc aproape văzând cu ochii. Iar acesta încă mai mult decât ceilalţi.

— Dar abia au trecut trei săptămâni de când am sosit.

— Atât de mult ? Sunt într-adevăr de neiertat că nu v-am invitat mai curând, dar a trebuit să repar stricăciunile cauzate de furtună.

— Şi Erin a fost foarte ocupată, spuse Brett.

— Da, am auzit vorbindu-se de un magazin. Va trebui să-mi povestiţi cum arată.

Erin îşi muşcă buzele.

— Wayne... Dacă aţi aflat de magazin, înseamnă că ştiţi şi de cununia mea... care nu a mai avut loc.

— Da, răspunse el amabil. Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

— Presupun că nu aţi fost surprins de asta.

— Din păcate, nu.

Umilirea la care ea fusese supusă chiar după ultima lor întâlnire, îi reveni în memorie şi i se puse un nod în gât. Refuzând să se lase învinsă de emoţie, Erin îşi deschise geanta : scotocind înăuntru în căutarea ciocolatelor pe care le adusese, avu un răgaz să-şi revină în fire.

Măcar de s-ar abţine Brett de la obişnuitele-i sarcasme... Dar când ea ridică ochii, nu citi decât admiraţie în pupilele sale întunecate.

— Priviţi ce am adus ! exclamă ea surâzând. cu inima deodată uimitor de uşoară.

Copiii năvăliră. Era un şoricel de ciocolată pentru Amy şi un iepuraş pentru Tim.

— Cred că domnişoara Leroy i-a făcut, explică Wayne.

— Vă rog, lăsaţi-i să-mi spună Erin. Da eu am făcut aceste ciocolate.

— Ooo ! exclamară copiii într-un glas.

Ce drăguţi erau, gândi tânăra femeie, înduioşată.

— Numai să nu aveţi de gând să le mâncaţi imediat, ar trebui să le puneţi la rece, altfel se vor topi din pricina căldurii, îi sfătui ea.

— Bună idee, spuse Wayne. Dar dacă am face şi noi la fel ? Erin, Brett, sper că aţi luat cu voi costumele de baie... Perfect, haideţi să ne instalăm lângă piscină, iar voi îmi veţi povesti despre Casa Erin.

*
* *

— La ce te gândeşti, Erin ? întrebă Brett puţin mai târziu, când toţi trei leneveau la soare.

— Ce te face să crezi că mă gândesc la ceva ?

— Expresia de încântare de pe chipul tău. Erin izbucni în râs.

— Bine, dacă chiar vrei să ştii, priveam piscina, cerul albastru şi portocalii întrebându-mă dacă nu cumva mă aflu în paradis, şi pe urmă mi-am închipuit casa părintească în clipa de faţă, înfundată sub zăpadă, gheaţa de pe parbrizele maşinilor, drumurile acoperite de polei.

— Ce schimbare de decor ! spuse Wayne.

— Nu-i aşa ? întări Brett. Te întrebi de ce ţine ea atât de mult să se întoarcă acolo.

— Pentru că e locul meu de baştină.

— Totuşi, şi cel de aici a fost cât pe ce să devină al tău.

— Da, dar situaţia s-a schimbat, după cum ştiţi. Mă duc să înot un pic, adăugă ea pentru a întrerupe conversaţia.

Apa era minunată... După câteva lungimi de bazin, ieşi din nou, nedându-şi seama de spectacolul delicios pe care ea îl oferea în minusculul bikini înflorat cumpărat anume pentru luna ei de miere, însă privirea fățiș admirativă a celor doi bărbaţi îi dădu repede de înţeles. Stânjenită, se grăbi să se întindă pe un şezlong. Din fericire, sosirea copiilor destinse atmosfera. Tim îl aducea pe Hoinar şi Amy o carte.

— Vrei să-ţi citesc o poveste ? propuse Erin.

Cei doi copii se aşezară lângă ea. După ce le-a citit câteva poveşti, ea le vorbi despre ţara ei, despre zăpada care acoperea câmpurile, despre cursele de patinaj cu fraţii ei...

La prânz, Wayne le pregăti frigărui tradiţionale sud-africane compuse din carne la grătar şi boabe de porumb prăjite în unt, apoi nişte răcoritoare bine îndulcite.

Tim şi Amy nu se mai dezlipeau de noua lor prietenă, şi ţinură s-o înveţe un joc născocit de ei pe care îl botezaseră „waterball". După o partidă animată în piscină, ei clănţăneau din dinţi şi tatăl lor îi trimise să se îmbrace cu haine uscate.

— Aveţi noroc, Wayne, copiii sunt nişte drăgălaşi.

— Așa este... Sper că nu v-au plictisit prea tare.

— Deloc ! M-am amuzat atât de mult cu ei !

— Simt lipsa mamei, murmură Wayne cu ochii pierduți în zare.

Soarele începea să coboare la orizont și Brett anunță dintr-odată că era timpul să se înapoieze.

— Vei reveni, Erin ? întrebă Tim spunându-i la revedere.

— Cu multă plăcere.

Amy o trase de mânecă.

— Spune, Erin, o să te căsătorești cu tata ?

Cei trei adulți se priviră, uluiți.

— Amy ! exclamă Wayne.

— Nu o dojeniți, nu e ceva grav. Nu, Amy, dar voi reveni totuși să te văd.

— Am fi încântați cu toții, răspunse Wayne.

Erin își agită mâna pentru ultima oară și plecară. Ce zi agreabilă petrecuseră ! Odată cu asfințitul, liniștea se așternea pe câmpie. Tânăra femeie nu se mai simțise atât de destinsă de săptămâni. Voi să-i împărtășească lucrul acesta lui Brett, când îi observă sprâncenele încruntate. De fapt, el rămăsese nefiresc de tăcut încă de la plecarea lor.

— Ce se întâmplă, Brett, nu ai petrecut o zi plăcută ? îl întrebă ea.

— Dar tu ?

— Excelentă, mulțumesc, însă am impresia că te preocupă ceva. Despre ce este vorba ?

— Îmi ziceam că am fost ultimul dintre idioţi acceptând invitaţia lui Wayne Anderson.

După această remarcă învăluită în mister, el tăcu, refuzând să spună mai multe despre asta.

*
* *

Se scurse o săptămână. Sâmbătă, Jim avu inspiraţia să nu se arate la hotel. De fapt, nu reapăruse de la prima serată dansantă la care asistase Erin. În cazul în care el s-ar fi decis să evite locul, sejurul tinerei femei ar fi cum nu se poate mai agreabil.

Cu toată sinceritatea, ea trebuia să recunoască faptul că şederea la han o satisfăcea pe deplin. Succesul Casei Erin nu se dezminţea. Ciocolatele sale se vindeau bine şi contul ei din bancă se rotunjea din zi în zi.

Iar în seara aceea, ca în toate sâmbetele, va fi muzică şi dans, două lucruri pe care ea le adora, părându-i-se un excelent mod de încheiere a săptămânii. Alese o rochie scurtă imprimată în tonuri de bleu, peruzea şi verde. Încă un obiect de îmbrăcăminte pe care îl cumpărase în ipoteza voiajului ei de nuntă... Îşi prindea în păr o floare de hibiscus, în clipa când cineva bătu în uşă. Erin deschise şi se pomeni cu Brett, mai seducător ca nicio-

dată în pantalon alb şi cămaşa bleumarin.

— Veneam să văd dacă eşti gata. Eşti foarte frumoasă, adăugă el cu o voce un pic răguşită, privind-o din cap până-n picioare.

— Mă pregăteam chiar să plec, răspunse ea cu voce schimbată.

— Dacă-i aşa, să mergem.

Se instalară la o masă la marginea ringului de dans. Prea ocupată în încercarea să-şi domine tulburarea pe care i-o inspira vecinătatea lui Brett, Erin nu remarcă nimic anormal până ce însoţitorul ei se opri brusc la jumătatea unei fraze. Urmărindu-i privirea, ea îi văzu pe Jim şi Priscilla, cum se uitau atenţi la ei, la zece metri de locul unde se aflau.

— Nu le da atenţie, a sfătui Brett.

Dar fostul ei logodnic se îndrepta spre ei.

— Aşadar, tot n-ai plecat de aici, Erin..., spuse el fără ca măcar să-l salute pe Brett.

— Te prevenisem că am socotit să rămân câtva timp.

— Iar eu îţi cerusem să te stabileşti în altă parte ; ţara asta este suficient de mare.

Cum de putuse ea să se îndrăgostească de acest individ ? se întrebă Erin, nedumerită. Sub masă, genunchiul reconfortant al lui Brett era lipit de al ei.

— Iar eu ţi-am răspuns că voi proceda cum voi crede de cuviinţă. Faptele şi gesturile mele nu te mai privesc, Jim.

— Aşadar, te-ai hotărât să rămâi ?

— Deocamdată, da.

— Să presupun că ideea de a deschide un magazin de suveniruri împreună cu logodnica mea vine de la dumneata, Brett ?

— Fosta dumitale logodnică, mai bine-zis, rectifică Brett cu calm. Da, într-adevăr este ideea mea.

— Dar în fine, Jim, nu înţeleg de ce faci mutra asta, interveni Erin. Te prevenisem, data trecută când ne-am întâlnit, de intenţia mea de a rămâne aici.

— Credeam că e o cacealma. E al naibii de jenant să fiu obligat să dau ochii cu tine de fiecare dată când pun piciorul în hotel ! Toţi prietenii mei vin aici, Erin. Încă de săptămâna trecută m-am abţinut să mă întâlnesc cu ei din pricina ta, dar n-am s-o fac la nesfârşit !

— E treaba ta.

O licărire răutăcioasă apăru în ochii lui Jim.

— Doar nu-ţi doreşti să prinzi rădăcini aici, Erin. De fapt, sunt aproape convins de contrariu...

Şi, după aceste vorbe pline de ameninţare, el se duse să murmure câteva cuvinte la urechea disc-jockey-ului, înainte de a se înapoia la masa lui. La sfârşitul melodiei, el o luă de mână pe Priscilla şi înaintă cu ea până la estradă. Dumnezeule..., gemu Erin în sinea

ei, ghicind continuarea. Muzica încetă şi vocea lui Jim răsună la microfon.

— Doamnelor, domnilor, Priscilla şi cu mine avem bucuria de a vă anunţa logodna noastră.

Se iscă un tunet de aplauze. Singuri Erin şi Brett iar, la masa vecină, Liz şi Don, rămaseră liniştiţi.

— Ne-am pus în gând să ne căsătorim cât mai repede posibil, reluă Jim, cu braţul după talia Priscillei, dar cu ochii aţintiţi asupra lui Erin.

După o nouă salvă de aplauze, muzica se auzi din nou. Jim şi Priscilla dădură pe gât câte o cupă de şampanie. Fără să-şi ia ochii de la ei, Erin se ridică.

— Nu te ridica, Erin. Este exact ceea ce speră el : să te retragi în grabă.

— Doar nu crezi, totuşi, că îi voi da o asemenea satisfacţie ? articulă ea cu un surâs amar.

Fără să-i aştepte răspunsul, ea se îndreptă către masa proaspăt-logodiţilor.

— Ţin să fiu prima care vă felicită, spuse Erin. Judecând după tăcerea lor uluită, nu se aşteptau la aşa ceva... Sunt sigură că vă potriviţi de minune, continuă ea, cu surâsul pe buze, iar eu vă urez mult noroc.

Vădit enervat, Jim se pregătea să replice, dar Erin le întorsese deja spatele. Era mai

bine să nu se încreadă prea mult în puterile ei...

— Ţi-a mai spus cineva că eşti o femeie extraordinară ? murmură Brett, cu ochii plini de admiraţie, când ea veni să-şi reia locul alături de el.

8.

Părinţii lui Erin îi telefonau în fiecare duminică. Fără să reflecteze, tânăra femeie îi anunţă mamei logodna lui Jim cu Priscilla. Reacţia acesteia o făcu să regrete că nu s-a arătat mai circumspectă... Doamna Leroy era consternată.

— Dumnezeule, scumpa mea, şi tu te afli singură acolo... Trebuie să te înapoiezi acasă.

— Curând, mamă.

— Când ?

— Nu ştiu. Îmi va trebui un anumit timp pentru a aduna banii necesari.

— Ascultă, scumpo, o să-ţi trimitem restul, cât îţi lipseşte...

Dar Erin ştia că suma asta ar face o gaură mare în bugetul părinţilor, şi ei nu meritau acest nou necaz.

— Nu, mamă, răspunse ea cu blândeţe, nu este cazul.

— Ne vei înapoia banii când vei putea, dar nu vreau ca tu să stai singurică acolo. Trebuie să fie penibil numai să locuieşti atât de

aproape de casa lui Jim, iar când el va fi căsătorit, o să fie mult mai rău. Te rog, scumpo, revino acasă.

Cu coada ochiului, Erin îl zări pe Brett.

— Mamă, nu vreau ca tata şi tu să vă faceţi griji. O să fie bine, te asigur.

— Erin...

— Trebuie să te las, mamă. Pe curând.

Ca de fiecare dată când ea închidea telefonul după ce vorbea cu părinţii, dorul de casă o copleşea. Să-şi părăsească familia ca să plece în Africa de Sud fusese foarte dur, chiar cu promisiunea unei vieţi noi pline de fericire. Acum, când visurile ei se năruiseră, ai săi îi lipseau teribil de mult...

— A fost mama ta ? întrebă Brett, în spatele ei.

— Da. Din prostie, i-am vorbit de logodna lui Jim cu Priscilla. Niciodată n-ar fi trebuit... era atât de neliniştită încât voia să-mi trimită bani pentru întoarcere.

— Şi ce i-ai răspuns ?

— Am refuzat. Chiar dacă părinţii mei aveau posibilitatea să-mi avanseze suma, ceea ce nu e cazul, nu m-aş fi lăsat intimidată de Jim. Ştiu prea bine că el nu visează decât să mă vadă părăsind ţinutul, dar eu voi pleca numai când mă voi decide şi nu mai devreme, nici măcar cu un minut ! Şi dacă nu-i convine, cu atât mai rău pentru el.

— Eşti mai mult decât extraordinară : eşti femeia cea mai curajoasă pe care o cunosc, spuse Brett învăluind-o cu o îmbrăţişare incredibil de reconfortantă.

Din nou, Erin regretă de a nu-l fi întâlnit înainte ca Jim să-i fi distrus iluziile în privinţa bărbaţilor.

— Am câteva proiecte pentru astăzi, reluă el. E timpul să înveţi să conduci maşina.

— Dar ştiu să conduc, Brett.

— Mă îndoiesc, căci nu ai condus niciodată pe stânga. Trebuie să te antrenezi, astfel vei putea folosi maşina hotelului.

— Adevărat ? Ar fi foarte practic, în deplasările mele la oraş pentru aprovizionare, şi cum am un permis de conducere internaţional valabil pentru un an, nu-s probleme în privinţa asta.

— Afară de cazul când te-ai hotărî să te instalezi aici definitiv, situaţie în care ar trebui să dai din nou examen de conducere.

Erin ridică spre el o privire întrebătoare.

— De ce aş face asta ? întrebă ea cu glas un pic tremurat.

Ce urmărea Brett ? Incapabilă să reflecteze atunci când îl simţea în preajma ei, Erin făcu un pas înapoi, sub privirea amuzată a lui Brett.

— Ştii foarte bine că intenţionez să mă întorc acasă la mine îndată ce voi putea, ar-

ticulă ea gâtuită de emoţie. Ţi-o spun de fiecare dată.

— Aşa este.

— Atunci, unde vrei să mă duci pentru a exersa şofatul pe banda contrară sensului de mers ?

Brett surâse.

— Aici, avem slăbiciunea să credem că acesta e sensul firesc... dar să nu mai discutăm în contradictoriu. Du-te şi caută-ţi permisul ; ne întâlnim în parcare peste vreo zece minute. Bine ?

Erin încuviinţă şi alergă la căsuţă. Îşi luă portofelul, geanta... îl întâlni pe Brett care o aştepta lângă un mic autoturism Honda de culoare roşie.

— Îţi voi încredinţa volanul îndată ce ne vom afla pe un drum liniştit.

— Pentru a limita pagubele ? întrebă ea surâzând.

— Tu ai spus-o, nu eu ! Hai, urcă.

După câteva minute, părăsiră şoseaua principală pentru a o lua pe un drum puţin circulat.

— Şi acum, să vedem de ce eşti în stare, spuse el cedându-i locul la volan. De fapt, am uitat să te întreb dacă eşti deprinsă cu maşini cu comenzi automate.

— Da, de altfel, maşina pe care o aveam în Canada semăna mult cu aceasta... şi împreună am înfruntat zăpada şi gheaţa.

— Aici, nu vei avea de înfruntat decât gudronul şi uneori un drum nisipos, deci totul ar trebui să decurgă bine.

După ce a consacrat câteva minute familiarizării cu comenzile, Erin slăbi cu încredere în sine frâna. Nu părea să fie prea dificil. Numai că a conduce pe banda din stânga era mult mai spectaculos.

— Ce ţi se pare atât de nostim ? întrebă ea auzind râsul înăbuşit al lui Brett.

— Chipul tău încruntat !

— În cazul în care n-ai observat, mă concentrez.

— Asta e, care va să zică ! Ştii, Erin, volanul n-o să zboare din loc, chiar dacă începezi să te agăţi de el din răsputeri.

— Încearcă o dată, de probă, să conduci pe partea stângă a drumului. Mă îndoiesc că vei considera asta atât de... Doamne, Brett, vine o maşină din sens invers !

— Am văzut-o. Nu-ţi pierde capul, Erin te descurci foarte bine.

Cealaltă maşină se apropia în plină viteză. Se năpustea drept spre ei ! Erin strânse din dinţi, cu degetele crispate pe volan în aşteptarea şocului inevitabil şi o văzu întâlnindu-se cu ei fără necazuri şi dispărând în oglinda retrovizoare.

— Bravo.

— Brett, am reuşit ! Am reuşit !

— Bineînțeles. Continuă așa, Erin și destinde-te.

— În definitiv, nu e dificil, spuse ea ceva mai târziu.

— O să vedem dacă vei mai fi de aceeași părere după prima intersecție.

— De ce, e chiar atât de greu ?

— Nu știu, dar e nevoie de mare atenție, atunci când virăm, să nu uităm pe ce parte a drumului suntem obligați să ne înscriem.

— O să-mi amintesc de asta, domnule profesor, rămase Erin cu un surâs insolent.

— O să vedem.

Parcurgând kilometrii, tânăra femeie căpătă încredere, îndrăznind chiar să dubleze viteza. După o jumătate de oră de traseu în linie dreaptă, Brett trecu la etapa următoare.

— O vom lua la dreapta peste vreo cinci sute de metri.

Erin încetini și vină cu calm. Uite, că nu era chiar atât de greu ! Dar ce făcea jeep-ul ăla din fața lor ? Printr-o manevrare rapidă a volanului, Brett salvă situația.

— Oh ! Brett, gemu Erin trăgând pe stânga, tremurând din toate încheieturile.

— Haide, nu s-a întâmplat nimic...

— Dar am fost aproape de catastrofă.

— Nu erai atentă ; de asta te-ai înscris pe partea greșită a șoselei.

— Nu pot continua.

Brett îi înconjură umerii cu un braţ protector.

— Bineînţeles că da. Aveai impresia că a conduce pe stânga este uşor, acum ştii că nu-i aşa. Data viitoare când vei avea de făcut un viraj, o să fii vigilentă şi totul va merge bine.

Câteva minute mai târziu, aproape revenindu-şi din spaimă, ea îşi reluă drumul. Efectiv, atunci când Brett îi ceru să o ia la stânga, după vreo zece kilometri, ea se concentră şi rămase pe partea „cea bună" a drumului.

— Bravo ! Vezi bine că poţi reuşi. Opreşte-te în faţa casei pe care o vezi acolo, în spatele copacilor.

— Unde suntem ?

— Acasă la mine. Aici vin când am chef de un pic de linişte.

— Ador casa ta ! exclamă Erin oprindu-se la câţiva metri de ea.

Era o construcţie înaltă din lemn de un roz spălăcit care, împrejmuită de verandă, amintea de locuinţele coloniale. Dispunea de o simplitate elegantă şi farmec.

Interiorul era de altfel la înălţimea faţadei. Brett o pofti pe Erin să intre într-un hol vast pe care ea îl consideră pe dată primitor. Covoare de bumbac cu motive tradiţionale acopereau duşumeaua, iar peretele din fund era în întregime garnisit de etajere susţinând cărţi, discuri şi casete. O colecţie de undiţe trona într-un colţ al încăperii.

— Îmi închipuiam că o să-ţi placă. Casa asta este un loc foarte special pentru mine. Şi, adăugă Brett privind-o cu intensitate, nu aduc aici decât persoane foarte deosebite...

Inima lui Erin bătu mai repede.

— Aşteaptă-mă aici, mă întorc într-un minut, reluă el.

El reveni după câteva clipe, ducând un paner.

— Iată dejunul nostru, explică el drept răspuns la privirea interogatoare a lui Erin. Maestrul bucătar l-a pregătit azi dimineaţă. iar eu l-am pus în portbagaj.

Dezambalară merindele şi le puseră pe o masă joasă în faţa ferestrei. Sandvişuri, tarte cu ouă şi şuncă şi piersici zemoase, însoţite de o sticlă cu vin... Maestrul bucătar îşi cunoştea meseria.

— Îţi ospătezi întotdeauna elevele pentru ca ele să-şi revină după lecţiile de conducere ? întrebă Erin, strengăreşte.

— Numai pe cele mai seducătoare...

În mod ciudat, auzind aceste cuvinte ironice, inima sa bătu mai puternic.

— De altfel, îţi semnalez, cu titlu informativ, că eşti prima mea elevă. În cinstea succeselor tale în conducere ! adăugă el ridicând paharul cu vin.

— Succes...

— Zău, Erin, faptul că ai comis o eroare nu înseamnă că nu eşti o bună conducătoare

auto. Dimpotrivă, asta te va determina să fii mai prudentă...

Flecăriră astfel până au terminat de mâncat, evitând în mod tacit să discute despre evenimentele din ajun.

— Erin..., întrebă în fine Brett. Logodna lui Jim cu Priscilla, te-a necăjit mult ?

— E totuşi dureros să fii umilită, mai ales de faţă cu oamenii care ştiu cu toţii de ce am venit în Africa de Sud. Mai degrabă i-aş fi strâns de gât decât să le urez să fie cei mai fericiţi din lume.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar nu acesta era sensul întrebării mele.

Erin îşi lăsă paharul şi îl privi pe Brett drept în ochi.

— Vrei să ştii dacă mai simt ceva pentru Jim ?

— Da.

— Răspunsul este nu, acum îmi dau seama. De fapt, încep chiar să mă întreb dacă l-am iubit vreodată cu adevărat, dacă nu cumva a fost doar un capriciu trecător.

— Crezi că te-ai fi vindecat la fel de repede dacă l-ai fi iubit cu adevărat ? Ce crezi despre asta, Erin ?

— Poate nu... murmură ea pe un ton nesigur, tulburată de insistenţa cu care el o privea.

— Săptămâna trecută n-ai fi admis deloc un asemenea lucru.

— Doar dacă puteam fi sigură de asta.

— O să trebuiască să înveţi să cedezi sentimentelor tale, Erin, conchise Brett cu voce răguşită. Ca şi mine...

Aşezându-şi paharul, el îi luă mâinile şi i le duse la buzele lui, acoperind cu mângâieri senzuale, provocatoare, căuşul palmelor ei, fără a înceta s-o privească în ochi.

— Am să te iubesc, murmură el.

— Brett...

— Nu te mai împotrivi, scumpo. Fii îngăduitoare.

El îngenunche pentru a o lua în braţe şi îi apucă buzele, devorându-le cu sărutări pătimaşe. Cuprinsă de pasiune, Erin se lipi de corpul lui viril, suspinând cu voluptate. Nimic nu mai exista în afară de Brett, de buzele lui lacome şi de dorinţa nebună care o invada în braţele lui.

Cu gingăşie, o aşeză pe tânăra femeie pe covorul de bumbac şi începu să-i descheie nasturii bluzei pentru a-i săruta grumazul rotund. Apoi gura lui preluă ştafeta mâinilor sale nerăbdătoare, acoperind gâtul, umerii, pântecul lui Erin cu sărutări arzătoare. Fermecată de vârtejul emoţiilor, Erin crezu că-şi pierde capul. Dacă el continua, ea se temea ca nu cumva să-şi piardă minţile. Măcar de s-ar opri... de nu s-ar opri nicicând...

Ca prin ceaţă, distinse vocea lui Brett.

— Priveşte-mă, Erin.

— Nu pot...

— Erin, scumpo, am nevoie să ştiu. Eşti sigură că vrei ?

— Da, Brett ! Da ! murmură ea fără o clipă de ezitare.

— Eşti atât de frumoasă, Erin, atât de ispititoare, atât de fermecătoare. A trecut atât de mult timp de când visez la clipa asta...

Oare ce aştepta el ca s-o sărute din nou ? Nerăbdătoare să simtă atingerea îmbătătoare a buzelor lui Brett cu ale sale, Erin îl atrase lângă ea, pierzându-se într-un ocean de voluptate.

Ca şi cum i-ar fi ghicit rugămintea, Brett începu să o dezbrace, încet, ca pentru a n-o sperla.

Îndată mâinile lui fierbinţi îi parcurseră rotunjimile.

Tulburată adânc, tânăra femeie îl dezbrăcă la rândul ei.

— Te doresc atât de mult, gemu Brett luând-o în braţe.

— Şi eu...

— Ştii acum, nu-i aşa ? Ţi-ai dat seama că ceea ce simţeai pentru Jim nu putea să fie iubire ?

Erin închise ochii şi suspină. De ce era nevoie ca el să vorbească acum despre asta ?

— Îţi dai seama, nu-i aşa, Erin ? insistă Brett. Mărturiseşte...

Doar un cuvânt, atât aştepta de la ea. Ea ar fi vrut atât de mult să-i poată da satisfacţie, dar...

— Erin, mă asculţi ?

— Da...

— A fost doar un flirt, desigur !

— Mi-aş dori mult să o ştiu, murmură ea.

— Nu-mi vine să cred ! exclamă Brett îndepărtându-se brusc.

Ea vru să-l cuprindă din nou în braţe, dar el o respinse.

— Nu, Erin, a fost o greşeală.

— Brett, nu !

— Credeam că eşti lecuită, dar nu este aşa.

— Cum de poţi spune un asemenea lucru ?

— Încă nu ştii cum stai cu sentimentele faţă de Jim.

— Dar ce are a face asta cu noi ? întrebă ea, gata să plângă.

— Are. Oricât de atras sunt de persoana ta, nu vreau să faci dragoste cu mine pentru a te răzbuna... Voi aştepta ca tu să-ţi fi rezolvat problema sentimentelor în privinţa fostului logodnic.

— Dar, Brett, te asigur...

— Când o să ştii ce vrei — dacă asta se va întâmpla vreodată — dă-mi de veste. Iar până atunci, îmbracă-te.

Cum să-i explice ea că orice ar fi simţit pentru Jim în trecut, nu avea nici o legătură

cu ei doi, nici cu atracţia lor reciprocă ? Cum să-i explice cât de multă nevoie avea de el, de căldura corpului lui ?

Brett îşi trăsese deja pantalonul şi se încheia la cămaşă. Umilită, Erin îşi adună hainele şi, strângându-le ghem la piept, alergă închizându-se în sala de baie.

O necunoscută cu buze umflate şi pleoape grele i se arăta în oglindă. Nici urmă de tânăra femeie dornică de viaţă care era până acum câteva ore... Deodată, beată de mânie, îşi stropi cu înverşunare faţa şi gâtul, apoi întreg corpul, ca şi cum apa binefăcătoare care se amesteca cu lacrimile sale mânioase avea puterea să şteargă orice urmă a ceea ce se petrecuse în încăperea vecină.

Când chipul ei îşi recăpătă în fine aspectul normal, ea se îmbrăcă pentru a i se alătura lui Brett în salon. În picioare în faţa ferestrei, acesta era vizibil pradă unei violente lupte interioare. Oare ce putea să-l preocupe în prezent ? Oh, în definitiv ce importanţă... conta doar faptul că în răstimp de o lună, ea suferise două dintre cele mai grele umilinţe din viaţa sa, mai întâi din cauza lui Jim, şi acum cu Brett.

* * *

Noroc că magazinul îi dădea mai multe satisfacţii decât viaţa ei particulară.

O pereche de fiermieri din împrejurimi venea să-i facă o comandă importantă pentru nunta lor de aur : un tort de aniversare, desigur, dar şi două prăjituri ornamentate şi câte o punguţă cu bomboane de ciocolată pentru fiecare invitat.

În clipa de faţă, era copleşită de treabă, iar când nu se afla la magazin era la bucătărie, ceea ce-i distrăgea atenţia de la persoana lui Brett. În acelaşi timp, contul ei din bancă se rotunjea, şi apoi succesul era foarte agreabil.

De la penibila scenă care urmase după lecţia de conducere, Erin îl evita pe Brett la maximum, şi se felicita pentru asta de fiecare dată când îl întrezărea la cotitura unui culoar sau pe marginea piscinei, cu corpul lui musculos şi aurit de razele soarelui în asfinţit... El o tulbura şi aşa destul de mult.

Invitaţii de la nunta de aur lăudară talentul lui Erin şi comenzile îşi sporiră numărul. După câteva zile, Brett îşi făcu apariţia în magazin.

— Renumele tău e în creştere, Erin. Adineauri am primit iar o comandă de prăjituri ornamentate pentru sărbătorirea unei căsătorii.

— Pentru cine ?

Brett nu răspunse imediat, mulţumindu-se s-o cerceteze cu un aer gânditor. Invadată de o bănuială groaznică, Erin îi aruncă o privire neîncrezătoare. Totuşi, el nu are de gând să... ?

— Pentru Jim ? întrebă ea forțându-se să-și păstreze calmul.

— Da.

— Și tu ai acceptat ? Sper că este o glumă !

— Sunt cât se poate de serios, Erin.

— Inutil, presupun, să întreb unde se va ține recepția ?

— Ai intuit corect, ei au ales să primească invitații aici și de altfel, tu o să coordonezi organizarea recepției.

Erin strânse pumnii.

— Nu-mi vine să cred că ai putut face un asemenea lucru.

— Noi ne ocupăm cu comerțul, Erin. Nu se pune problema să refuzăm o comandă pe motiv că nu ne place clientul.

— **Noi**, Brett ? **Eu** mă ocup de Casa Erin.

— Nu-i chiar așa. Magazinul face parte din hotel, iar tu ești angajata mea.

— Mulțumesc că mi-o amintești, răspunse ea tăios. Aș putea refuza să execut comanda asta.

— Nu, Erin, nu poți.

— De ce nu ?

— Pentru că Hanul Colinelor are de menținut o reputație, iar a ne lua înapoi cuvântul dat ar dăuna prestigiului nostru.

Lui Erin nu-i venea să-și creadă urechilor Iată că Brett o trata ca pe o străină, o simplă angajată... Uitase el oare minunatele mo-

mente de intimitate pe care ei le petrecuseră împreună ?

— Ai fi în stare să-mi spui că mă concediezi dacă refuz să mă supun ?

— Eşti destul de mare pentru a trage singură concluziile ce se impun.

— N-aş fi putut niciodată să-mi închipui că ai putea să te arăţi atât de crud.

Drept singur răspuns, el o privi în tăcere.

— Dacă n-aş avea probleme financiare, aş părăsi imediat Hanul Colinelor. Sper că eşti conştient de asta. Din nenorocire, nu am încă destui bani puşi de o parte, dar în curând îi voi avea.

— Cu alte cuvinte, vei onora comanda ?

— Cu alte cuvinte, ai câştigat.

— Sper, răspunse el cu o licărire indescifrabilă în adâncul ochilor. Sper cu adevărat.

Erin îşi muşcă buzele pentru a nu-i da o replică usturătoare şi reluă pe un ton calm :

— Nu crezi că ai fi putut să mă anunţi de comandă înainte s-o accepţi ?

— Mi-ai spus că nu-l mai iubeşti pe Jim.

— Aşa este.

— În cazul acesta, faptul că te ocupi de recepţia prilejuită de căsătoria lui ar trebui să-ţi fie indiferent.

— Tot ceea ce-ţi pot răspunde, este că dacă crezi asta, eşti şi mai insensibil decât îmi închipuiam. Am depăşit decepţia pe care Jim mi-a provocat-o, e adevărat, însă de aici şi

până la a-i organiza petrecerea de nuntă... Te-ai gândit o clipă cât de greu îmi va veni să-i pregătesc tortul şi să asist la nuntă ?

— Dar dacă mi-ai explica ceea ce crezi că simţi în faţa acestui spectacol ? întrebă Brett.

— Nu-ţi pasă câtuşi de puţin !

— Nu ţi-aş pune desigur întrebarea, dacă n-ar fi cazul.

— O să-ţi răspund după căsătoria lor.

— Sper, răspunse el cu blândeţe.

El se întoarse şi se pregătea să iasă din încăpere când Erin îl opri.

— Cum de poţi fi sigur că n-o să pun arsenic în prăjitură ?

Brett surâse.

— Nu sunt sigur de nimic.

9.

Erin se muncea să desfacă capacul unei cutii cu legume în oţet din cămară, când o voce bărbătească o strigă. Un client din hotel, desigur.

— Îndată ! strigă ea scoţându-şi şorţul.

Ea privi în urmă şi surâsul i se împietri. Noii veniţi nu erau alţii decât Jim şi Priscilla, vădit jenaţi sub masca lor de înfumurare. În pofida vremii închise şi răcoroase, chipul lui Jim era roşu şi congestionat.

Două zile se scurseseră de la anunţul senzaţional al lui Brett şi de la discuţia furtunoasă care îi urmase. Erin, indignată de ceea ce ea considera ca o trădare, nu mai vorbise cu el, fapt care de altfel nu părea să-l tulbure.

— Am venit să discutăm despre nunta noastră, spuse în fine Priscilla.

— Vă aşteptam, răspunse Erin cu amabilitate, fidelă regulei de conduită pe care şi-o fixase când înţelesese că Brett nu va reveni asupra deciziei sale.

— Adevărat ? întrebă Jim.

Ea îi adresă un surâs cât se poate de profesional.

— Brett m-a informat de aranjamentele voastre. Am un catalog cu ilustrații. Ați avea cumva amabilitatea să-l consultați ? V-ar putea ajuta să alegeți.

Jim părea din ce în ce mai stânjenit. El lăsă mâna Priscillei pentru a înainta spre fosta logodnică.

— Erin, îmi pare rău, bodogăni el, ignorând exclamațiile revoltate ale Priscillei.

— De ce ? întrebă Erin, cu răceală.

— Îți zisesem să te înapoiezi în Canada, sau cel puțin, să te stabilești în altă regiune. Ți-am spus-o în fel și chip.

— Desigur, Jim.

— Dacă m-ai fi ascultat, n-am fi ajuns în situația asta. Tu nu ai fi fost nevoită să ne pregătești tortul de nuntă.

— Exact, dar se întâmplă că am rămas și eu voi fi aceea care vă va pregăti tortul. Haide, am face mai bine să încetăm să ne certăm despre ce s-ar fi putut întâmpla și să ne apucăm de treabă.

— Ești o femeie încăpățânată, Erin, nu-i așa ?

Jim își recăpătase sângele rece.

— Adevărat ?

— Da, iar cel mai uimitor lucru este că nu observasem asta deloc. De fapt, nu cred că m-ai iubit vreodată cu adevărat.

— Da, îmi dau seama bine că îţi este foarte uşor să crezi asta, răspunse cu răceală Erin.

— Ascultă, Erin, dacă într-adevăr ai fi fost dezamăgită, nu ai fi rămas aici. Ai fi găsit un mijloc să pleci, să te duci oriunde.

— Poate că ai dreptate.

— Nu mi te închipuiam astfel, Erin.

— Nici eu, te credeam deosebit, i-o întoarse ea fără a renunţa la calmul său. În definitiv, e mult mai bine că lucrurile au luat o astfel de întorsătură. Dar ca să revenim la treburile noastre, o să trebuiască să luaţi catalogul acasă la voi. Mi-l veţi înapoia după ce vă veţi fi hotărât asupra alegerii voastre, iar noi vom discuta despre asta atunci.

— De fapt, nu ne trebuie numai tortul de nuntă, spuse Priscilla aşezând o mână posesivă pe braţul lui Jim.

Cu strângere de inimă, Erin recunoscu inelul de logodnă ce împodobea inelarul tinerei femei : era acelaşi pe care ea îl purtase cu atâta mândrie timp de mai bine de un an. Jim era total lipsit de delicateţe.

— Bine, spuneţi-mi ce aţi dori.

— Am vrea nişte aperitive pentru recepţie.

— Fursecuri ? Pateuri ?

— Da, se poate ?

— Nici o problemă, răspunse Erin cu amabilitate ireproşabilă.

Măcar de-ar fi Jim şi Priscilla în stare să plătească preţul, adăugă ea în sinea ei, ceea

ce ar fi de dorit. Ei bine, după această căsătorie, ea şi-ar putea permite cumpărarea biletului de întoarcere acasă.

— Ţi-a spus Brett că dorim ca tu să te ocupi de organizarea petrecerii ? întrebă Jim.

— Da, dar... eşti într-adevăr sigur că prezenţa mea nu te va jena ?

— Tu eşti aceea care ai hotărât să te lansezi în munca asta, Erin, îi replică el cu o ocheadă insolentă.

— Absolut. Nu eşti de vină cu nimic...

— Deci te vei ocupa de recepţia dată de noi ? conchise el, vădit descumpănit de tonul ironic al fostei logodnice.

— Dacă asta vrei şi dacă ai posibilităţi să-ţi oferi serviciile mele, sunt de acord, o voi face.

Câteva ore mai târziu, Erin îl întâlni pe Brett care ieşea din biroul său.

— Aşadar, se pare că ai primit vizita lui Jim şi Priscilla, în dimneaţa asta ? se informă el.

— Într-adevăr.

— Cum a decurs ?

Ea îi aruncă o privire rapidă plină de sfidare.

— Nu le-am amintit de arsenic, dacă acesta este sensul întrebării tale.

O luminiţă maliţioasă străluci în pupilele întunecate ale lui Brett.

— Dar nici nu le-am făcut scene.

— Bine. O recunosc bine pe Erin a mea.

— Nu pe Erin a ta, ci doar pe angajata care se ocupă de magazinul tău.

— Să înțeleg că te-ai resemnat ? întrebă el.

— Lipsa ta de tact nu m-a prea lăsat să aleg. În fine... asta va avea cel puțin un aspect pozitiv.

— Anume ?

— Ei bine, comisionul pe care o să-l câștig din această treabă, adăugat la ce am economisit deja, îmi va permite să mă înapoiez acasă la mine.

— Tot mai ești hotărâtă să pleci ?

— Mai mult ca niciodată.

Brett întinse mâna pentru a-i mângâia obrazul, dar ea se dădu înapoi.

— Erin...

— Nu !

— Dar nici măcar nu știi ce urma să-ți spun ! Voiam să-ți propun să petreci ziua cu mine. Am putea să înșeuăm caii și să organizăm un picnic.

— Ca să poți încerca din nou să mă seduci ? i-o întoarse ea fără să reflecteze.

— Ți-ar conveni mai mult... să stai în casă ?

Dacă ar ști el cât de aproape era de adevăr... în pofida trădării lui Brett, ea ar fi dat orice să se cuibărească în brațele lui și să-i guste din nou sărutările.

— Nu, răspunse ea cu răceală, alungând amintirile tulburătoare care năvăleau în min-

tea ei. De altfel, dacă aş putea şterge din amintirile mele toate evenimentele care s-au petrecut aici, aş face-o fără să ezit.

— Dar îţi vine greu ?

— Într-o mai mică măsură decât ţi-ar place s-o crezi, Brett. Înţelegi, te dispreţuiesc atât pentru că m-ai obligat să mă ocup de nunta lui Jim, încât nu mă mai pot gândi decât cu repulsie la ce s-a petrecut între noi.

Ea îi întoarse spatele, fără să aştepte un eventual răspuns.

* * *

Jim şi Priscilla reveniră s-o vadă câteva zile mai târziu. Făcuseră alegerea şi doreau să ştie cât îi costă cu totul. De obicei, Erin se străduia să micşoreze preţul la maximum. Nu şi de data asta.

— Atât de mult ? întrebă Jim pălind.

— Întocmai.

— E scump, mult mai scump decât îmi închipuiam.

— Dacă nu doreşti să cheltuieşti atât, răspunse Erin cu politeţe, Priscilla poate să pregătească chiar ea aperitivele.

Cei doi logodnici se consultară din priviri.

— Important e să iasă bine, bombăni Priscilla.

La lumina zilei, ea părea mai puţin drăguţă decât ar fi crezut Erin. O expresie de perpetuă nemulţumire îi urâţea trăsăturile. Erin, care îl bănuia pe Jim că s-a logodit doar ca s-o sfideze şi ca s-o jignească, se întreba cât timp va dura căsătoria lor, odată ce atracţia de început va dispare.

— Sunt profesionistă, răspunse ea.

Jim şi Priscilla se priviră din nou.

— Nu avem încotro, spuse Jim. Acceptăm.

Când fu din nou singură, Erin se aşeză la biroul ei, înarmată cu un blocnotes, un stilou şi o ceaşcă de cafea foarte tare. Acum că ea acceptase să se ocupe de pregătirile acelei nunţi, era nerăbdătoare să se pună pe treabă. În definitiv, această din urmă comandă reprezenta paşaportul pentru Canada.

*
* *

Erin lăsă şpriţul pentru a-şi şterge fruntea umedă de sudoare şi a se dezmorţi.

Câte ore petrecuse ea lângă cuptoare ca să execute comanda lui Jim şi Priscilla ? Din fericire, treaba era pe sfârşite : tortul şi pateurile erau gata, nu-i mai rămânea decât să definitiveze aspectul fursecurilor destinate mesei festive de a doua zi.

— Iarăşi la treabă ? întrebă o voce în spatele ei.

— Brett ! M-ai speriat. Nu te-am auzit intrând.

— Nu-i de mirare, păreai dusă pe gânduri. Ai văzut cât este ceasul ? Noroc că nu ai nevoie de caleașcă pentru a te înapoia la căsuță : de atâta așteptare s-ar fi preschimbat în dovleac !

— Așa este, răspunse ea cu un surâs obosit. Ce faci aici ?

— Am zărit lumină și-am venit să văd ce se întâmplă. Nu crezi că e timpul să mergi la culcare ?

— Aproape că am terminat.

— E masivă comanda pe care ai acceptat-o, Erin.

— Pe care tu ai acceptat-o, Brett, i-o întoarse ea. De altfel, nu prea am înțeles de ce.

O luminiță indescifrabilă licări în ochii lui Brett.

— Am avut motivele mele.

— Ispita câștigului, desigur.

— Sincer, chiar crezi asta ?

— Ce altă explicație ar putea exista ?

Drept singur răspuns, Brett înfășură o șuviță din părul tinerei fete în jurul indexului său.

— Te rog, încetează, se rugă ea cu voce răgușită.

El era atât de aproape de ea, încât mirosul cunoscut al apei lui de toaletă o tulbura. Tremurând de emoție, Erin închise ochii când el

îi atinse obrazul cu o mângâiere uşoară, dar nu era nici locul, nici momentul să se destindă. Revenindu-şi în fire, ea deschise ochii şi se îndepărtă.

— Va să zică, socoteşti că unica mea motivaţie a fost profitul..., murmură Brett.

— Asta e singura care îmi vine în minte.

— Dacă vreodată o să fii de altă părere, mă va interesa s-o aflu... Crezi că mai durează mult până ce termini treaba ?

— Habar n-am.

— Pari extenuată.

Într-adevăr, ochii îi ardeau, iar tâmplele îi zvâcneau, dar mândria ei îi interzicea s-o recunoască.

— O să meargă, răspunse ea.

— Ce mai ai de făcut ?

— Să dau o tuşă finală fursecurilor şi să fac curat. Basile va face criză dacă va găsi în bucătărie vreun vas murdar sau nepus la locul lui. Alt bucătar şef mai puţin capricios nu puteai găsi ?

Brett surâse îndepărtându-se.

— Basile este un meseriaş atât de bun încât sunt gata să accept câteva din capriciile sale.

Erin se pregătea să-şi reînceapă munca, dar el reveni cu un pahar în mână, şi îi trase un scaun.

— Nu am timp.

— E citronadă. Aşează-te şi bea.

— Nu am timp.

— Ai nevoie să faci o pauză. Bea din asta câteva înghiţituri înainte de a te apuca din nou de treabă.

Mult prea epuizată ca să se certe cu el, Erin se lăsă înduplecată.

— Bine, dar pe urmă, îmi promiţi să pleci şi să mă laşi să-mi termin treaba ?

Brett surâse din nou.

— Bea, Erin, spuse el ajutând-o să ducă paharul la gură.

Imposibil să nu fie mişcată de această atenţie. Pe de altă parte, doar un om fără suflet nu ar fi emoţionat de starea ei de epuizare.

— Mă iei drept un copil ? bombăni ea.

— Doar o cofetăreasă foarte obosită. Haide, bea.

În cele din urmă, ea luă o înghiţitură din preparatul rece ca gheaţa.

— E bun ? întrebă Brett.

— Delicios. Exact ce-mi trebuia ca să prind puteri. Mulţumesc, Brett, dar dacă mai rămân pe loc un minut, o să aţipesc. Deci, acum, binevoieşti să pleci şi să mă laşi să lucrez ?

Şi, fără să se mai uite spre el, se puse din nou pe treabă. Un zgomot de paşi o avertiză de prezenţa lui Brett. Ea ridică ochii cu intenţia e a-i spune că o deranja însă cuvintele i se stinseră pe buze : el îngrămădea tăvile murdare în chiuvetă.

— Credeam că ai şi plecat, Brett.

— Am spus eu asta ?

— Ţi-am cerut să pleci.

— Iar eu am hotărât să rămân.

— Brett, e inutil, insistă Erin. Nu am nevoie de ajutor.

— Tot mai eşti furioasă pe mine, nu-i aşa ?

— Desigur. Ceea ce ai făcut este de neiertat. De ce te ocupi de tăvi şi nu pleci ?

— Am intenţia să isprăvesc ce am început.

— Patronul catadicseşte să-şi ajute salariata ? ironiză ea.

— Prezint faptele aşa cum sunt.

— Mai curând aşa îţi place să crezi.

— Aşa cum sunt, repetă Erin cu fermitate. Nu mi-ai dat posibilitatea să aleg când a fost vorba de pregătirea mesei festive pentru nunta lui Jim. În fine... din moment ce ajutorul tău nu se scade din comisionul meu...

Brett izbucni în râs.

— Făgăduiesc ! Acum, destul cu vorbăria, avem mult de lucru.

O jumătate de oră mai târziu, fursecurile erau decorate şi bucătăria curată ca un pahar. Chiar şi cu lupa, lui Basile i-ar fi fost greu să descopere cea mai mică urmă de murdărie.

— Mulţumesc, Brett.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Şi, pe cât de incredibil putea să pară, el părea sincer.

— Ei bine... noapte bună.

— Te însoţesc până la căsuţă. Nu-ţi face griji, în seara asta eşti în siguranţă deplină. Îmi dau seama că mă consideri un om lipsit de suflet, dar nici măcar eu n-aş avea cruzimea să-i impun unei femei prea extenuate să meargă singură până la patul ei.

Fără altă formalitate, o ridică în braţe, vizibil hotărât s-o ducă până în camera ei.

— Lasă-mă jos ! strigă Erin. Sunt perfect capabilă să merg.

— Nu te mai ţii pe picioare.

— Brett, îţi ordon să-mi dai drumul !

— Ssst, o să trezeşti pe toată lumea. Încearcă să uiţi timp de câteva minute că sunt o persoană detestabilă şi nu te mai zbate.

Stingând lumina cu cotul, el părăsi bucătăria în direcţia grădinii, ducând-o pe braţe fără efort aparent. Erin ştia bine că n-ar fi trebuit să se lase în voia lui, dar era prea obosită ca să mai protesteze. Şi de altfel, ca să fie sinceră, nici nu avea chef s-o facă. Cuibărită lângă lâna aspră a pulovărului lui Brett şi legănată de bătăile inimii lui, ea se pomeni că îşi doreşte ca drumul să nu aibă sfârşit. În felul acesta, n-ar mai părăsi nicicând adăpostul oferit de braţele lui Brett. Ea închise ochii.

— Unde ţi-e cheia ? întrebă el.

Erin deschise ochii şi îl observă la lumina lămpii care lumina pragul căsuţei de vacanţă, întrebându-se dacă el îşi dăduse seama cât de mult încercase să se lipească de pieptul lui.

Ştia el de dorinţa ei de a-l săruta ? Ar fi atât de uşor să-i strecoare o mână după gât şi să-i murmure „rămâi cu mine în noaptea asta"... dar, dacă rostea aceste cuvinte, ce s-ar întâmpla apoi ?

Stăpânindu-şi impulsul, Erin extrase cheia din buzunarul blugilor şi i-o întinse lui Brett.

— Unde ţi-e cămaşa de noapte ? întrebă el după ce o aşeză pe tânăra femeie în pat.

— Pot să mă descurc şi singură.

— Răspunde-mi, Erin. Nu cumva dormi dezbrăcată ?

Ea îi indică printr-un gest scrinul.

— În primul sertar. Dar Brett...

Prea târziu, el îl deschisese deja şi scoase o cămaşă de noapte albă tivită cu dantelă.

— Asta este ?

Mâinile lui Brett mânuiră cu precauţie ţesătura delicată. Aproape ca şi cum o mângâia, gândi tânăra femeie, tulburată.

— Da, mulţumesc.

— E atât de uşoară, atât de vaporoasă...

— Făcea parte din trusoul meu, murmură Erin.

Brett îi aruncă o privire lungă. În penumbră, expresia ochilor lui era de nepătruns.

— Înţeleg, spuse el în sfârşit.

— Dă-mi-o, Brett.

— Aş dori să te ajut s-o îmbraci.

— Ştii prea bine că lucrurile nu se vor opri aici dacă aş accepta.

— Dar tu nu vrei să meargă mai departe. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Nu, murmură Erin, cu gâtul atât de strâns încât o durea.

Dacă el s-ar lungi alături de ea pe cuvertura de pat, ea nu avea deloc forţa de a-i respinge avansurile.

— Ştii ce vreau, reluă Brett cu vocea răguşită, însă nu te nelinişti, plec.

Ea ar fi trebuit desigur să se simtă liniştită, că el nu mai insistă, totuşi, un sentiment absurd de singurătate o invadă când uşa se închise după Brett.

* * *

Soneria stridentă a deşteptătorului sfâşie liniştea.

— Nu..., gemu Erin întinzând braţul pentru a o opri.

Imposibil să fie deja ora să se scoale : avea impresia că nu dormise decât câteva minute. Îşi ascunse faţa în pernă. După cinci minute, soneria telefonului răsună.

— E timpul să te trezeşti, Erin, spuse vocea lui Liz.

— Oh, nu... Lasă-mă să mai dorm un pic.

— Te-ai culcat târziu ?

— Puţin spus.

— Chiar atât de târziu ? Îmi pare rău că te trezesc, dar mi-ai spus că astăzi voiai să te scoli devreme.

Din cauza nunţii, desigur... Dintr-odată trezită de-a binelea, Erin îi mulţumi lui Liz şi închise. La miezul nopţii, totul se va fi terminat, viaţa va putea să-şi reia cursul normal ; şi mâine, la aceeaşi oră, ea va fi acumulat suficienţi bani pentru a se întoarce acasă la ea. Cu gândul acesta, îi era de ajuns să înfrunte greul zilei de azi.

Când ultimul client al hotelului îşi luase micul dejun, Erin blocă uşile sufrageriei pentru a se apuca de pregătirile mesei festive. Grijulie să nu uite nimic, îşi consulta fără încetare însemnările din carneţel, bifând pe rând treburile efectuate : aranjarea meselor, a buchetelor de flori, a microfonului pentru toasturi, a estradei pentru orchestră, dispunerea bufetelor, ici şi colo...

— Eşti la fel de dotată pentru organizare pe cât te pricepi la patiserie, spuse Brett băgându-şi capul prin uşa întredeschisă. Nu te-ai gândit niciodată să practici meseria asta ?

Erin surâse. După felul în care s-a comportat el aseară, ostilitatea ei faţă de el scăzuse mult.

— Nu, nu m-am gândit deloc.

— Ar trebui, poate. Îmi imaginez ce renume ar însemna pentru Hanul Colinelor.

— Ai dreptate desigur, Brett, dar va trebui să găseşti pe altcineva să se ocupe de asta. Nu mai rămân aici decât vreo două săptămâni.

— E adevărat, uit mereu, răspunse Brett cu voce tărăgănată. E ciudat, nu crezi, că nu reuşesc să mă obişnuiesc cu ideea asta ?

Fără să răspundă, Erin reveni la însemnările ei. Ora nunţii apropiindu-se, o spaimă difuză o invadă. Chiar dacă ea nu mai simţea nimic pentru Jim, îi venea greu să asiste la nunta lui. Imposibil să se fofileze, oricum : prezenţa ei era indispensabilă.

Îmbrăcată cu o rochie de borangic a cărei linie îi punea în valoare silueta delicată, Erin se amestecă printre primii invitaţi. O privire insistentă, câteva şuşoteli pe ici şi colo : în mod vădit, majoritatea invitaţilor ştiau cine era ea...

Deodată, ea se trezi nas în nas cu Jim, deosebit de elegant în costumul său gri, cu garoafă la butonieră. Roşind, el îi ocoli privirea şi se grăbi să i se alăture Priscillei.

— E în regulă ? întrebă vocea gravă a lui Brett. Nu avea nimic din farmecul juvenil al lui Jim. Nu, Brett era bărbat, în toată puterea cuvântului. Unul care ştia ce voia şi pe care se putea conta. Nici unul dintre ceilalţi bărbaţi prezenţi nu putea rivaliza cu el... Deodată un văl se topi în mintea lui Erin şi ea înţelese ceea ce judecata ei refuzase să admită în

săptămânile din urmă, că îl iubea pe Brett Mallory din tot sufletul. Cum de nu-şi dăduse seama atât de mult timp ?

— Erin ?

Ea clătină capul, incapabilă să articuleze măcar un sunet sub şocul descoperirii sale. Brett îi atinse braţul uşor.

— Nu credeam că asta ar fi atât de penibil pentru tine. O să caut pe cineva să te schimbe.

— Nu, o să meargă, izbuti ea să răspundă.

— Eşti sigură ?

— Convinsă.

Invitaţii începeau să se îndrepte către bufetele amenajate în sufragerie. Hotărând să profite de cele câteva clipe de libertate care îi rămâneau înainte de începerea recepţiei propriu-zise, Erin se refugie în birou pentru a încerca să-şi recapete calmul. Nu se punea problema să lase ca descoperirea făcută de ea să influenţeze asupra calităţii muncii ei; chiar dacă organizase această recepţie împotriva voinţei ei, ea dăduse tot ce era mai bun din ea şi înţelegea ca totul să se desfăşoare ireproşabil până la capăt.

Alungându-şi preocupările personale, Erin se alătură clienţilor. Priscilla fiind provenită dintr-o familie numeroasă, iar Jim părând a-şi face numeroşi prieteni, toate elementele unei serbări reuşite erau reunite şi, de fapt, festivitatea era în toi când veni momentul pentru soţi să taie tortul. Erin stătea pe aproa-

pe pentru cazul în care s-ar fi ivit o problemă. Cu cuțitul în mână, proaspeții căsătoriți ridicară ochii... și râsul lor încetă brusc. O tăcere jenantă invadă încăperea.

Cuprinsă de o inspirație de moment, Erin înaintă spre ei, cu mâinile întinse.

— Permiteți-mi să vă felicit încă o dată. Sper că veți fi foarte fericiți împreună.

— Mulțumesc, Erin, bombăni Jim roșu ca macul.

Priscilla se mulțumi s-o măsoare din priviri cu un aer stupefiat. După câteva clipe de șovăială, conversațiile se reluară și Erin, satisfăcută de intervenția ei, se îngriji ca fursecurile ce însoțeau cafeaua să fie aspectuos așezate pe platourile destinate acestui scop.

Ea își termină inspecția când două mâini familiare se puseră pe brațele ei goale. Brett... Tânăra femeie închise ochii o clipă, savurând căldura degetelor lui pe pielea ei, înainte de a se întoarce.

— Cred că totul decurge bine, Brett, spuse ea cu un calm pe care era departe de a-l simți.

— Cum nu se poate mai bine. Nu ți-am spus eu că ești extraordinară, Erin ?

— Da, cred, răspunse ea surâzând.

— Ei bine, o spun din nou. Te-ai comportat magnific.

— Mulțumesc.

— Ai salvat o situaţie delicată. Şi ştiu că nu ţi-a fost uşor să le urezi noroc lui Jim şi Priscillei.

— Oh, până la urmă nu a fost chiar atât de dificil..., mărturisi ea, rugând Cerul ca Brett să nu insiste.

Ea nu-şi dorea deloc să se trădeze.

* * *

În pofida orei târzii la care ea se culcase aseară, zorii o găsiră pe Erin sprijinită în coate la fereastra larg deschisă a căsuţei de vacanţă. Admirând distrată peisajul înecat în ceaţă, tânăra femeie reflecta. În realitate, hotărârea ei era deja luată : instinctul îi dicta, precum îi dictase purtarea de aseară, în momentul tăierii tortului. Îmbrăcând un pantalon de velur şi un pulovăr gros, o porni spre grajdurile cailor.

După cum intuise ea, Brett tocmai înşeua calul. Cu ochii aţintiţi la mâinile lui lungi şi bronzate ce mângâiau crupa lucioasă a animalului, Erin îşi simţi bătăile inimii accelerându-se. Îndemnându-se la calm, ea i se alătură.

— Bună, Brett !

— Oh, bună, Erin, spuse el întorcându-se.

— Te duceai să faci o plimbare ?

— Da, vrei să mă însoţeşti ?

— Cu multă plăcere.

Brett pregăti caii şi o ajută să se aşeze în şa. Un fior o străbătu când el îi puse mâinile pe talie. Apoi ei părăsiră grajdul la pas, urcând pieptiş pe cărarea umedă de rouă.

— Vrei ca astăzi să încercăm un nou itinerar ?

— De ce nu ? răspunse ea surâzând.

Nu avea importanţă, din moment ce ea se afla alături de el...

— Petrecerea de ieri a fost perfectă, spuse Brett luându-i mâna.

— Mulţumesc.

— A fost un supliciu chiar atât de teribil pe cât te temeai ?

Erin nu răspunse imediat.

— Voiam să discutăm despre asta, spuse ea în sfârşit. De aceea m-am sculat atât de devreme azi-dimineaţă.

— Ce vrei să spui, Erin ?

— Ei bine, când m-ai obligat să mă ocup de nunta lui Jim, am fost furioasă. Dacă aş fi putut părăsi Hanul Colinelor pe dată, aş fi făcut-o. Nu reuşeam să înţeleg de ce mă puneai la o asemenea încercare. Şi apoi, alaltăseară, în bucătărie, mi-ai spus că... că aveai un motiv s-o faci şi... că dacă l-aş ghici, aş fi încântată.

— Şi l-ai dibuit ?

— Da, Brett, cred că da.

Ea ridică ochii spre el.

— Cred că voiai să mă obligi să privesc realitatea în față și să mă întreb ce însemna cu adevărat pentru mine căsătoria lui Jim cu o altă femeie.

— Și asta a dat roade ? întrebă Brett cu voce insistentă.

— Da ! A fost ciudat, îi priveam pe Jim și Priscilla primind felicitările invitaților, sărutându-se, tăind tortul... iar eu nu simțeam nimic altceva decât o imensă indiferență, ca și cum Jim nu era decât o vagă cunoștință. Într-o asemenea măsură încât, atunci când le-am urat să fie cât se poate de fericiți, eram sinceră. Cred totuși că a fost urât din partea lui Jim să aibă o legătură cu Priscilla, de vreme ce era logodit, dar iubire cu sila nu se poate.

— E foarte generos din partea ta, remarcă Brett.

— Mi-am dat seama și de altceva. Niciodată nu l-am iubit pe Jim cu adevărat. Eram atrași unul de celălalt, dar nu era decât un capriciu.

— Ei bine, reluă Brett cu voce tărăgănată, a reușit mai bine decât aș fi sperat... Și ce o să faci acum ? întrebă el învăluind-o cu o privire la fel de blândă ca o mângâiere. Ești tot la fel de hotărâtă să te întorci în Canada ?

Erin se răsuci în șa.

— Am destui bani ca să-mi plătesc biletul de avion.

Brett îi apăsă mâna.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Erin.

— Adevărat ? murmură ea.

Ea îi aruncă o privire malițioasă și, retrăgându-și mâna, dădu pinteni calului pentru a porni în galop. Brett izbucni în râs și năvăli în urma ei spre colinele învăluite în ceață.

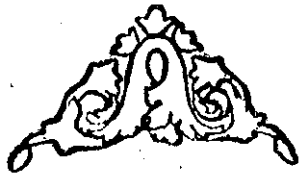

10.

După micul dejun, Erin își făcu socotelile ; avea în fine posibilitatea să se înapoieze acasă la ea. Marțea viitoare, se va duce în oraș să se informeze la o agenție de voiaj, hotărâtă să ignore sentimentul straniu care îi strângea inima de fiecare dată când se gândea la plecarea ei. Dar marțea veni și trecu, apoi miercurea, pe urmă o săptămână întreagă, fără ca ea să se ducă în oraș.

Iminența plecării sale conferea zilelor-ei o savoare dulce-amară care făcea fiecare clipă mai prețioasă. De la căsătoria lui Jim, călărea în fiecare dimineață împreună cu Brett, descoperind cărări a căror existență nici nu o bănuise. Călăreau umăr la umăr prin ierburile înalte, cu părul în vânt. Brett lua cu sine un termos cu cafea și două cești, și ei se opreau la marginea unui pârâu sau lângă o cascadă pentru a lua o gustare sporovăind de una, de alta.

Aveau atâtea lucruri să-și povestească și atâtea gusturi comune — muzica, lectura, dra-

gostea față de natură — încât li se părea că nu vor epuiza niciodată subiectele de conversație.

Și petreceau din ce în ce mai mult timp împreună. În pofida temperaturii mai scăzute din preajma iernii, și a serilor mai scurte, ei se scăldau la asfințit în piscina încălzită, înainte de a-și petrece seara discutând în fața focului de lemne din căsuța de vacanță a lui Erin sau în cea a lui Brett.

Într-un anumit fel, ea ar fi putut crede că Brett îi făcea curte, dar dacă era așa, o făcea într-un mod straniu : nici măcar nu încerca s-o atingă ! Ea n-ar fi putut să spună dacă el își alungase din minte amintirea nopții scorpionului și a picnicului din casa lui : dragostea ei față de Brett îi ocupa fiecare secundă a existenței, iar perspectiva de a-l părăsi curând era aproape insuportabilă. Brett nu o întrebase când proiectase să plece, iar ea evitase subiectul. Îi era de ajuns un cuvânt din partea lui ca să rămână, dar el nu părea decis s-o facă iar ea nu va putea să-și amâne plecarea la nesfârșit.

*
* *

Duminica următoare, Wayne Anderson veni să ia masa împreună cu ei în grădină.

— De fapt, Erin, spuse el la sfârșitul prânzului, Amy va împlini șase ani joia viitoare și

mi-a trasat ca sarcină să te întreb dacă ai accepta să-i pregătești un tort de aniversare.

— Cu plăcere ! O să-i prepar ceva deosebet. Și vi-l ofer, desigur.

Brett surâse.

— Erin este o femeie bogată acum.

— Ești deosebit de amabilă, Erin, totuși nu pot primi.

— Ba da, acesta va fi cadoul meu de aniversare. Știi bine că îi ador pe copii.

Wayne surâse încântat.

— Mulțumesc, Erin. Vei veni ? Este cea de-a doua dorință a lui Amy, ca să vii să-ți petreci ziua de joi în casa noastră.

— Nu, răspunse Brett.

De ce răspundea el în locul ei ? se întrebă Erin, analizând cu stupefacție expresia neașteptat de încăpățânată a bărbatului pe care îl iubea.

— I-ar face atât de multă plăcere lui Amy, și nouă tuturor. Ar fi prima aniversare a lui Amy în lipsa mamei sale și asta va fi greu de suportat pentru ea și Tim.

— Erin nu este mama lor, replică Brett.

— O știu prea bine, dar prezența ei ar ușura situația pentru noi toți.

— Nici vorbă de așa ceva.

— De ce ? interveni în fine Erin, descumpănită de reacția inexplicabilă a lui Brett.

— Dar magazinul ? Ai uitat de el ?

— Ar fi chiar atât de grav dacă ar fi închis în ziua aceea ?

— Da, replică Brett pe un ton la fel de aspru ca şi privirea lui. Casa Erin este o întreprindere comercială cu program bine stabilit, ce trebuie respectat. În joia aceea nu e sărbătoare, după câte ştiu.

— Păi în sfârşit, Brett, dacă clienţii găsesc magazinul închis, vor veni în ziua următoare.

— Nu şi în cazul când părăsesc Hanul Colinelor înainte de redeschidere.

Erin, emoţionată de evidenta decepţie întipărită pe trăsăturile lui Wayne, făcu o ultimă încercare.

— Ar putea să mă înlocuiască cineva în acea...

— Nu poate fi vorba de aşa ceva ! i-o tăie Brett. Inutil să insişti.

— Vă rog, uitaţi ce am spus, interveni Wayne care se temea desigur că discuţia se înveninează. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Nu te supăra, Erin, le voi explica lui Amy şi Tim de ce nu poţi veni. Aş putea trece joi dimineaţa să iau tortul ?

— De acord, va fi pregătit.

— Perfect.

Afacerea fiind încheiată, Wayne îşi scurtă vizita, ceea ce nu o mira pe Erin, ţinând seama de cum fusese întâmpinată cererea lui. Îndată ce maşina lui trecuse de porţile hotelului,

tânăra femeie se întoarse spre Brett, decisă să-i pretindă o explicaţie.

— Wayne s-a simţit dezamăgit, spuse ea cu răceală.

— Am remarcat.

— Ar fi fost chiar atât de grav dacă aş fi închis magazinul pentru o zi ?

— Da.

— De ce ?

El îi aruncă o uitătură de nepătruns.

— Motivul pe care ţi l-am expus nu-ţi pare suficient ?

— Ai fi putut face o excepţie pentru aniversarea lui Amy.

— Nu.

— Dar, Brett...

— Discuţia este închisă, o întrerupse el pe un ton ce nu admitea replică, înainte de a-i întoarce spatele...

* *
* *

Erin nu-l însoţi pe Brett în plimbarea din dimineaţa următoare. A treia zi în zori, el bătu la uşa căsuţei ei, îmbrăcat în ţinută de echitaţie.

— Vii cu mine, în dimineaţa asta ?

— Acordă-mi zece minute să mă îmbrac, răspunse ea, uitându-şi supărarea.

De altfel, îl iubea atât de mult încât nu putea continua să fie supărată pe el.

— Mmm, nu ştiu..., murmură Brett atingându-i cu vârful degetelor gâtul dezgolit. Cămăşuţa asta de noapte îţi vine foarte bine. Ar trebui poate să ne amânăm plimbarea pentru mai târziu.

Cu simţurile înflăcărate de acest scurt contact, Erin se gândi că nimic n-ar tenta-o mai mult ca propunerea lui Brett, dar simţea în mod nedefinit că momentul era prost ales. În definitiv, abia de schimbaseră două vorbe de la duminica de pomină în care el se transformase în dictator...

— Ne întâlnim la grajd, răspunse ea cu o fermitate prefăcută.

— Bine.

O luminiţă ştrengărească juca în ochii lui Brett. Afurisitul ăsta de bărbat ştia exact ce curs urmaseră gândurile ei, şi se amuza din pricina asta.

Până când să-l întâlnească Erin, el înşeuase deja caii.

— În ţinută de echitaţie, eşti la fel de irezistibilă, spuse el cu un surâs maliţios.

Tânăra femeie izbucni în râs.

— Brett ! Numai la asta îţi stă gândul ?

El se prefăcu că reflectează la întrebare.

— Uneori, răspunse el însoţindu-şi râsul cu al ei.

Continuând să râdă, se suiră în şa şi porniră pe unul din drumurile lor preferate.

— O să plec pentru câtva timp, spuse dintr-odată Brett. Am niște afaceri de încheiat în oraș. O să-mi simți lipsa ?

Erin îi zâmbi, întrebându-se dacă el îi putea citi în ochi iubirea pe care o simțea pentru el, un pic mai mult în fiecare zi, trecând peste orice.

— Poate..., răspunse ea pe un ton ușor. Vei lipsi mult timp ?

— Câteva zile.

— Câteva zile... Și eu trebuie să-mi văd de problemele mele, să capăt niște informații de la o agenție de voiaj.

Uite că o spusese în cele din urmă.

— Vom vorbi despre asta la întoarcerea mea, de acord ?

Nu ăsta era răspunsul la care spera ea. De ce, Brett care până atunci se ostenise, încă de la întâlnirea lor, s-o facă să revină asupra deciziei sale de a se înapoia în Canada, părea dezinteresat de problemă acum când ea se afla pe picior de plecare ? Perspectiva plecării ei nu părea să-l tulbure câtuși de puțin.

Din fericire, drumul devenea prea îngust pentru ca ei să poată călări umăr lângă umăr. Cu ochii plini de lacrimi, abia distingea silueta lui Brett înaintea ei. Trebuia să se resemneze și să admită că el nu-i împărtășea sentimentele și că nu simțise pentru ea altceva decât o atracție fizică.

În dimineaţa în care urma să plece Brett, Erin sună la ferma familiei Anderson şi dădu de Amy. Fetiţa va fi cu siguranţă deosebit de încântată de prăjitura în formă de păpuşă, cu păr de ciocolată, cu ochi şi gură alcătuite din bomboane şi cu rochie de glazură roz, pe care o confecţionase ea.

— La mulţi ani, Amy.

— Tu eşti, Erin ?

— Da. Cum te simţi acum când ai şase ani ?

— Bine..., răspunse fetiţa pe un ton trist.

— Eşti bucuroasă că prietenii tăi vin curând ?

— Da... Erin, te rog, vino şi tu, o imploră ea.

— Aş dori tare mult, scumpa mea, dar trebuie să lucrez.

Doar un plâns înăbuşit îi răspunse.

— Amy ?

Vocea lui Wayne o înlocui pe cea a fetiţei.

— Îmi pare rău, Erin.

— Micuţa e foarte dezamăgită că nu vin ?

— Mă tem că da. Degeaba i-am explicat că nu poţi, ea spera că o să te răzgândeşti.

— Aş dori cu adevărat să pot veni, dar ştii care este părerea lui Brett.

— Da, a expus-o cât se poate de limpede...

— Sunt sigură că o să vă descurcaţi foarte bine fără mine.

— O să-mi dau toată silința, dar știi, chiar într-un asemenea moment, mama le lipsește cel mai mult.

— Wayne, nu sunt mama lor, îi reaminti cu gingășie Erin.

— Dar ești femeie, Erin, o femeie fermecătoare și blândă. Amy și Tim te adoră.

— Când crezi că vei veni după prăjitură ? întrebă Erin după o scurtă tăcere.

— Cam peste o oră.

*

* *

Pe când ambala prăjitura, Erin nu se putea stăpâni să nu se gândească la vocea disperată a lui Amy. Nu, hotărât, nu o lăsa inima să ignore rugămintea fetiței... Hotărâtă să treacă peste interdicția lui Brett, ea dădu câteva telefoane și, când Wayne sosi, îl aștepta în parcare, cu geanta de plajă pe umăr și cu cutia în care se afla prăjitura.

— Vin cu tine, anunță ea, cu ochi strălucitori.

— Lui Brett n-o să-i placă asta...

— Cu atât mai rău, nu pot suporta ideea că Amy e tristă în ziua aniversării sale.

— Dar cu Brett cum rămâne ?

— El nu voia ca magazinul să fie închis, nu este. I-am cerut Gloriei — știi, tânăra care se ocupă de recepție la sfârșit de săptămână — să mă înlocuiască.

— Fantastic ! exclamă Wayne. La drum !

Amy şi Tim se jucau în curte când sosiră ei. Băieţelul o zări primul pe Erin. El o trase de mânecă pe sora lui pentru a o preveni şi cei doi copii năvăliră în braţele ei.

— Saut, Tim ! La mulţi ani, Amy !

— Ai venit, Erin ! Ai venit !

Peste capetele lor, Erin îi surâse tatălui. Şi el surâdea, dar ochii lui nefiresc de strălucitori îi trădau emoţia. Ea se aplecă din nou pentru a-i da cadoul lui Amy — o culegere de basme ilustrată — şi să-i arate prăjitura Cei doi copii scoaseră exclamaţii de uimire.

După ce au pus prăjitura la rece, se duseră cu toţii să se scalde, apoi Erin şi Wayne se instalară pe şezlonguri pentru a flecări.

— Peisajul acesta sublim îmi va lipsi, murmură Erin visătoare, cu ochii aţintiţi la munţi albăstrii ce barau orizontul.

Wayne îi aruncă o scurtă privire curioasă.

— Dacă înţeleg eu bine, eşti totuşi hotărâtă să ne părăseşti ?

— Trebuie...

— Totuşi, sunt încredinţat că ai prefera să rămâi.

— Canada este ţara mea.

— Dar cred că te trage aţa aici.

Erin îşi întoarse capul brusc, pentru a-l privi în faţă.

— Ce vrei să spui prin asta ?

— Îl iubeşti pe Brett, nu-i aşa ?

— Cum de ştii ? murmură ea.

— Am intuit... De ce crezi că nu mi-am încercat şansa ? Aş fi dorit să mă căsătoresc cu tine, dar am ştiut totuşi că era imposibil.

— Dar Wayne, dumneata nu mă iubeşti...

— Nu aşa cum se cuvine să fie iubită o femeie, recunoscu el cu sinceritate.

— Porţi în suflet o neştearsă amintire soţiei dumitale. Dacă te-ai recăsători acum, ai face-o doar pentru copii, să aibă o mamă.

— Fără îndoială, dar ca să revenim la discuţia despre dumneata, Erin, de ce ţii atât să pleci, dacă îl iubeşti pe Brett ?

— Pentru că nu este o iubire reciprocă.

— Eşti sigură de asta ?

— Într-o vreme am crezut că Brett îmi împărtăşea sentimentele, dar acum ştiu că m-am înşelat. Erin se ridică. Dacă nu ţi-e cu supărare, aş prefera să nu discutăm despre asta. Ce-ai zice de un ultim scăldat înainte de sosirea prietenilor lui Amy ? Nu mai au mult până să vină.

După cum prevăzuse Erin, primii invitaţi se prezentară puţin după aceea şi, la ora 3, erau o duzină adunaţi în preajma lui Amy care radia de fericire. Micuţei îi plăcea tare mult să afle ce cadouri primise, să-şi îndemne prietenii la jocurile ei favorite şi să sufle în cele şase lumânări ale tortului. Erin şi Wayne stăteau deoparte, pregătiţi să-şi ofere ajutorul sau să intervină dacă se ivea nevoia.

— Aşadar, Amy, te-ai distrat bine ? întrebă Erin când liniştea se restabili.

— Oh, da ! Sunt atât de bucuroasă că ai venit !

— Şi eu. Mulţumesc că m-ai invitat, scumpa mea.

— Acum, mă duc s-o conduc pe Erin la Hanul Colinelor, spuse Wayne. Iar dacă la întoarcerea mea, v-aţi pus jucăriile în ordine, o să vă citesc o poveste.

Erin îi sărută pe Amy şi Tim, şi îl urmă pe tatăl lor.

— Eşti norocos că ai copii aşa de fermecători.

— Regret atât de mult că Mary nu-i vede crescând, spuse el cu tristeţe.

— Dar ei te au pe dumneata, care eşti un tată minunat ! Amy îşi va aminti mult timp de această aniversare.

— Mai ales mulţumită prezenţei dumitale, spuse el cu vocea schimbată sub efectul unei vii emoţii. Anul trecut, Mary... Mulţumesc că ai venit, Erin.

Îngrozită, văzu ochii lui Wayne umplându-se de lacrimi.

— Wayne...

— O să-mi treacă.

Pe neaşteptate, o atrase în braţele lui şi o strânse la piept.

— Știi, prezența dumitale a făcut ca ziua asta să fie mai ușor de suportat și pentru mine, îi șopti el la ureche.

În alte împrejurări, ea s-ar fi grăbit să se îndepărteze, dar sărmanul Wayne avea prea multă nevoie de consolare pentru ca ea să nu-l înțeleagă.

Ea n-ar fi știut să spună de cât timp stăteau înlănțuiți astfel, când îl simți tresărind pe Wayne. Ridicând spre el ochii întrebători, Erin îi urmă privirea : o înaltă siluetă masculină se îndrepta spre ei.

— Brett ! exclamă Erin. Ce naiba faci aici ? Credeam că te întorci abia mâine.

— Mi-am rezolvat afacerile mai repede decât prevăzusem.

— Noi nu te-am auzit sosind.

— Adineauri am tăiat contactul, când ați ieșit din casă.

Erin nu-i cunoștea tonul acesta tăios.

— De ce nu te-ai arătat ? se interesă ea, cuprinsă de jenă.

— Nu mi-aș fi permis să tulbur scena asta atât de emoționantă.

— Brett, tu nu înțelegi..., începu Wayne.

— Cred că am înțeles tot ce era de înțeles.

— Petrecerea aniversării lui Amy abia s-a terminat, și eu mă pregăteam s-o conduc pe Erin la hotel. Când ne-ai zărit, eram pe punctul de a-i spune că eu...

Brett nu-l lăsă să termine.

— Conversația voastră nu mă interesează câtuși de puțin. Dar pentru că tot mă întorc la hotel, o să te scutesc de un drum și o s-o conduc pe Erin eu însumi.

— Brett..., reluă Wayne.

— Vino, Erin.

Prea tulburată ca să răspundă, Erin se supuse. O privire rapidă asupra înfățișării lui amenințătoare o descurajă să-i ceară explicații, dar după cincisprezece minute de liniște apăsătoare, nemaiputând rezista, ea își făcu curaj și se întoarse spre el.

— Pot să știu motivul pentru ai devenit atât de furios ?

— Cred că îl cunoști foarte bine.

— Spune-mi-l, totuși.

— Îți interzisesem să te duci acasă la familia Anderson.

— Ai spus că pretinzi ca magazinul să fie deschis, și este. I-am cerut Gloriei să mă înlocuiască. Aș fi văzut-o dacă ai fi trecut pe la hotel.

— De la hotel vin, replică Brett pe un ton și mai tăios.

Unde dispăruse bărbatul pe care ea îl iubea, înlocuit de necunoscutul acesta nemilos care părea a fi uitat până și amintirea clipelor de tandrețe și de pasiune pe care le trăiseră împreună ?

— Dacă te-ai fi dus la magazin, ar fi trebuit s-o vezi pe Gloria.

— Pe tine ar fi trebuit să te găsesc acolo, Erin.

— Dar în fine, Brett, important era ca magazinul, Casa Erin, să fie deschis clienților.

— Important, accentuă Brett, este că te plătesc pentru a te ocupa de acest magazin, că ți-am interzis în mod special să te duci la aniversarea lui Amy, și că nu ai ținut seama deloc de interdicția mea.

Mânia o invadă pe Erin.

— Auzindu-te, s-ar părea că sunt sclava ta.

— Adevărat ? ironiză Brett.

— Ascultă, Brett, sunt poate salariata ta — și Dumnezeu mi-e martor că nu de puține ori mi-ai amintit-o — dar nu sunt complet idioată. Doreai ca magazinul să fie deschis astăzi, și l-am încredințat Gloriei, iar dacă îți faci griji din pricina salariului ei, fii liniștit, o voi plăti din banii mei. Escapada mea nu te va costa nici o centimă !

— Ai fi putut să-mi ceri părerea. De ce n-ai făcut-o ?

— Pentru că nu erai acasă. Abia azi-dimineață m-am hotărât.

— Presupun că Wayne te-a convins.

— Hotărârea a fost a mea, în întregime, răspunse ea privindu-l drept în față. Iar dacă ai intenția să mă concediezi, îți pot cruța osteneala : mă voi ocupa de bilet chiar mâine. Prea mult am amânat până s-o fac.

* * *

În fiecare vineri, Erin închidea magazinul o oră sau două, timp în care se ducea să facă cumpărături în orașul vecin. Un bilet aflat pe ușă informa eventualii clienți de ora întoarcerii sale. Fidelă acestui obicei, Erin porni așadar în ziua următoare aniversării lui Amy, la volanul mașinii pe care Brett i-o pusese la dispoziție. Ea îl depăși pe acesta din urmă în fața ușii hotelului, dar el nu-i răspunse la salut.

Din moment ce ea se hotărâse, se grăbea să găsească o agenție de voiaj și să-și ia bilet ca să poată părăsi Hanul Colinelor cât mai repede posibil. Însăși ideea de a-l abandona pe Brett îi sfâșia inima, dar ce avea de câștigat rămânând într-un loc în care ar fi în fiecare zi ținta aroganței lui ?

Ea parcă mașina și se duse cu pași grei până la cea mai apropiată agenție de voiaj. Ce n-ar fi dat ca să se întoarcă... Dar certitudinea că nu avea de ales îi susținea hotărârea.

Tânăra funcționară, compătimindu-i disperarea evidentă, îi enumeră cu răbdare orarele și tarifele posibile.

— Vreți să vi le notez, doamnă ? Poate ați prefera să le consultați în liniște înainte să vă hotărâți ?

— Nu, m-am decis, răspunse Erin înghițindu-și lacrimile.

— Vreți să vă pregătesc biletul acum ?

— Da.

— Nu ! răspunse o voce de bărbat aproape simultan.

Brett ! Funcţionara îi aruncă o privire perplexă lui Erin, apoi amândouă se întoarseră spre el.

— Nu completaţi biletul, domnişoară, repetă el punându-şi mâna pe braţul lui Erin.

— Ce trebuie să fac, doamnă ?

— Nu m-am răzgândit, murmură Erin într-un ultim acces de voinţă.

— Nu completaţi biletul. Nu imediat.

Apoi întorcându-se spre Erin :

— Trebuie să discutăm, adăugă el.

Erin închise ochii. Sosirea neaşteptată a lui Brett îi anihilase ultimele puteri.

— Ar trebui poate să reflectaţi încă un pic, doamnă, sugeră tânăra femeie.

Erin îşi înclină capul.

— E inutil.

— Acordă-mi câteva minute, Erin, te rog. Domnişoară, revenim peste o jumătate de oră, în cazul când domnişoara Leroy îşi menţine hotărârea.

Conştientă de privirile curioase ale celorlalţi clienţi şi funcţionari ai agenţiei de voiaj, Erin socoti inutil să provoace scandal şi îl urmă cu supunere pe Brett în stradă.

— Cum de ai îndrăznit ?! explodă ea îndată ce ieşiră afară.

— Nimic nu te împiedică să te întorci peste o jumătate de oră, ca să-ţi cumperi biletul.

— Acum vreau să-l cumpăr !

— Erin, o jumătate de oră din timpul tău e tot ce-ţi cer, se rugă el.

El părea straniu de palid în clipa aceea.

— Bine, o jumătate de oră, nici un minut în plus.

Intrară într-un bar pustiu la acea oră şi se aşezară în linişte la o masă. Deprimată, Erin aştepta ca Brett să vorbească.

— Îmi pare rău, Erin, spuse el în sfârşit când le fură aduse două cești cu cafea. Sincer îmi pare rău.

— În... în legătură cu ce ?

— În legătură cu purtarea mea de ieri. Sper că o să izbuteşti să mă ierţi.

— De ce erai aşa de furios, Brett ? Tot n-am înţeles.

Brett se aplecă spre ea şi o luă de mână.

— Mă simţeam în pericol.

— În pericol ?

— Din cauza lui Wayne.

— Păi... păi, Brett, m-am dus acasă la familia Anderson pentru că avusesem impresia că Amy avea nevoie de mine, nicidecum pentru Wayne.

— Acum, ştiu. Wayne m-a sunat azi-dimineaţă, pentru a-mi explica. Mă pregăteam să vin să discutăm despre asta când ţi-am văzut

mașina plecând în trombă. Nu mi-a fost atât de greu să ghicesc unde te duci, scumpa mea.

Scumpa mea... Un fior de emoție o scutură pe Erin auzind aceste cuvinte vrăjite la care nu mai spera.

— Ești aici din pricina a ceea ce ți-a spus Wayne ?

— Aș fi venit oricum, Erin... Erin, scumpa mea, nu-ți închipui cât am suferit de când te-am întâlnit. Ajunseseși în stare să nu mai știi dacă îl iubeai sau nu pe Jim, hotărâtă să nu te mai îndrăgostești niciodată, convinsă că doar amărăciunea explica atracția ta pentru mine.

— Ce spui ? murmură Erin, neîndrăznind să-și creadă urechilor.

— Că m-am îndrăgostit de tine chiar din clipa în care te-am văzut pe peronul gării.

— Nu-mi vine să cred !

— Aveam impresia că îmi încuviințezi admirația pentru tine, că tu simțeai ceva pentru persoana mea. Dar după felul în care te tratase Jim, nu prea mai voiai să acorzi încredere unui alt bărbat.

— Nu...

— Știam că trebuie să fiu răbdător, să aștept până ce ai fi depășit decepția și ai fi înțeles că nu-l mai iubeai pe Jim, că nici măcar nu ai simțit vreodată pentru el decât o pasiune trecătoare.

— M-ai obligat să mă ocup de nunta lui...

— Şi tu ai crezut că sunt un om fără suflet. Desigur, aveai dreptate, dar nu întrezăream alt mijloc de a te forţa să-ţi înfrunţi sentimentele. Ştiam că se putea întâmpla să nu mă ierţi niciodată pentru asta, dar nu aveam încotro.

— Şi manevra asta a mers.

— Dacă ai şti ce fericit eram când ai recunoscut în sfârşit că nu l-ai iubit niciodată cu adevărat pe Jim ! Ştiam că rândul nostru venise în sfârşit. Era cât pe ce să te cer în căsătorie numaidecât, dar am preferat să nu te forţez. Cu Jim, totul decursese foarte repede şi nu voiam să ni se întâmple acelaşi lucru şi nouă. Am hotărât aşadar să-ţi fac curte, în speranţa de a te determina să mă iubeşti pe cât te iubeam şi eu.

Dacă era cumva un vis, gândi Erin strângând foarte tare mâna lui Brett, ea îşi dorea să nu se mai trezească niciodată.

— Pe urmă, într-o zi, continuă el, am crezut că a sosit momentul să mă pronunţ. Ţi-am spus că lipseam pe motiv de afaceri, dar de fapt, scopul călătoriei mele era să-ţi cumpăr ceva care să-ţi arate cât de mult te iubeam. Dar chiar în ziua aceea a venit Wayne să te invite să-ţi petreci ziua acasă la el.

— Nu a fost nimic între mine şi Wayne.

— Nu eram sigur de asta, pe-atunci. În definitiv, Wayne Anderson este un bărbat seducător şi erai atrasă în mod vădit de copiii

lui, şi ei de tine. Mă temeam ca nu cumva să te convingă să te căsătoreşti cu el.

— Dar Brett...

— Scumpa mea, nu puteam să-mi asum riscul de a te pierde chiar în momentul în care urma în fine să mă decid să-ţi mărturisesc iubirea — după ce am aşteptat tot acest timp şi am dat dovadă de atâta răbdare.

— De asta mi-ai interzis să mă duc acasă la familia Anderson ! exclamă Erin, fericită din cale-afară.

Dacă ea ar fi putut ghici...

— Închipuie-ţi numai ce am simţit la întoarcere, când mi s-a spus unde te afli ! Şi când te-am găsit în braţele lui Wayne ? Era mai mult decât aş fi putut îndura, Erin.

— Nu a fost ceea ce crezi, Brett. Lui Wayne îi lipseşte tare mult prezenţa soţiei şi mă mulţumeam să-l consolez.

— Da, mi-a explicat şi asta. Jumătatea mea de oră trece foarte repede, adăugă el privindu-şi ceasul.

Erin îi aruncă o privire maliţioasă.

— Având în vedere împrejurările, cred că pot lua în considerare acordarea unei prelungiri.

— Erin, scumpo ! exclamă Brett cu vocea schimbată de emoţie. Lasă-mă să-ţi arăt ce am pentru tine.

Şi el îi întinse o cutiuţă îmbrăcată în catifea.

— Deschide-o, iubirea mea.

Cu inima zvâcnindu-i în piept, Erin luă cutiuţa cu o mână tremurătoare şi o deschise încet, descoperind cel mai fermecător dintre inele, cu un superb diamant înconjurat de safire prinse într-o montură veche. Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Îţi place, Erin? întrebă el.

— Este cea mai frumoasă bijuterie pe care am văzut-o vreodată.

— Pot să ţi-l pun în deget, scumpa mea?

Incapabilă să articuleze un cuvânt, Erin încuviinţă printr-un semn al capului.

— Dar mai întâi răspunde-mi : accepţi să te căsătoreşti cu mine ?

— Da, iubirea mea, da ! Te iubesc atât de mult, Brett. Dacă ai şti...

— Înseamnă că nu te vei întoarce în Canada ?

— Numai cu tine, Brett, în vacanţă, ca să te prezint familiei.

— Dă-mi mâna, Erin a mea, te rog.

Şi el îi strecură bijuteria pe inelarul mâinii stângi viitoarei lui soţii. Buzele lor se întâlniră şi nimic nu mai exista în afară de ei doi... singuri pe lume, ca toţi îndrăgostiţii.

Chelneriţa, care se apropia pentru a le oferi un al doilea rând de cafele, se retrase discret, cu un surâs înţelegător.

— Sfârşit —

Când își descoperise logodnicul în brațele alteia, Erin crezuse că cerul se prăbușește peste ea... Avea și de ce! Oare nu străbătuse ea jumătate din planetă și își cheltuise toate economiile crezând că la capătul drumului va întâlni fericirea unei vieți în doi? Din fericire ea a găsit în persoana lui Brett Mallory un prieten, un confident dar și un patron. Va fi ea în stare să-și apropie noua șansă ce i se oferea, ea care jurase ca niciodată să nu mai aibă încredere în vreun bărbat?

- Ești sigură că nu regreți? Cu o încetineală exasperantă, îi cuprinse bărbia și o atrase spre el pentru a o săruta. O tulburare de acum cunoscută o invadă pe Erin. Din nou, simțurile ei îi jucaseră festa.

THE BEST

ISBN 973-9197-90-6

Lei 1863 + 37 T.L. = 1900